ການປັບປຽນບາງບັນຫາກ່ຽວກັບ ວິທີການສອນຢູ່ ໂຮງຮຽນມັດທະຍິມຕອນປາຍ

MỘT SỐ VẤN ĐỀ CHUNG VỀ ĐỔI MỚI PHƯƠNG PHÁP DẠY HỌC Ở TRƯỜNG TRUNG HỌC PHỔ THÔNG

ປທ ນາງ ຂັນທະລີ ແສງສະຫວ່າງ

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ

ສົກປີ 2024

ການປັບປຽນບາງບັນຫາກ່ຽວກັບ ວິທີການສອນຢູ່ ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ

MỘT SỐ VẤN ĐỀ CHUNG VỀ ĐỔI MỚI PHƯƠNG PHÁP DẠY HỌC Ở TRƯỜNG TRUNG HỌC PHỔ THÔNG

ປທ ນາງ ຂັນທະລີ ແສງສະຫອ່າງ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ໜໜໜໜໜໜໜ

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ

ສະພາວິທະຍາສາດ

ເລກທີ 33 ສພ.ວສ

ໃບຮັບຮອງ

ອະນຸມັດຜ່ານການຮັບຮອງການແປເອກະສານປະກອບການສອນ ຫົວຂໍ້:ການປັບປຸງບາງບັນຫາກ່ຽວກັບວິທີການສອນຢູ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ (ແປຈາກພາສາຫວຽດມາເປັນພາສາລາວ)

- **ອີງຕາມ:** ວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ຍຸດທະສາດຮອດປີ 2025 ແລະແຜນພັດທະນາຂະແໜງການສຶກສາ ແລະ ກິລາ 5 ປີ.
- **ອີງຕາມ:** ແຜນປັບປຸງຄຸນນະພາບ QA ຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, ໃນມາດຕະຖານທີ 10 ຕົວຊີ້ວັດທີ 48-50 ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ແລະ ການບໍລິການ.
- **ອີງຕາມ:** ຂໍ້ຕົກລົງວ່າດ້ວຍພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ສະພາວິທະຍາສາດຂອງວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ ສະບັບເລກທີ 05/ສພ.ວສ, ລົງວັນທີ 7 ມີນາ 2024.

ຈາກຜົນການກວດສອບ, ກວດກາທາງດ້ານເນື້ອໃນ, ຫຼັກການຂອງບັນດາອະນຸກຳມະການເຫັນວ່າ ບົດຄົ້ນຄວ້າຂຽນເອກະສານປະກອບການສອນຫົວຂໍ້: ການປັບປຸງວິທີການສອນ ມີຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມເນື້ອໃນ ຫຼັກສູດທີ່ໄດ້ກຳນົດ ແລະ ສະພາວິທະຍາສາດຈຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການສິດສອນ ແລະ ຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນກິດຈະກຳການຮຽນ - ການສອນໃນວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ.

ຄະນະກຳມະການກວດສອບ	ລາຍເຊັນ
ທ່ານ ອຈ ປອ ສຸລິພອນ ສີວິໄຊ	....
ທ່ານ ອຈ ນາງ ຈັນໄທ ໄຊຍະເສນ	....
ທ່ານ ປທ ລາຫຸນ ເພັດສົມພອນ	....

ທີ່ສາລະວັນ, ວັນທີ 24 JUN 2024

ປະທານສະພາວິທະຍາສາດ

ອຈ. ນ ສົມປອງ ແສນທະວິສຸກ

CS ສແກນດ້ວຍ CamScanner

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ວິທະຍາໄລຄູສາລະວັນ

ສະພາວິທະຍາສາດ

ພາກວິຊາ ຊີວະວິທະຍາ-ເຄມີສາດ

ໃບຮັບຮອງ

ການກວດແກ້ການແປເອກະສານປະກອບການສອນ

ຫົວຂໍ້: ການປັບປຸງບາງບັນຫາກ່ຽວກັບວິທີການສອນຢູ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ (ແປຈາກພາສາຫວຽດມາເປັນພາສາລາວ)

ພາກວິຊາ: ຊີວະວິທະຍາ-ເຄມີສາດ

ຜູ້ແປເອກະສານປະກອບການສອນ:

ທ່ານ ປທ ບາງ ຂັນທະລີ ແສງທະຫວ່າງ

ຄະນະກຳມະການກວດແກ້ບົດ **ລາຍເຊັນ**

ທ່ານ ຊອ ປທ ວິລະດາ ຄູດພະຈັນ ....

ທ່ານ ປທ ບົວຂານ ແດງສີລີ ....

ທີ່ສາລະວັນ, ວັນທີ 24 JUN 2021

ຫົວໜ້າພາກວິຊາ ຊີ.ວະ.ວິ.ທະ.ຍາ - ເຄມີ

ອຈ. ປອ ສຸລິພອນ ສີວິໄຊ

Dr. Souliphone SIVIXAY

CS ສແກນດ້ວຍ CamScanner

ຄຳດນຳ

ການປັບປ່ຽນວິທີການສອນແມ່ນວຽກງານສຳຄັນຂອງການປະດິດສ້າງດ້ານ ການສຶກສາ. ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການປະຕິບັດໂຄງການການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ ແລະ ການປະດິດສ້າງວິທີການສອນແບບໃໝ່, ໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ ໄດ້ການຈັດຕັ້ງແລະສັງລວມເອກະສານຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງການຝຶກອົບຮົມພະນັກງານ ຄູອາຈານໂຮງຮຽນມັດທະຍົມທ້ອງຖິ່ນ.

ປຶ້ມຫົວນີ້ຂຽນໂດຍ ດຣ. ຫງວຽນວັນເກື່ອງ ແລະ ສາດສະດາຈານ ດຣ.Bernd Meier, (ມະຫາວິທະຍາໄລ Potsdam, ເຢຍລະມັນ), ເປັນທີ່ປຶກສາສາກົນຂອງໂຄງການ ທີ່ລວບລວມກັບການຮ່ວມມືຂອງຜູ້ຊ່ຽວຊານພາຍໃນປະເທດ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນໝາກຜົນແຫ່ງການຮ່ວມມືສາກົນຂອງ ໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາມັດທະຍົມຕອນປາຍ. ເອກະສານຫຼາຍສະບັບທີ່ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບການປັບປ່ຽນວິທີການສອນຢູ່ຫວຽດນາມ. ແນວໃດກໍດີ, ການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ ແມ່ນວຽກງານທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ, ຕ້ອງມີຫຼາຍວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງ. ປຶ້ມນີ້ສະເໜີທິດສະດີທົ່ວໄປ ແລະ ພື້ນຖານການປະຕິບັດປັບປ່ຽນວິທີການສອນຕົວຈິງ, ສະເໜີບາງມາດຕະການ ແນະນຳວິທີການປະດິດສ້າງວິທີການສອນ ,ທັດສະນະ, ວິທີການ, ເຕັກນິກການສອນໃຫມ່ທີ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ກັບການສອນໃນວິຊາສະເພາະ.

ຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າ ຈະເປັນເອກະສານຄົ້ນຄວ້າທີ່ເປັນປະໂຫຍດສຳລັບຄູສອນ, ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດນຳໄປໃຊ້ຢ່າງເໝາະສົມເຂົ້າໃນວິທີການສິດສອນໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ ພ້ອມທັງເປັນຄູສອນຫຼັກ ແລະ ຜູ້ນຳໃນການປັບປຸງວິທີການສິດສອນຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ.

ຮ່າໂນ້ຍ, ເດືອນພະຈິກ 2007

ເຈິ່ນຮູຕຶງ

ຫົວໜ້າຄະນະບໍລິຫານໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາມັດທະຍົມຕອນປາຍ

ສາລະບານ

ສາລະບັນ 1
ແນະນຳ 4
ເປີດຫົວ 5
ພາກທີ 1 ທິດສະດີພື້ນຖານ ແລະ ພາກປະຕິບັດຂອງການປັບປຸງວິທີການສອນ 7
1.1 ຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດສັງຄົມກັບການສຶກສາ 7
1.1.1ການເຊື່ອມໂຍງສາກົນ: ໂອກາດຫຼືສິ່ງທ້າທາຍກັບການສຶກສາ? 7
1.1.2. ສັງຄົມດ້ານຄວາມຮູ້ ແລະການສຶກສາ 8
1.2 ບາງບັນຫາກ່ຽວກັບສະຖານະການສອນໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ 11
1.2.1. ບັນຫາທົ່ວໄປກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳການຮຽນຮູ້ 11
1.2.2. ບັນດາບັນຫາຂອງວິທີການສິດສອນ 12
1. 3 ບັນດາທັດສະນະຊີ້ນາເພື່ອປັບປຸງການສຶກສາຂອງໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ 15
1.3.1. ແນວທາງ ແລະ ທັດສະນຊີ້ນຳຂອງລັດກັບການສຶກສາ 16
1.3.2. ທິດທາງປັບປຸງຈາກຫລັກສູດການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມປາຍ 17
1.4. ການສຶກສາກຳນົດທິດທາງຜົນຜະລິດ ແລະ ການພັດທະນາຄວາມສາມາດ 20
1.4.1. ໂຄງການການສຶກສາທີ່ເນັ້ນໃສ່ເນື້ອໃນຮຽນຮູ້ 20
1.4.2. ການສຶກສາກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບ 21
1.4.3. ການສຶກສາເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາຄວາມສາມາດ 23
1.4.4. ມາດຕະຖານການສຶກສາ 27
1.5. ບັນດາທິດສະດີການຮຽນຮູ້ - ພື້ນຖານທາງຈິດໃຈການຮຽນ 29
1.5.1. ທິດສະດີການສະທ້ອນແບບມີເງື່ອນໄຂຂອງ Pavlov 29
1.5.2. ທິດສະດີພຶດຕິກຳ: ການຮຽນຮູ້ແມ່ນການປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳ 30
1.5.3. ທິດສະດີການຮັບຮູ້: ການຮຽນຮູ້ແມ່ນການຈັດການຂໍ້ມູນ 32
1.5.4 constructivism.: ການຮຽນຮູ້ແມ່ນການສ້າງຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ 33
1.6. ແນວຄິດ ແລະ ຮູບແບບໂຄງສ້າງຂອງວິທີການສອນ 37
1.6.1. ແນວຄວາມຄິດຂອງວິທີການສອນ 37
1.6.2. ຮູບແບບຂອງໂຄງສ້າງສອງດ້ານຂອງວິທີການສອນ 38
1.6.3. ຕົວແບບອົງປະກອບພື້ນຖານຂອງວິທີການສອນ 39
1.6.4. ຮູບແບບຂອງທັດສະນະການສອນ – ວິທີການສອນ – ເຕັກນິກການສອນ 41
1.6.5. ຕົວແບບສັງເຄາະ 43
1.7. ບັນຫາຂອງການປັບປຸງວິທີການສອນໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ 45
1.7.1. ແນວຄວາມຄິດຂອງການປັບປຸງວິທີການສອນ 45
1.7.2. ບາງທິດທາງຈາກບັນດາວິທະຍາສາດການສຶກສາ 46

1.7.3. ບາງມາດຕະການຂອງການປັບປຸງວິທີການສິດສອນ....48
1.7.4. ບັນຫາການຄຸ້ມຄອງການສຶກສາໃນການປັບປຸງວິທີການສອນ....54
ພາກທີ 2 ບາງທັດສະນະ, ວິທີການ ແລະ ເຕັກນິກການສອນສິ່ງເສີມຄວາມ ຕັ້ງໜ້າ, ສ້າງສັນ....55
2.1 ການສອນເປັນກຸ່ມ....55
2.1.1 ແນວຄິດ....55
2.1.2. ວິທີການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມ....55
2.1.3. ຂະບວນການສອນເປັນກຸ່ມ....58
2.1.4. ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງການສອນເປັນກຸ່ມ....60
2.1.5. ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູ....61
2.2. ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ....62
2.2.1. ແນວຄວາມຄິດຂອງ ບັນຫາ ແລະ ການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ....62
2.2.2. ໂຄງສ້າງຂອງຂະບວນການແກ້ໄຂບັນຫາ....64
2.2.3. ນຳໃຊ້ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ....65
2.3. ວິທີສຶກສາກໍລະນີ....66
2.3.1. ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄຸນສົມບັດ....66
2.3.2. ປະເພດຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ....67
2.3.3. ຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ....68
2.3.4. ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍ....69
2.3.5. ວິທີການສ້າງ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດຂອງກໍລະນີ....69
2.3.6. ບາງຕົວຢ່າງຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ....70
2.4. ການສອນແບບໂຄງການ....72
2.4.1. ແນວຄວາມຄິດຂອງໂຄງການ ແລະ ການສອນແບບໂຄງການ....72
2.4.2. ຄຸນລັກສະນະຂອງການສອນແບບໂຄງການ....74
2.4.3. ປະເພດຂອງການສອນແບບໂຄງການ....75
2.4.4. ຂະບວນການສອນແບບໂຄງການ....76
2.4.5. ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງການສອນແບບໂຄງການ....79
2.4.6. ບາງຕົວຢ່າງຂອງການສອນແບບໂຄງການ....79
2.5. WEBQUEST – ຄົ້ນຄວ້າອອນໄລນ໌....85
2.5.1. ແນວຄວາມຄິດຂອງ WebQuest....85
2.5.2. ຄຸນສົມບັດຂອງການຮຽນຮູ້ກັບ WebQuest....87
2.5.3. ຂະບວນການອອກແບບ....88
2.5.4. ຂະບວນການປະຕິບັດ....90
2.5.5. ປະເພດຂອງໜ້າທີ່ໃນ....91
2.5.6. ຕົວຢ່າງ WebQuest: "ອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳ"....92

2.6. ເຕັກນິກການສອນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ 95
2.6.1. ລະດົມສະໝອງ 95
2.6.2. ລະດົມສະໝອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ 96
2.6.3. ການລະດົມສະໝອງທີ່ບໍ່ສາທາລະນະ 97
2.6.4. ເຕັກນິກ XYZ 97
2.6.5. ເຕັກນິກ "ຕູ້ປາ" 97
2.6.6. ເຕັກນິກ "ແຫອວນລູກວ່ານ" 98
2.6.7. ໂຕ້ວາທີເພື່ອສະນັບສະໜູນ - ໂຕ້ແຍ່ງ 98
2.6.8 ຄໍາຕິຊົມໃນຂະບວນການສອນ 99
2.6.9. ເຕັກນິກຟ້າເຫລື້ອມ 100
2.6.10. ເຕັກນິກ "3 ເທື່ອ 3" 100
2.6.11. ແຜນວາດຄວາມຄິດ 100
ເອກະສານອ້າງອີງ 103

ເປີດຫົວເລື່ອງ

ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃນສະພາບການໂລກາພິວັດໄດ້ມີຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃໝ່ ໂດຍສະເພາະຜູ້ອອກແຮງງານງານ, ນັ້ນຍັງກໍານົດຄວາມຕ້ອງການໃໝ່ແກ່ການສຶກສາຂອງລຸ້ນໃຫມ່ ແລະ ບໍາລຸງສ້າງຊັບພະຍາກອນມະນຸດ. ການສຶກສາຕ້ອງຝຶກອົບຮົມຊັບພະຍາກອນມະນຸດທີ່ສາມາດຕອບສະຫນອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການໃໝ່ຂອງສັງຄົມ ແລະ ຕະຫຼາດແຮງງານ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການເຄື່ອນໄຫວ, ມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງ, ເປັນເຈົ້າຕົນເອງ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ພ້ອມທັງມີຄວາມສາມາດໃນການຮ່ວມມື ແລະ ຄວາມສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ.

ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການໃໝ່ຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ - ສັງຄົມ, ໃນຊຸມປີມໍ່ໆມານີ້, ຫຼາຍໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ. ໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ (LOAN No1979-VIE) ດ້ວຍເງິນກູ້ຈາກທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມາແຕ່ປີ 2005 ໂດຍມີ ເປົ້າໝາຍໃນການພັດທະນາ ແລະ ການປັບປ່ຽນການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍລວມມີ: ວຽກງານສະໜັບສະໜູນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼັກສູດ ແລະ ປຶ້ມແບບຮຽນໃໝ່ ພ້ອມດ້ວຍການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ ແລະ ການປະເມີນຜົນການສິດສອນ.

ການປັບປ່ຽນວິທີການສອນແມ່ນໜ້າທີ່ສາຄັນອັນໜຶ່ງຂອງການປັບປ່ຽນການສຶກສາ ໂດຍທົ່ວໄປ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການປັບປ່ຽນຢູ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ. ຈຸດປະສົງ, ແຜນງານ ແລະ ເນື້ອໃນການສອນໃໝ່ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປັບປຸງວິທີການສິດສອນ ແລະ ການນໍາໃຊ້ວິທີການສອນໃໝ່.ໃນຊຸມປີມໍ່ໆມານີ້, ບັນດາໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍມີຄວາມພະຍາຍາມໃນການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ ແລະ ມີຄວາມກ້າວໜ້າໃນການສົ່ງເສີມແນວຄິດຕັ້ງຫນ້າຂອງນັກຮຽນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ວິທີການສອນແບບດັ້ງເດີມ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນການສອນແບບນໍາສະເຫນີຍັງເປັນວິທີການຫລັກໃຊ້ສິດສອນ ໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍທົ່ວໄປ, ຈໍາກັດການສົ່ງເສີມແນວຄິດຕັ້ງຫນ້າ ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງນັກຮຽນ.

ຫນຶ່ງໃນທິດທາງພື້ນຖານຂອງການປັບປ່ຽນດ້ານການສຶກສາແມ່ນການປ່ຽນຈາກການສຶກສາທາງວິຊາການ ແລະ ການສຶກສາທີ່ຫ່າງໄກຈາກຊີວິດປະຈໍາວັນໄປສູ່ການສຶກສາທີ່ສຸມໃສ່ການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດ, ສົ່ງເສີມຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງນັກຮຽນ. ທິດທາງການປັບປ່ຽນວິທີການສອນທີ່ສໍາຄັນແມ່ນການສົ່ງເສີມແນວຄິດຕັ້ງຫນ້າ, ຄວາມຕື່ນຕົວ ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງນັກຮຽນ. ນັ້ນກໍແມ່ນແນວທາງສາກົນໃນການປັບປ່ຽນວິທີການສອນຢູ່ ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ.

ເພື່ອປັບປ່ຽນວິທີການສອນຢູ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍຢ່າງມີປະສິດທິຜົນນັ້ນ, ການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການສົ່ງເສີມຄູທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການສິດສອນຕາມ ທັດສະນະຂອງການປັບປ່ຽນວິທີການສິດສອນແມ່ນມີບົດບາດສໍາຄັນ. ເປັນເວລາຫຼາຍປີຜ່ານມາ, ກະຊວງສຶກສາ ແລະ ຝຶກອົບຮົມ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການຝຶກອົບຮົມຄູກ່ຽວກັບການປັບປ່ຽນວິທີການສິດສອນ ແລະ ໄດ້ມີເອກະສານກ່ຽວກັບການຮຽນ-ການສອນຫຼາຍສະບັບໃນຫົວຂໍ້ນີ້ຖືກເຜີຍແຜ່. ໃນຂອບເຂດຂອງໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ ໄດ້ມີຫຼາຍຮູບແບບ ແລະ ເອກະສານການຝຶກອົບຮົມກ່ຽວກັບການປັບປ່ຽນການສອນທີ່ໄດ້ ແລະ ກໍາລັງຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ.

ປຶ້ມນີ້ໄດ້ຖືກລວບລວມເພື່ອເປັນເອກະສານອ້າງອີງສໍາລັບຄູອາຈານໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຫ້ອງຮຽນຝຶກອົບຮົມຄູ. ເອກະສານດັ່ງກ່າວໄດ້ນໍາສະເໜີບາງພື້ນຖານ ທິດສະດີ ແລະ ພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ລວມທັງບາງທັດສະນະ, ວິທີການ ແລະ ເຕັກນິກການສິດ ສອນຢ່າງຫ້າວຫັນທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນການປະດິດ

ສ້າງຂອງວິທີການສິດສອນ, ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຄູ ເຫັນພາບລວມຂອງຂະບວນການປັບປຸງຮູບການຮຽນ-ການສອນ, ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຫາແນວຄວາມຄິດແລະຄຳແນະນຳເພື່ອນຳໃຊ້ໃນບັນດາວິຊາສະເພາະ ປຶ້ມນີ້ໄດ້ຮັບການສ້າງບົນພື້ນຖານການເອົາໃຈໃສ່ເຖິງແນວທາງ ແລະ ປະສົບການລະດັບສາກົນ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດສິດສອນຢູ່ ຫວຽດນາມ. ທິດທາງ ແລະ ມາດຕະການທີ່ໄດ້ສະເໜີໃນເອກະສານແມ່ນຢູ່ໃນລັກສະນະສະເໜີແນະ ແລະ ແນະນຳ. ຫວັງວ່າເອກະສານນີ້ຈະປະກອບສ່ວນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການນຳໃຊ້ທີ່ສ້າງສັນ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ ພ້ອມທັງສະເໜີບາງບັນຫາໃນການປັບປຸງວິທີການສິດສອນໃນພາບລວມ ແລະ ໂດຍສະເພາະໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ.

ວິທີການສອນເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງວິທະຍາສາດການສຶກສາທີ່ສັບຊ້ອນແລະມີຫຼາຍບັນຫາທີ່ຍັງບໍ່ທັນເປັນເອກະພາບໃນເວທີສາກົນ. ການປັບປຸງວິທີການສອນຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເອກະສານສະບັບນີ້ບໍ່ໄດ້ມີຈຸດປະສົງເພື່ອເປັນການນຳສະເໜີທີ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້, ແຕ່ເລືອກເນັ້ນໃສ່ບາງບັນຫາ. ໃນແຕ່ລະບັນຫາຈະນຳສະເໜີແຕ່ເນື້ອໃນພື້ນຖານ, ເພື່ອເປັນພື້ນຖານສຳລັບການນຳໃຊ້ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຊອກຮູ້ ແລະ ສົນທະນາບັນຫາໃນຕໍ່ໜ້າ.

ຜູ້ຂຽນຂໍຂອບໃຈຢ່າງສຸດໃຈແກ່ຄະນະຄຸ້ມຄອງໂຄງການທີ່ໄດ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ, ແລະ ສາດສະດາຈານ Victor Jakupec, ຫົວໜ້າທີມງານທີ່ໄດ້ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ບັນດາຜູ້ຊ່ຽວຊານພາຍໃນແລະສາກົນທີ່ໄດ້ຮ່ວມມືໃນການພັດທະນາໜັງສືເຫຼັ້ມນີ້. ຂອບໃຈ ດຣ. ຫງວຽນມິງເຟືອງ, ທ່ານ ດຣ. ເຈີ່ນຫງອກແອງ ໃຫ້ຄຳແນະນຳໃຫ້ຄຳຄິດຄຳເຫັນໃຫ້ແບບຮ່າງ, ທ່ານ ດຣ. ຫລື່ວທູຖີ້ ແລະ ປທ. ຟ້າມທິທູເຟືອງໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນ ແລະ ສະເໜີ ບາງຕົວຢ່າງເພື່ອນຳໃຊ້ໃນເອກະສານ.ໃນປຶ້ມຍັງນຳໃຊ້ບາງຕົວຢ່າງຈາກຜົນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຂອງຄູ-ອາຈານທີ່ເຂົ້າຮ່ວມຝຶກອົບຮົມການປັບປຸງວິທີການສິດສອນໃນເດືອນພະຈິກ 2007 ທີ່ຮ່າໂນ້ຍ ແລະ ນະຄອນໂຮ່ຈິມິນ, ພາຍໃນເວລາທີ່ສະດວກແລະຂໍ້ຈຳກັດສ່ວນບຸກຄົນ, ເອກະສານນີ້ບໍ່ສາມາດຫລີກລ່ຽງຄວາມບໍ່ສົມບູນແລະບັນດາຂໍ້ຈຳກັດ. ບັນດາຄວາມຄິດເຫັນປະກອບສ່ວນກະລຸນາສົ່ງເຖິງໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ, 32 Hai Bà Trưng, Hà nội.

ຮ່າໂນ້ຍ ພະຈິກ 2007

ຫງວຽນວັນເກື່ອງ - Bernd Meier

ເພື່ອເອົາຊະນະຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງບັນດາຫລັກສູດສຶກສາທີ່ເນັ້ນໃສ່ເນື້ອຫາ, ນັບຕັ້ງແຕ່ທ້າຍສະຕະວັດທີ 20, ໄດ້ມີການຄົ້ນຄວ້າໃຫມ່ຈຳນວນຫຼາຍກ່ຽວກັບການຫຼັກສູດການຮຽນ, ໃນນັ້ນມີແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຮູບແບບໃໝ່ຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຫຼັກສູດ.

ຫລັກສູດສຶກສາກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບ (Outcome based curriculum OBC) ຫຼືເວົ້າກວ້າງກວ່ານັ້ນແມ່ນການສຶກສາກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບ (Outcome-based Education OBE), ຍັງເອີ້ນວ່າການສຶກສາຄວບຄຸມຜົນໄດ້ຮັບເຊິ່ງດ້ມີການສົນທະນາກັນຫຼາຍຕັ້ງແຕ່ຊຸມປີ 90 ຂອງສະຕະວັດທີ 20 ແລະທຸກມື້ນີ້ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈຈາກຫຼາຍປະເທດ.

ຫລັກສູດສຶກສາກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບ ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບຂອງຜົນຜະລິດຂອງການຮຽນ ,ບັນລຸເປົ້າຫມາຍຂອງການພັດທະນາທີ່ສົມບູນແບບກັບຄຸນນະພາບຂອງບຸກຄະລິກຕະພາບ, ສຸມໃສ່ຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ໃນສະຖານະການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ຫລັກສູດນີ້ເນັ້ນຫນັກໃສ່ບົດບາດຂອງຜູ້ຮຽນໃນຂະບວນການຮັບຮູ້.

ບໍ່ຄືກັບຫຼັກສູດທີ່ເນັ້ນໃສ່ເນື້ອໃນ, ຫຼັກສູດທີ່ເນັ້ນຜົນຜະລິດໄດ້ສຸມໃສ່ການອະທິບາຍຄຸນນະພາບຜົນຜະລິດ, ສາມາດຖືວ່າເປັນ "ຜະລິດຕະພັນສຸດທ້າຍ" ຂອງຂະບວນການສອນ. ການຄຸ້ມຄອງຄຸນນະພາບການສອນປ່ຽນຈາກຄວບຄຸມ 'ການຮັບ' ເປັນຄວບຄຸມ 'ການອອກ', ກໍ່ຄືຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ.

ຫລັກສູດສຶກສາກຳນົດທິດທາງຜົນໄດ້ຮັບ ບໍ່ໄດ້ກຳນົດເນື້ອໃນການສອນລະອຽດ, ແຕ່ໄດ້ກຳນົດໝາກຜົນທີ່ຕ້ອງການຂອງຂະບວນການສຶກສາ, ບົນພື້ນຖານນັ້ນ, ໄດ້ກຳນົດທິດທາງ ລວມກ່ຽວກັບການຄັດເລືອກເນື້ອໃນ, ວິທີ, ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການປະເມີນຜົນການສອນເພື່ອໃຫ້ຮັບປະກັນການບັນລຸເປົ້າໝາຍການສອນທີ່ຕ້ອງການ. ໃນຫລັກສູດທີ່ອີງໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ, ຈຸດປະສົງການຮຽນ, ກໍ່ຄືຜົນໄດ້ຮັບການຮຽນທີ່ຕ້ອງການ ປົກກະຕິຈະຖືກອະທິບາຍໂດຍຜ່ານຄຸນລັກສະນະບຸກຄະລິກກະພາບທົ່ວໄປ (Attributes) ແລະຜົນໄດ້ຮັບສະເພາະທີ່ຕ້ອງການ (Outcomes) ຫຼືຜ່ານລະບົບຄວາມສາມາດ (Competency). ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການຮຽນຮູ້ທີ່ຕ້ອງການໄດ້ຖືກອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດແລະສາມາດສັງເກດແລະປະເມີນໄດ້. ນັກສຶກສາຈຳເປັນຕ້ອງບັນລຸຜົນໄດ້ຮັບທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນຫລັກສູດ. ການນຳໃຊ້ມາດຕະຖານການຝຶກອົບຮົມກໍ່ແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາຕາມທິດທາງທີ່ເນັ້ນໃສ່ດ້ານຜົນຜະລິດ.

ປະໂຫຍດຂອງຫຼັກສູດທີ່ເນັ້ນໃສ່ຜົນຜະລິດ ແມ່ນອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຄຸ້ມຄອງຄຸນນະພາບຕາມຜົນໄດ້ຮັບທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້, ເນັ້ນໃສ່ຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ຂອງນັກຮຽນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຖ້ານຳໄປໃຊ້ຢ່າງອະຄະຕິ, ໂດຍບໍ່ມີການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງພຽງພໍກັບເນື້ອໃນການສອນ, ມັນສາມາດນຳໄປສູ່ຊ່ອງຫວ່າງຂອງຄວາມຮູ້ພື້ນຖານແລະລະບົບຂອງຄວາມຮູ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາບໍ່ພຽງແຕ່ສະແດງອອກໃນຜົນໄດ້ຮັບແຕ່ຍັງຂຶ້ນກັບຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ຕາຕະລາງຕໍ່ໄປນີ້ປຽບທຽບບາງລັກສະນະພື້ນຖານຂອງຫລັກສູດຮຽນທີ່ເນັ້ນເນື້ອຫາ ແລະໂການຮຽນທີ່ເນັ້ນຜົນຜະລິດ:

	ຫລັກສູດຮຽນທີ່ເນັ້ນເນື້ອຫາ	ຫລັກສູດຮຽນທີ່ເນັ້ນຜົນຜະລິດ
ເປົ້າຫມາຍ	ຈຸດປະສົງການສອນແມ່ນໄດ້ອະທິບາຍບໍ່ລະອຽດ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີການສັງເກດ ແລະ ປະເມີນຜົນໄດ້.	ຜົນໄດ້ຮັບການຮຽນຮູ້ຄວນຈະໄດ້ອະທິບາຍລະອຽດ ສາມາດສັງເກດ ແລະ ປະເມີນຜົນໄດ້; ສະແດງໃຫ້ເຫັນລະດັບຄວາມກ້າວຫນ້າຂອງນັກຮຽນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ເນື້ອໃນ	ການຄັດເລືອກເນື້ອຫາແມ່ນອີງໃສ່ວິທະຍາສາດວິຊາສະເພາະ, ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຖານະການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ເນື້ອໃນໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ຢ່າງລາຍລະອຽດໃນຫລັກສູດສຶກສາ	ການຄັດເລືອກເນື້ອຫາໂດຍຫມາຍໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບຕາມກຳນົດ, ກັບບັນດາສະຖານະການຕົວຈິງ. ຫລັກສູດຮຽນພຽງກຳນົດທິທາງຂອງເນື້ອໃນຫລັກ ແຕ່ບໍ່ກຳນົດລະອຽດ
ວິທີການສອນ	ຄູແມ່ນຜູ້ສົ່ງຄວາມຮູ້, ເປັນສູນກາງຂອງຫລັກສູດການຮຽນ, ນັກຮຽນຮັບເອົາຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້	ຄູແມ່ນຜູ້ຈັດຕັ້ງ, ຊ່ວຍເຫລືອ ນັກຮຽນໃຫ້ເພິ່ງຕົນເອງໃນການຮັບເອົາຄວາມຮູ້. ເນັ້ນຫນັກໃສ້ການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ຄວາມສາມາດໃນການສື່ສານ
ປະເມີນ	ເງື່ອນໄຂການປະເມີນຜົນແມ່ນສ້າງຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ກັບການຈື່ແລະການລົ້ມຄືນເນື້ອໃນຮຽນ.	ເງື່ອນໄຂການປະເມີນຜົນແມ່ນອີງໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ, ຄຳນຶງເຖິງຄວາມກ້າວຫນ້າໃນ ຂະບວນການຮຽນຮູ້, ສຸມໃສ່ການນຳໄປໃຊ້ໃນສະຖານະການຕົວຈິງ.

1.4.3. ການສຶກສາເນັ້ນໃສ່ການພັດທະນາຄວາມສາມາດ

1.) ຄວາມຫມາຍ

ຫລັກສູດທີ່ເນັ້ນພັດທະນາຄວາມສາມາດ ສາມາດເອີ້ນໃນຊື່ອື່ນຫລືຕົວແບບສະເພາະຂອງຫລັກສູດເນັ້ນໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ, ເປັນຫນຶ່ງເຄື່ອງມືໃນການປະຕິບັດການສຶກສາທີ່ຊີ້ນຳກັບຄວບຄຸມຜົນໄດ້ຮັບ. ໃນຫຼັກສູດການພັດທະນາຄວາມສາມາດ, ເປົ້າໝາຍການສອນຂອງວິຊາແມ່ນໄດ້ສະແດງຜ່ານກຸ່ມຄວາມສາມາດ.

ຄວາມຫມາຍຂອງຄວາມສາມາດ (competency) ແມ່ນມາຈາກຄຳລາຕິນ "competentia". ໃນມື້ນີ້, ຄວາມຫມາຍຂອງຄວາມສາມາດແມ່ນເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຫມາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຄວາມສາມາດແມ່ນຄວາມຜູ້ທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນການປະຕິບັດວຽກງານ. ຄວາມສາມາດກໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈເປັນຄວາມສາມາດຜະລິດຂອງວິສາຫະກິດ, ສິດອຳນາດທາງດ້ານກົດຫມາຍຂອງອົງການ.

ຄວາມຫມາຍຂອງຄວາມສາມາດທີ່ໃຊ້ໃນນີ້ແມ່ນຂອງຈິດຕະວິທະຍາ ແລະ ການສຶກສາ. ມີຫຼາຍຄຳນິຍາມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງຄວາມສາມາດ. ຕາມວັດຈະນານຸກົມຈິດຕະວິທະຍາ (Vu Dung, 2000) “ຄວາມສາມາດແມ່ນລັກສະນະ ຫຼື ຄຸນນະພາບຂອງຈິດໃຈຂອງບຸກຄົນ, ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເງື່ອນໄຂພາຍໃນ, ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ດີຂອງການເຄື່ອນໄຫວສະເພາະໃດໜຶ່ງ”.

ອີງຕາມການ John Erpenbeck , ຄວາມສາມາດແມ່ນອີງໃສ່ຄວາມຮູ້, ນຳໃຊ້ກຳນົດໂດຍມູນຄ່າ, ປັບປຸງໂດຍຜ່ານປະສົບການ, ແລະ ຮັບຮູ້ໂດຍຜ່ານຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວໃດຫນຶ່ງ".

Weinert (2001) ນິຍາມ 'ຄວາມສາມາດ' ເປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ມາຫຼືຮຽນຮູ້ ແລະ ທັກສະຂອງບຸກຄົນທີ່ຈະຈັດການກັບສະຖານະການບາງຢ່າງ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມພ້ອມຂອງແຮງຈູງໃຈ, ສັງຄົມ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ແກ້ໄຂບັນຫາຢ່າງຮັບຜິດຊອບ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນໃນສະຖານະການທີ່ປ່ຽນແປງໄດ້.”

ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມສາມາດເປັນຄຸນລັກສະນະທາງຈິດໃຈທີ່ສັບຊ້ອນ, ເປັນຈຸດລວມຂອງປັດໃຈຈຳນວນຫຼາຍເຊັ່ນ: ຄວາມຮູ້, ທັກສະ, ເຕັກນິກ, ປະສົບການ, ຄວາມກຽມພ້ອມທີ່ຈະ ປະຕິບັດແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຄວາມຫມາຍຂອງຄວາມສາມາດແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບ ຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດ. ຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດ

ແມ່ນຫນຶ່ງປະເພດຂອງຄວາມສາມາດ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາເວົ້າວ່າການພັດທະນາຄວາມສາມາດ, ຄົນເຮົາຍັງເຂົ້າໃຈ ວ່າ ມັນແມ່ນການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດໃນເວລາດຽວກັນ.

ຄວາມສາມາດແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບແລະປະສິດທິຜົນ ຂອງການກະທຳ , ການແກ້ໄຂບັນຫາ, ບັນຫາໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງບັນດາສາຍວິຊາຊີບ, ສັງຄົມຫຼືບຸກຄົນບົນພື້ນຖານ ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ແລະ ປະສົບການ ພ້ອມທັງຄວາມກຽມພ້ອມທີ່ຈະເຄື່ອນໄຫວ.

ໃນຫຼັກສູດທີ່ເນັ້ນໃສ່ຄວາມສາມາດໄດ້ນຳໃຊ້ຄວາມຫມາຍຂອງຄວາມສາມາດດັ່ງນີ້:

- ຄວາມສາມາດກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງການສອນ: ຈຸດປະສົງການສອນຂອງວິຊາແມ່ນສະແດງຜ່ານຄວາມສາມາດທີ່ຕ້ອງໄດ້ສ້າງ;
- ໃນວິຊາ, ເນື້ອ ແລະ ກິດຈະກຳພື້ນຖານໄດ້ເຊື່ອມຕໍ່ກັນເພື່ອສ້າງຄວາມສາມາດ;
- ຄວາມສາມາດຄືການລວມຄວາມຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄວາມສາມາດ, ຄວາມປາຖະໜາ...;
- ຈຸດປະສົງຂອງການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການກຳນົດທິດທາງການຄັດເລືອກ, ການປະເມີນຄວາມສຳຄັນ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງເນື້ອໃນ ແລະ ກິດຈະກຳການສອນກັບວິທີການສອນ;
- ຄວາມສາມາດສະແດງການແກ້ໄຂວຽກງານໃນບັນດາສະຖານະການ: ຍົກຕົວຢ່າງການອ່ານບົດຄວາມໄດຫນຶ່ງ ... ; ເຂົ້າໃຈແລະນາໃຊ້ການຄານວນພື້ນຖານ...;
- ຄວາມສາມາດທົ່ວໄປ ພ້ອມກັບຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາຊີບເປັນພື້ນຖານລວມຂອງການສຶກສາ ແລະ ການສອນ;
- ລະດັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດສາມາດກຳນົດໄດ້ເປັນມາດຕະຖານ: ຮອດຈຸດໃດໜຶ່ງ, ນັກຮຽນສາມາດບັນລຸໄດ້ຫຍັງແດ່ ແລະ ຄວນບັນລຸໄດ້ຫຍັງແດ່?

1) ຮູບແບບໂຄງສ້າງຄວາມສາມາດ

ເພື່ອສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຄວາມສາມາດ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກຳນົດອົງປະກອບ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງພວກມັນ. ມີຄວາມສາມາດປະເພດຕ່າງໆ. ລາຍລະອຽດຂອງໂຄງສ້າງແລະອົງປະກອບຄວາມສາມາດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ໂຄງສ້າງລວມຂອງຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດໄດ້ ຖືກອະທິບາຍແມ່ນການປະສົມປະສານຂອງສີ່ປະກອບຄວາມສາມາດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ອົງປະກອບໂຄງສ້າງຂອງຄວາມສາມາດ

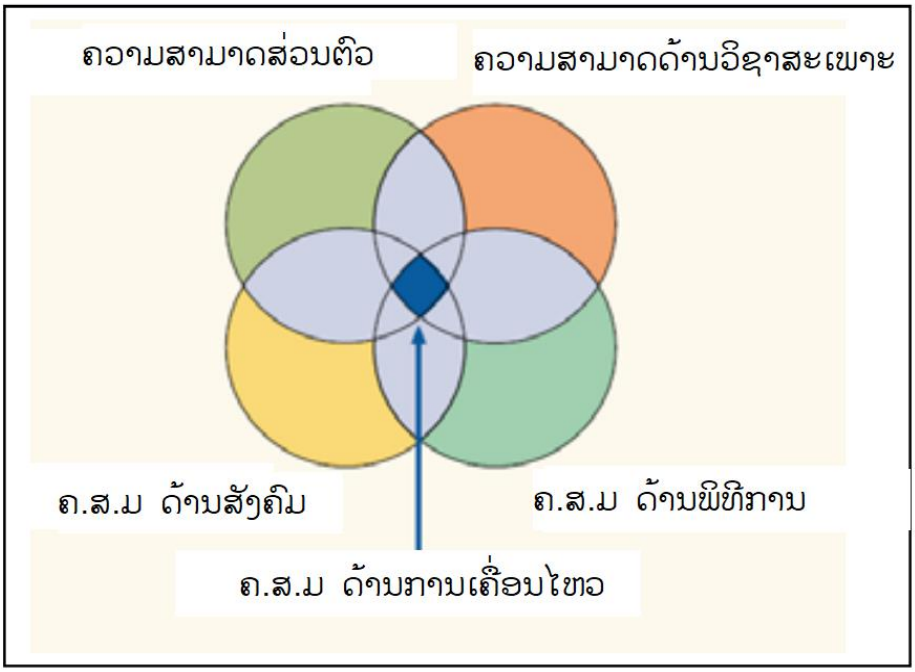

• ຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາສະເພາະ (Professional competency) : ຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດວຽກງານທີ່ເປັນມືອາຊີບກໍ່ຄືຄວາມສາມາດໃນການປະເມີນຜົນຕາມວິຊາສະເພາະຢ່າງເປັນເອກະລາດ, ມີວິທີການແນ່ນອນກັບວິຊາສະເພາະ. ໃນນີ້ປະກອບມີຄວາມສາມາດໃນການຄິດຢ່າງມີເຫດຜົນ, ວິເຄາະ, ສັງເຄາະ, ແລະຮັບຮູ້ຄວາມສຳພັນຂອງລະບົບແລະຂະບວນການ. ຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາຊີບ, ໃນຄວາມຫມາຍແຄບ, ແມ່ນຄວາມສາມາດຂອງ "ເນື້ອໃນວິຊາຊີບ", ໃນຄວາມຫມາຍກວ້າງແມ່ນ ລວມຄວາມສາມາດດ້ານວິທີການຢ່າງເປັນມືອາຊີບ.

• ຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິທີການ (Methodical competency): ຄວາມສາມາດໃນການວາງແຜນ, ຊີ້ນຳເປົ້າຫມາຍໃນການແກ້ໄຂວຽກງານແລະບັນຫາ. ຄວາມສາມາດທາງວິທີການປະກອບມີ ຄວາມສາມາດທາງວິທີການໂດຍລວມແລະຄວາມສາມາດທາງວິທີການວິຊາສະເພາະ. ຫົວໃຈຂອງວິທີການມັຮັບຮູ້ແມ່ນຄວາມສາມາດທີ່ຈະຮັບຮູ້, ການແກ້ໄຂ, ການປະເມີນຜົນ, ສິ່ງແລະອະທິບາຍຄວາມຮູ້.

• ຄວາມສາມາດທາງດ້ານສັງຄົມ (Social competency) : ຄວາມສາມາດໃນການບັນລຸເປົ້າຫມາຍໃນສະຖານະການທາງສັງຄົມ ກໍ່ຄືໃນວຽກງານຕ່າງໆໃນການປະສານງານ ເຮັດວຽກຢ່າງໃກ້ຊິດກັບສະມາຊິກອື່ນໆ.

• ຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນ (Induvidual competency) : ແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການກຳນົດ ແລະ ປະເມີນໂອກາດໃນການພັດທະນາບຸກຄົນເຊັ່ນດຽວກັນກັບຂໍ້ຈຳກັດຂອງບຸກຄົນ, ພັດທະນາຄວາມສາມາດ, ກໍ່ສ້າງແລະປະຕິບັດແຜນການພັດທະນາສ່ວນບຸກຄົນ, ທັດສະນະຄະຕິ, ຄຸນຄ່າທາງດ້ານຈັນຍາບັນແລະແຮງຈູງໃຈທີ່ຄວບຄຸມອາລົມແລະພຶດຕິກຳ.

ຮູບແບບໂຄງສ້າງຄວາມສາມາດຂ້າງເທິງມີລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມໃນແຕ່ລະຂົງເຂດວິຊາສະເພາະ ແລະອາຊີບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ໃນແຕ່ລະຂະແໜງອາຊີບ, ເຂົາຍັງ ບັນຍາຍເຖິງຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງຄວາມສາມາດຂອງຄູປະກອບມີກຸ່ມ ພື້ນຖານດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຄວາມສາມາດໃນການສອນ; ຄວາມສາມາດດ້ານການສຶກສາ; ຄວາມສາມາດໃນການປະເມີນ, ການວິນິດໄສ ແລະ ການປຶກສາຫາລື; ຄວາມສາມາດໃນ ການພັດທະນາວິຊາຊີບ ແລະ ການພັດທະນາໂຮງຮຽນ.

ຈາກໂຄງປະກອບຂອງຄວາມຫມາຍຂອງຄວາມສາມາດ, ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການສຶກສາທີ່ມຸ່ງໄປເຖິງຄວາມສາມາດບໍ່ພຽງແຕ່ແນໃສ່ພັດທະນາຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາສະເພາະລວມທັງຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະວິຊາຊີບ

ເທົ່ານັ້ນ ຫາກຍັງພັດທະນາຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ສັງຄົມ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນ. ຄວາມສາມາດເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ໄດ້ແຍກອອກຈາກກັນ ແຕ່ມີຄວາມໃກ້ຊິດກັນ. ຄວາມອາດສາມາດໃນການປະຕິບັດໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງການປະສົມປະສານຂອງຄວາມສາມາດເຫຼົ່ານີ້.

ຮູບແບບຄວາມສາມາດຕາມ OECD: ໃນຫຼັກສູດການຮຽນການສອນຂອງບັນດາປະເທດໃນກຸ່ມ OECD ໃນປະຈຸບັນ, ເຂົາຍັງໃຊ້ຮູບແບບທີ່ງ່າຍກວ່າ, ແບ່ງຄວາມສາມາດອອກ ເປັນ 2 ກຸ່ມຕົ້ນຕໍຄື ຄວາມສາມາດທົ່ວໄປ ແລະ ຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາສະເພາະ.

ຄວາມສາມາດທົ່ວໄປປະກອບມີ:

- ຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດຢ່າງເອກະລາດສຳເລັດ;
- ຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືສື່ສານ ແລະ ເຄື່ອງມືຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ;
- ຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດສົບຜົນສຳເລັດໃນກຸ່ມສັງຄົມທີ່ບໍ່ເອກະພາບ.

ຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາສະເພາະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບແຕ່ລະວິຊາທີ່ແຕກຕ່າງ. ຕົວຢ່າງ, ກຸ່ມວິຊາສະເພາະວິຊາຄະນິດສາດ ປະກອບມີ ຄວາມສາມາດດັ່ງນີ້:

- ແກ້ບັນຫາທາງຄະນິດສາດ;
- ເຫດຜົນທາງຄະນິດສາດ;
- ການສ້າງແບບຈຳລອງທາງ ຄະນິດສາດ;
- ການສື່ສານທາງຄະນິດສາດ;
- ການໂຕ້ອາທິເນື້ອໃນຄະນິດສາດ;
- ນຳໃຊ້ບັນດາວິທີການອະທິບາຍຄະນິດສາດ;
- ໃຊ້ສັນຍາລັກ, ສູດ, ອົງປະກອບຂອງສູດການຄິດໄລ່.

2.) ເນື້ອໃນ ແລະ ວິທີການສອນຕາມທັດສະນະການພັດທະນາຄວາມສາມາດ

ເນື້ອໃນການສອນຕາມທັດສະນະຂອງການພັດທະນາຄວາມສາມາດແມ່ນບໍ່ຈຳກັດຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະວິຊາສະເພາະແຕ່ປະກອບມີກຸ່ມເນື້ອຫາເພື່ອພັດທະນາຂົງເຂດຄວາມສາມາດ.

ຮຽນຮູ້ເນື້ອໃນວິຊາສະເພາະ	ຮຽນຮູ້ວິທີການ - ຍຸດທະສາດ	ຮຽນຮູ້ການສື່ສານ - ສັງຄົມ	ການຮຽນຮູ້ຜ່ານປະສົບການຂອງຕົນເອງ - ການປະເມີນ

- ຄວາມຮູ້ຄວາມຊຳນານ (ແນວຄວາມຄິດ, ປະເພດ, ກົດລະບຽບ, ການ ພົວພັນ ...); - ເຕັກນິກການທັກສະວິຊາຊີບ; - ນຳໃຊ້, ປະເມີນວິຊາສະເພາະ.	- ການວາງແຜນການສຶກສາ, ແຜນວຽກ; - ບັນດາວິທີການຮັບຮູ້ທົ່ວໄປ: ຮັບຮູ້, ແກ້ໄຂ, ການປະເມີນຜົນ, ການນຳສະເຫນີຂໍ້ມູນ; - ບັນດາວິທີການຂອງວິຊາສະເພາະ	- ເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ; - ສ້າງເງື່ອນໄຂສຳລັບຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານສັງຄົມ; - ຮຽນຮູ້ການປະພຶດ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ.	- ການປະເມີນ ຕົນເອງກ່ຽວກັບຈຸດແຂງ ແລະຈຸດອ່ອນ; - ກຳນົດແຜນພັດທະນາຕົວເອງ; -ປະເມີນແລະສ້າງມາດຕະຖານຄຸນຄ່າ, ຈັນຍາບັນແລະ ວັດທະນະທຳ, ຄວາມຫມັ້ນໃຈໃນຕົນເອງ ...
⇩	⇩	⇩	⇩
ຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາສະເພາະ	ຄວາມສາມາດດ້ານວິທີການ	ຄວາມສາມາດດ້ານສັງຄົມ	ຄວາມສາມາດສ່ວນບຸກຄົນ

ວິທີການສອນຈາກທັດສະນະຂອງການພັດທະນາຄວາມສາມາດບໍ່ພຽງແຕ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບ ນັກສຶກສາຢ່າງຫ້າວຫັນໃນກິດຈະກຳທາງປັນຍາ ແຕ່ຍັງສຸມໃສ່ການຝຶກອົບຮົມຄວາມສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຖານະການຂອງຊີວິດ ແລະ ອາຊີບ. ພ້ອມກັບເພີ່ມທະວີການຮໍ່າຮຽນເປັນກຸ່ມ, ຟື້ນຟູການພົວພັນຄູ-ອາຈານໃນທິດທາງການຮ່ວມມືການເຮັດວຽກມີສຳຄັນສຳລັບການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງສັງຄົມ. ນອກເຫນືອຈາກການຮຽນຮູ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຂອງບຸກຄົນຂອງວິຊາສະເພາະ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເສີມສ້າງຫົວຂໍ້ການຮຽນຮູ້ທີ່ສັບຊ້ອນເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ສັບສົນ.

ຈາກທັດສະນະຂອງການພັດທະນາຄວາມສາມາດ, ການປະເມີນຜົນຂອງຜົນການຮຽນບໍ່ໄດ້ເອົາການທົດສອບຄວາມສາມາດໃນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມາເປັນສູນກາງຂອງການປະເມີນ. ການປະເມີນຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້ຄວນສຸມໃສ່ຄວາມສາມາດ ໃນການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ທີ່ສ້າງສັນໃນສະຖານະການນຳໃຊ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

1.4.4. ມາດຕະຖານການສຶກສາ

1.) ນິຍາມ

ມາດຕະຖານການສຶກສາຂອງວິຊາທີ່ລະບຸເປົ້າໝາຍຂອງການສຶກສາ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ ນັກຮຽນໃນທ້າຍສົກຮຽນໃດໜຶ່ງຕ້ອງການບັນລຸໃນເນື້ອໃນຂອງວິຊານັ້ນ.ເຊິ່ງພວກມັນເນັ້ນໃສ່ພາກສ່ວນຫົວຂໍ້ຫຼັກຂອງວິຊາ.

ມາດຕະຖານການສຶກສາເປັນເຄື່ອງມືຫລັກໃນທຸກຍຸດທະສາດ ແລະ ມາດຕະການເພື່ອຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ ແລະ ການພັດທະນາການສິດສອນໃນໂຮງຮຽນ. ມາດຕະຖານການສຶກສາເປັນສິ່ງຄວບຄຸມຂອງລັດກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບການສຶກສາ, ສ້າງການປຽບທຽບໃນບັນດາໂຮງຮຽນ. ນອກຈາກຫຼັກສູດການພັດທະນາດ້ານຄວາມສາມາດ, ມາດຕະຖານການສຶກສາແມ່ນເຄື່ອງມືໃນການປະຕິບັດການຄຸ້ມຄອງການສຶກສາຂອງ ການຄວບຄຸມຜົນໄດ້ຮັບ.

ເພື່ອປະກອບສ່ວນພັດທະນາຄຸນນະພາບ, ມາດຕະຖານການສຶກສາ ຕ້ອງມີປະສິດທິຜົນການສອນໃນໂຮງຮຽນ (ໃນການວາງແຜນການສອນ – ການປະຕິບັດ – ການປະເມີນຜົນ).

ມາດຕະຖານການສຶກສາພຽງແຕ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາໂຮງຮຽນ ແລະ ການສິດສອນ, ຕາບໃດທີ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຈົ້າໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ໃນໂຮງຮຽນເປັນພື້ນຖານສໍາລັບການພັດທະນາຂອງການສອບເສງ, ການປະເມີນຜົນ ແລະ ຄໍາຄຶດຄໍາເຫັນ.

2.)ມາດຕະຖານປະເພດຕ່າງໆ

ມາດຕະຖານປະເພດຕ່າງໆສາມາດຈໍາແນກໄດ້ຫລາຍຢ່າງ. ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຈໍາແນກມາດຕະຖານດ້ານເນື້ອຫາ (ມາດຕະຖານຂອງຫລັກສູດ), ມາດຕະຖານຜົນໄດ້ຮັບ (ມາດຕະຖານດ້ານຜົນສໍາເລັດ), ແລະມາດຕະຖານດ້ານເງື່ອນໄຂ. ອີງຕາມຂໍ້ກໍານົດຂອງລະດັບທີ່ຕ້ອງບັນລຸ ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຈໍາແນກມາດຕະຖານຂັ້ນສູງ, ມາດຕະຖານສະເລ່ຍແລະ ມາດຕະຖານຕໍ່າທີ່ສຸດ.

❖ ມາດຕະຖານເນື້ອໃນ (Content standards)
- ມາດຕະຖານເນື້ອໃນກໍານົດສິ່ງທີ່ຕ້ອງສອນ ແລະ ຮຽນຮູ້. ມາດຕະຖານເນື້ອໃນຍັງເອີ້ນວ່າມາດຕະຖານຂອງຫລັກສູດເມື່ອໃຫ້ມາໃນຮູບແບບຂອງຫຼັກສູດການສອນ (ຫລັກສູດມາດຕະຖານ). ມັນເຈົ້າອະທິບາຍຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ສະເພາະແມ່ນຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ຈະບັນລຸໄດ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງປີຮຽນ (ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລະດັບຄວາມສາມາດສະເພາະແມ່ນມັກຈະບໍ່ໄດ້ນໍາອອກມາ).
- ຊີ້ບອກເຖິງຂົງເຂດໃຈກາງຂອງຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາຊີບທີ່ຕ້ອງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງ ການຝຶກອົບຮົມໃນໂຮງຮຽນ.
- ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບກົດເກນພື້ນຖານຂອງການຮຽນວິຊາຮຽນ ແລະກໍານົດຮູບແບບທົ່ວໄປສໍາລັບວິຊາຮຽນ.
- ແນວທາງ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດ ຍົກຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການຈັດສັນເວລາຮຽນ ແລະ ຂໍ້ກໍານົດລະອຽດກ່ຽວກັບເນື້ອໃນທີ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕະຖານ.
- ມາດຕະຖານປົກກະຕິແມ່ນຂຶ້ນກັບກັບລະດັບການສຶກສາໃດນຶ່ງ.
- ມາດຕະຖານເນື້ອຫາປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນອີງໃສ່ລະດັບທີ່ຕ້ອງການໂດຍສະເລ່ຍ ("ມາດຕະຖານສະເລ່ຍ"), ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນ 'ມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍາ'.
- ມີຄວາມສະເພາະເຈາະຈົງ ແລະສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຜ່ານຕົວຢ່າງ ບົດເຝິກຫັດ.

❖ ມາດຕະຖານດ້ານຜົນໄດ້ຮັບ (Performance standards / Output standards)
- ມາດຕະຖານຜົນໄດ້ຮັບ (ຍັງເອີ້ນວ່າມາດຕະຖານຜົນຜະລິດ) ໝາຍເຖິງຜົນການ ຮຽນການສອນ. ມາດຕະຖານຜົນໄດ້ຮັບກໍານົດລະດັບຄວາມສາມາດທີ່ຈະບັນລຸໄດ້ສໍາລັບນັກຮຽນຢູ່ບາງຈຸດໃນຂະບວນການຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ.ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວມາດຕະຖານຜົນໄດ້ຮັບຖືກນໍາໃຊ້ສໍາລັບການຈົບຊັ້ນຮຽນ.
- ມາດຕະຖານຜົນໄດ້ຕາມປົກກະຕິຈະລະບຸລະດັບຄວາມສາມາດຕໍ່າສຸດທີ່ຈະບັນລຸໄດ້ໃນລະດັບນັ້ນ (ມາດຕະຖານຕໍ່າສຸດ).
- ດັ່ງນັ້ນນີ້ແມ່ນມາດຕະຖານສໍາລັບການສອບເສັງໃນເວລາສອບເສັງພາກຮຽນ.
- ສະຖານທີ່ທີ່ຈະນໍາໃຊ້ມາດຕະຖານຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນຕ້ອງມີຕົວແບບການຈັດລໍາດັບ ຄວາມສາມາດ, ແບ່ງລະດັບຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການສອນພາສາ

ຕ່າງປະເທດໃນທຸກມື້ນີ້ໄດ້ແບ່ງອອກເປັນ 6 ລະດັບ. ໂດຍອີງໃສ່ນັ້ນ, ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະກຳນົດມາດຕະຖານສຳລັບລະດັບການຝຶກອົບຮົມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ເຫມືອນກັບມາດຕະຖານເນື້ອໃນ, ໃນມາດຕະຖານຜົນໄດ້ຮັບ ການສະແດງຜົນໄດ້ຮັບຄວນລະບຸລະດັບຄວາມສາມາດສະເພາະໃນບັນດາລະດັບຕ່າງໆ (ຂັ້ນ) ຄວາມສາມາດ. ເມື່ອຕົວແບບຂອງລະດັບຄວາມສາມາດຍັງບໍ່ທັນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ມາດຕະຖານເນື້ອໃນມັກຈະຖືກນຳໃຊ້.

❖ ມາດຕະຖານເງື່ອນໄຂການຮຽນຮູ້

ມາດຕະຖານເງື່ອນໄຂການຮຽນຮູ້ກຳນົດບັນດາເງື່ອນໄຂຂອງຕົນເອງ ກໍ່ຄືກຳລັງອິກອັນນຶ່ງຂອງໂຮງຮຽນ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນເພື່ອຮັບປະກັນເງື່ອນໄຂການຮຽນ-ການສອນ ທີ່ດີ. ມາດຕະຖານຂອງເງື່ອນໄຂການຮຽນຮູ້ອາດຈະສະແດງອອກເຖິງວິທີການສອນທີ່ດີ ແລະ ຫຼັກການທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໃນທິດສະດີການສອນ ແລະ ວິຊາສະເພາະ.

❖ ມາດຕະຖານທີ່ຕ້ອງການສຳລັບຄຸນນະວຸດທິ (ມາດຕະຖານລະດັບ)

- ມາດຕະຖານຕ່ຳສຸດ: ກຳນົດລະດັບຄວາມສາມາດຕ່ຳສຸດທີ່ນັກຮຽນຕ້ອງການບັນລຸຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໃນໄລຍະການຮຽນ (ເຊັ່ນຢູ່ໃນທ້າຍຊັ້ນຮຽນ).
- ມາດຕະຖານສະເລ່ຍ: ກຳນົດຄວາມສາມາດທີ່ນັກຮຽນໃນລະດັບສະເລ່ຍຕ້ອງການບັນລຸ.
- ມາດຕະຖານສູງສຸດ: ອະທິບາຍຄວາມສາມາດທີ່ນັກຮຽນເກັ່ງສາມາດບັນລຸໄດ້.

❖ **ສະຫຼຸບ**

ຫຼັກສູດທີ່ເນັ້ນໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ, ເນັ້ນໃສ່ພັດທະນາຄວາມສາມາດແມ່ນຫລັກສູດການສອນທີ່ມີ ຈຸດປະສົງເພື່ອເອົາຊະນະຂໍ້ບົກຜ່ອງດ້ານການສຶກສາທີ່ມີເນື້ອໃນແບບ "ວິຊາການ". ເປົ້າໝາຍການສຶກສາບໍ່ຈຳກັດພຽງແຕ່ການຖ່າຍທອດລະບົບຄວາມຮູ້ວິຊາສະເພາະ, ແຕ່ຍັງເພື່ອພັດທະນາບຸກຄະລິກກະພາບຂອງນັກຮຽນຢ່າງຮອບດ້ານ ໂດຍຜ່ານການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ. ເພື່ອກຳນົດຈຸດປະສົງການສອນຂອງວິຊາດັ່ງກ່າວ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ນັກຮຽນຕ້ອງການບັນລຸຢ່າງຈະແຈ້ງ, ລະອຽດ, ແລະສາມາດປະເມີນໄດ້. ເມື່ອອະທິບາຍຈຸດປະສົງການສອນຂອງບົດຮຽນແມ່ນອີງຕາມຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ, ທັດສະນະຄະຕິແມ່ນຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນດາຄວາມຮູ້, ທັກສະແລະທັດສະນະຄະຕິເຫຼົ່ານີ້ທີ່ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນບັນດາອົງປະກອບຂອງຄວາມສາມາດ. ນັກສຶກສາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຝຶກນຳໃຊ້ ປະສົມປະສານອົງປະກອບຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິໃນສະຖານະການທີ່ຊັບຊ້ອນ. ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການພັດທະນາບຸກຄະລິກກະພາບຮອບດ້ານ ແລະ ການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ, ຕ້ອງມີເນື້ອໃນ, ວິທີການສອນ ແລະ ປະເມີນທີ່ເໝາະສົມ.

❖ **ບົດຝຶກຫັດ**

1. ກະລຸນາວິເຄາະຫລັກສູດຂອງວິຊາໃດຫນຶ່ງເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນຈຸດພິເສດຂອງຫລັກສູດທີ່ແນໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ, ພັດທະນາຄວາມອາດສາມາດໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ແລະໃນຂອບເຂດໃດ?
2. ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການນຳໃຊ້ທັດສະນະດ້ານການສຶກສາທີ່ເນັ້ນໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ, ພັດທະນາຄວາມສາມາດ, ໃນຂະບວນການປະຕິບັດຫຼັກສູດການສອນ ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການແກ້ໄຂສະພາບການສຶກສາທີ່ເປັນແບບວິຊາການ?
3. ວິເຄາະບົດຄວາມ ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບທັດສະນະຂອງການພັດທະນາຄວາມສາມາດ. ວິທີການສິດສອນອັນໃດແດ່ທີ່ສາມາດປັບປຸງ ແລະ ເສີມສ້າງເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາຄວາມສາມາດດ້ານ

ວິຊາຊີບ, ຄວາມສາມາດສິດສອນ, ຄວາມສາມາດທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ຄວາມສາມາດສ່ວນບຸກຄົນຂອງນັກຮຽນ?

1.5. ບັນດາທິດສະດີການຮຽນຮູ້ - ພື້ນຖານທາງຈິດໃຈການຮຽນ

ບັນດາທິດສະດີການຮຽນຮູ້ກັບສະພາບການຂອງການສຶກສາຂອງຈິດຕະວິທະຍາການສອນແມ່ນຕົວແບບທິດສະດີທີ່ອະທິບາຍ ແລະ ວິເຄາະກົນໄກທາງຈິດໃຈຂອງການຮຽນຮູ້. ທິດສະດີການຮຽນຮູ້ວາງພື້ນຖານທິດສະດີສໍາລັບການຈັດຕັ້ງຂະບວນການສອນແລະການປັບປຸງວິທີການສິດສອນ. ມີຫຼາຍຮູບແບບທິດສະດີທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ອະທິບາຍກົນໄກທາງຈິດໃຈຂອງການຮຽນຮູ້. ໃນບົດຄວາມນີ້, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ນໍາສະເໜີໃນຮູບແບບລະອຽດ, ແຕ່ນໍາສະເໜີບັນດາທິດສະດີການຮຽນຮູ້ຫລັກ. ຄໍາຖາມຫຼັກໃນການຄົ້ນຄວ້າບັນດາທິດສະດີແມ່ນ: ການຮຽນຮູ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍກົນໄກຈິດໃຈອັນໃດ?

1.5.1 ທິດສະດີການສະທ້ອນແບບມີເງື່ອນໄຂຂອງ Pavlov

ໃນປີ 1889, ນັກຟີຊິກສາດຊາວລັດເຊຍ Pavlov ເປັນຜູ້ທໍາອິດທີ່ ສຶກສາຂໍ້ມູນພາວະວິໄສກ່ຽວກັບຂະບວນການຮຽນຮູ້. Pavlov ສຶກສາລະບົບການຍ່ອຍອາຫານຂອງຫມາ. ມື້ຫນຶ່ງ, ລາວປະຫລາດໃຈທີ່ພົບວ່າຕ່ອມນໍ້າລາຍຫມາຂອງລາວເຮັດວຽກເຖິງແມ່ນວ່າມັນຍັງບໍ່ມີອາຫານ. ເຫດຜົນແມ່ນພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າຜູ້ຊ່ວຍຂອງລາວຢູ່ໃນຫ້ອງ ສິນລະວິນອອດໆແອດໆ ໃນຂະນະທີ່ກະກຽມອາຫານຫມາ.

Pavlov ສົງໄສວ່າການຝຶກຝົນໂດຍຜ່ານການກະຕຸ້ນຊໍ້າໆອາດຈະ ເປັນສາເຫດຕໍ່ການຕອບສະຫນອງຂອງຫມາຫລືບໍ່. Pavlov ໄດ້ທົດລອງຕອບຄໍາຖາມນີ້. Pavlov ໄດ້ສອນຫມາຂອງລາວນໍ້າລາຍໄຫລອອກມາ ບໍ່ພຽງແຕ່ໃນເວລາທີ່ເຫັນຕ່ອນອາຫານ, ແຕ່ຍັງເວລາສຽງຂອງກະດິ່ງດັງອີກ. ເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້, ພຽງແຕ່ໃຫ້ຫມາເຫັນອາຫານຫລາຍໆເທື່ອ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍ່ກົດກະດິ່ງໃຫ້ດັງ. ໃນສະຫມອງຂອງຫມາ, ອາຫານແລະສຽງຂອງກະດິ່ງແມ່ນເຊື່ອມຕໍ່ກັນຢ່າງແຮງເຖິງລະດັບທີ່ວ່າຫຼັງຈາກເຮັດຊໍ້າໆກັນ, ຫມານໍ້າລາຍໄຫລອອກມາ ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນກະດິ່ງດັງໂດຍບໍ່ມີອາຫານ. ການທົດລອງນີ້ຍັງໄດ້ປະຕິບັດໃນການໃຊ້ແສງແທນທີ່ຈະເປັນກະດິ່ງ. ການສະທ້ອນຂອງໝາໃຫ້ນໍ້າລາຍເມື່ອເຫັນ ອາຫານເປັນການສະທ້ອນຈາກທໍາມະຊາດ. ແຕ່ການສະທ້ອນໃຫ້ນໍ້າລາຍອອກມາ ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງກະດິ່ງ ຫຼື ເຫັນແສງມັນບໍ່ແມ່ນການສະທ້ອນໂດຍກໍາເນີດ ແຕ່ໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການຝຶກອົບຮົມທີ່ມີການ ກະຕຸ້ນ, ມັນເປັນການສະທ້ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ.

ບົນພື້ນຖານຂອງການທົດລອງນີ້ Pavlov ໄດ້ສ້າງທິດສະດີຂອງ "ການສະທ້ອນທີ່ມີ ເງື່ອນໄຂ". ດ້ວຍທິດສະດີນີ້, ຄັ້ງທໍາອິດເຂົາໄດ້ວິເຄາະກົນໄກຂອງການຮຽນຮູ້ແບບພາວະວິໄສ, ຄືກົນໄກ ການກະຕຸ້ນ - ຕອບສະຫນອງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທິດສະດີການສະທ້ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂເງື່ອນໄຂພຽງແຕ່ອະທິບາຍພື້ນຖານດ້ານຊີວະສາດ ຂອງການຮຽນຮູ້, ບໍ່ແມ່ນ ທິດສະດີຈິດຕະວິທະຍາການສອນ. ການສຶກສາຂອງ Pavlov ໄດ້ກາຍເປັນພື້ນຖານຂອງທິດສະດີພຶດຕິກໍາ.

1.5.2 ທິດສະດີພຶດຕິກໍາ: ການຮຽນຮູ້ແມ່ນການປ່ຽນແປງພຶດຕິກໍາ

ໂດຍອີງໃສ່ທິດສະດີຂອງ Pavlov ກ່ຽວກັບການສະທ້ອນແບບມີເງື່ອນໄຂ, ໃນປີ 1913 ນັກຈິດຕະວິທະຍາຊາວອາເມລິກາ Watson ໄດ້ສ້າງທິດສະດີພຶດຕິກໍາ (Behavorism) ເພື່ອອະທິບາຍກົນໄກທາງຈິດວິທະຍາຂອງພຶດຕິກໍາການສຶກສາ. Thorndike (1864-1949), Skinner (1904-1990) ແລະ ຜູ້ຂຽນອື່ນໆ ໄດ້ສືບຕໍ່ພັດທະນາຕົວແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງທິດສະດີພຶດຕິກໍາ.

ທິດສະດີພຶດຕິກໍາ ຖືວ່າການຮຽນຮູ້ແມ່ນຂະບວນການທີ່ມີຮູບແບບງ່າຍດາຍ ແຕ່ໃນແຕ່ລະການພົວພັນທີ່ສັບຊ້ອນຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ຊັດເຈນຜ່ານຂັ້ນຕອນການຮຽນຮູ້ຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີການຈັດວາງຢ່າງເຫມາະ

ສິມ. ໂດຍຜ່ານການກະຕຸ້ນກ່ຽວກັບເນື້ອຫາ ແລະ ວິທີການສອນ, ນັກຮຽນມີປະຕິກິລິຍາສ້າງພຶດຕິກຳການຮຽນຮູ້ ແລະ ປ່ຽນພຶດຕິກຳຂອງຕົນເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂະບວນການຮຽນຮູ້ແມ່ນເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຂະບວນການຂອງການປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳ. ຜົນດີຂອງມັນສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍການຝຶກແອບ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໃນເວລາທີ່ຮຽນຮູ້ ຂະບວນການຈິດຕະວິທະຍາດານການກະທຳ ແລະ ຮັບຮູ້ແບບງ່າຍດາຍ (ໂດຍສະເພາະໃນເວລາທີ່ບັນຫາພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຂະບວນການເຫຼົ່ານັ້ນ). ມີຫຼາຍຕົວແບບຂອງທິດສະດີພຶດຕິກຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ບາງແນວຄິດພື້ນຖານຂອງພຶດຕິກຳສາມາດບອກໄດ້ດັ່ງນີ້:

- ທິດສະດີພຶດຕິກຳຈຳກັດຂອບເຂດການສຶກສາກົນໄກ ການຮຽນຮູ້ໂດຍຜ່ານພຶດຕິກຳພາຍນອກທີ່ສາມາດສັງເກດພາວະວິໄສໂດຍການທົດລອງ.
- ທິດສະດີພຶດຕິກຳບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຂະບວນການທາງຈິດວິທະຍາອັດຕະວິໄສພາຍໃນຜູ້ຮຽນເຊັ່ນ: ການຮັບຮູ້, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ການຄິດ, ສະຕິ ເພາະຄິດວ່າປັດໄຈເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດສັງເກດໄດ້ຕາມຈຸດປະສົງ. ສະໝອງຖືກເບິ່ງ ວ່າເປັນ "ກ່ອງດຳ" ທີ່ບໍ່ສາມາດສັງເກດແບບພາວະວິໄສໄດ້.
- ທິດສະດີພຶດຕິກຳແບບຄລາສສິກ (Watson): ແນວຄວາມຄິດທີ່ການຮຽນຮູ້ແມ່ນການໂຕ້ຕອບລະຫວ່າງການກະຕຸ້ນ ແລະ ການຕອບສະໜອງ (S-R), ເພື່ອການປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນການສອນຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງສິ່ງກະຕຸ້ນເພື່ອສ້າງ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນທີ່ຈະຕອບສະໜອງການຮຽນຮູ້ ແລະ ການປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳ.
- ທິດສະດີພຶດຕິກຳຂອງ Skiner: ແຕກຕ່າງຈາກທິດສະດີພຶດຕິກຳຄລາສສິກ, Skiner ບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງການກະຕຸ້ນ ແລະ ການຕອບສະໜອງ, ແຕ່ແມ່ນເນັ້ນໜັກໃສ່ການພົວພັນລະຫວ່າງພຶດຕິກຳ ແລະ ຜົນສະທ້ອນຂອງພວກມັນ (S-R-C). ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອນັກຮຽນເຮັດຖືກຕ້ອງແມ່ນໄດ້ຮັບລາງວັນ, ເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຮັດຜິດແມ່ນຖືກລົງໂທດ. ຜົນຂອງພຶດຕິກຳນີ້ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການຄວບຄຸມພຶດຕິກຳການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ.

ຮູບແບບການຮຽນຮູ້ຕາມທິດສະດີການປະຕິບັດ

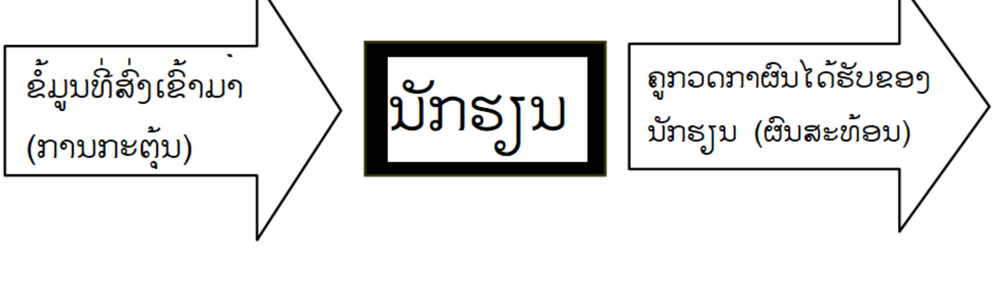

ສະຫລຸບບັນດາລັກສະນະສະເພາະທົ່ວໄປຂອງກົນໄກການຮຽນຮູ້ພຶດຕິກຳໄດ້ດັ່ງນີ້:

- ການສອນແມ່ນມຸ່ງໄປສູ່ພຶດຕິກຳສະເພາະທີ່ສັງເກດໄດ້.

- ຂະບວນການຮຽນຮູ້ທີ່ຊັບຊ້ອນແມ່ນແບ່ງອອກເປັນຊຸດຂອງຂັ້ນຕອນການຮຽນຮູ້ແບບງ່າຍໆ, ເຊິ່ງລວມມີພຶດຕິກຳສະເພາະຢູ່ໃນລຳດັບທີ່ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ພຶດຕິກຳທີ່ສັບຊ້ອນແມ່ນສ້າງຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການປະສົມປະສານຂອງຂັ້ນຕອນການຮຽນຮູ້ງ່າຍໆ.
- ຄູສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີພຶດຕິກຳທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຜູ້ຮຽນ, ເຊັ່ນ: ຈັດການຮຽນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນບັນລຸພຶດຕິກຳທີ່ປາຖະໜາ ແລະ ໄດ້ຮັບການຕອບຮັບໂດຍກົງ (ໃຫ້ລາງວັນ ແລະ ການຍອມຮັບ).
- ຄູປັບປ່ຽນ ແລະ ຕິດຕາມຂະບວນການຮຽນຢ່າງເປັນປະຈຳ ເພື່ອຄວບຄຸມຄວາມກ້າວໜ້າຂອງການຮຽນ ແລະ ແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດຢ່າງທ່ວງທີ.

ທິດສະດີພຶດຕິກາແມ່ນໄດ້ນາໃຊ້ໂດຍສະເພາະໃນການສອນແບບແຜນງານ, ການສອນດ້ວຍຄອມພິວເຕີ, ການສອນແບບໃຫ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມໝູນໃຊ້. ໃນນັ້ນ, ຫຼັກການສຳຄັນແມ່ນແບ່ງເນື້ອໃນການຮຽນຮູ້ອອກເປັນໜ່ວຍຄວາມຮູ້ນ້ອຍໆ, ຈັດຕັ້ງໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດເປັນລຳດັບ ແລະ ກວດກາຜົນການຮຽນເປັນປະຈຳ. ບັນດາການນຳໃຊ້ທິດສະດີພຶດຕິກຳເຫຼົ່ານີ້ຍັງໃຊ້ໄດ້ໃນທຸກວັນນີ້.

ເມື່ອທິດສະດີພຶດຕິກຳໃຫມ່ໄດ້ເກີດມາ, ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນກົນໄກການສອນແບບທົ່ວໆໄປ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນນຳມັນເຂົ້າໄປໃນໂຮງຮຽນ. ຫຼາຍປື້ມແບບຮຽນ "ໂປລແກລມການສອນ" ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະຫ້ອງຝຶກການຟັງໃນການສອນພາສາຕ່າງປະເທດໄດ້ນຳໃຊ້ທິດສະດີພຶດຕິກຳເພື່ອຊ່ວຍປັບປຸງຄຸນນະພາບການສອນພາສາຕ່າງປະເທດ ... ສໍາລັບໄລຍະນັ້ນ, ການປັບປ່ຽນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ: ເປັນຄັ້ງທຳອິດນັກສຶກສາໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຈັງຫວະການຮຽນຮູ້ຂອງຕົນເອງ. ຕາມທັດສະນະນີ້, ນັກຮຽນທີ່ຮຽນຊ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການເວລາຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອບັນລຸຜົນການຮຽນຮູ້ຄືກັນກັບຜູ້ຮຽນໄວ.

ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ທິດສະດີພຶດຕິກຳສະແດງໃຫ້ເຫັນຈຸດອ່ອນຂອງມັນ ແລະ ຖືກວິພາກວິຈານຢ່າງຊັດເຈນ:

- ທິດສະດີພຶດຕິກຳພຽງແຕ່ສຸມໃສ່ການກະຕຸ້ນຈາກພາຍນອກ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການຮຽນຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງບໍ່ພຽງມາຈາກການກະຕຸ້ນພາຍນອກ ແຕ່ຍັງເປັນການລິເລີ່ມພາຍໃນຂອງຜູ້ຮັບຮູ້.
- ຂະບວນການຮັບຮູ້ພາຍໃນຂອງຜູ່ຮັບຮູ້, ໂດຍສະເພາະການຄິດ, ມີບົດບາດສຳຄັນໃນກິດຈະກຳການຮຽນຮູ້. ຂະບວນການນີ້ ທິດສະດີພຶດຕິກຳບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ.
- ການແບ່ງຂະບວນການຮຽນຮູ້ເປັນລຳດັບທີ່ງ່າຍດາຍຂອງພຶດຕິກຳຍັງບໍ່ທັນໄດ້ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈຄົບຖ້ວນສົມບູນກ່ຽວກັບການພົວພັນລວມ.

1.5.3 ທິດສະດີການຮັບຮູ້: ການຮຽນຮູ້ແມ່ນການຈັດການຂໍ້ມູນ

ທິດສະດີການຮັບຮູ້ (Cognitivism) ເກີດໃນເຄິ່ງທຳອິດຂອງສະຕະວັດທີ 20 ແລະ ພັດທະນາແຮງໃນເຄິ່ງທີ່ສອງຂອງສະຕະວັດທີ 20. ນີ້ແມ່ນນັກຈິດຕະສາດຊາວອອສ ເຕຣຍ Piagiê ເຊັ່ນດຽວກັນກັບນັກຈິດຕະສາດຊາວໂຊວຽດເຊັ່ນ: Vygotsky, Leontev…

ແຕກຕ່າງຈາກທິດສະດີພຶດຕິກຳ, ນັກຈິດຕະສາດທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງທິດສະດີການຮັບຮູ້ກໍ່ສ້າງທິດສະດີການຮຽນທີ່ເນັ້ນຫນັກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການກໍ່ສ້າງກາຮັບຮູ້ສຳລັບການຮຽນ. ໃນທິດສະດີການຮັບຮູ້, ຍັງມີຫຼາຍແບບທິດສະດີທີ່ ແລະ ແນວໂນ້ມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານຂອງທິດສະດີການຮັບຮູ້ແມ່ນ:

- ທິດສະດີການຮັບຮູ້ສຶກສາຂະບວນການສະຫມອງພາຍໃນເປັນການປະມວນຜົນຂໍ້ມູນ. ສະຫມອງປະມວນຜົນຂໍ້ມູນແບບດຽວກັນກັບລະບົບວິສະວະກຳ.

- ອີງຕາມທິດສະດີການຮັບຮູ້, ຂະບວນການຮັບຮູ້ເປັນຂະບວນການທີ່ມີໂຄງສ້າງ, ແລະ ມີອິດທິພົນຕໍ່ພຶດຕິກຳ. ຄົນເຮົາຮັບເອົາຂໍ້ມູນພາຍນອກ, ປະມວນຜົນ ແລະ ປະເມີນໂດຍລວມ, ຈາກນັ້ນກຳນົດເຖິງພຶດຕິກຳ.
- ຈຸດໃຈກາງຂອງຂະບວນການທາງດ້ານການຮັບຮູ້ແມ່ນກິດຈະກຳທາງປັນຍາເຊັ່ນ: ການກຳນົດ, ການວິເຄາະ ແລະ ການຈັດລະບົບເຫດການ ແລະ ປະກົດການ, ຈື່ຈຳຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້, ແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ພັດທະນາ - ສ້າງແນວຄວາມຄິດໃຫມ່.
- ໂຄງປະກອບການຮັບຮູ້ຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນມາຈາກກຳເນີດ ແຕ່ໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນຜ່ານການປະສົບການ.
- ແຕ່ລະຄົນມີໂຄງສ້າງທາງດ້ານການຮັບຮູ້ຂອງຕົນເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເພື່ອໃຫ້ມີການປ່ຽນ ແປງສຳລັບບຸກຄົນ, ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະມີການກະທົບທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອປ່ຽນແປງຄວາມຮັບຮູ້ຂອງບຸກຄົນນັ້ນ.
- ມະນຸດສາມາດຄວບຄຸມຂະບວນການທາງດ້ານການຮັບຮູ້ໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ: ກຳນົດເປົ້າຫມາຍ, ວາງແຜນ ແລະ ປະຕິບັດ. ໃນນັ້ນສາມາດສັງເກດໄດ້, ປະເມີນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ຕື່ນເຕັ້ນເອງ, ໂດຍບໍ່ມີການກະຕຸ້ນຈາກພາຍນອກ.

ຮູບແບບການຮຽນຮູ້ຕາມທິດສະດີການຮັບຮູ້

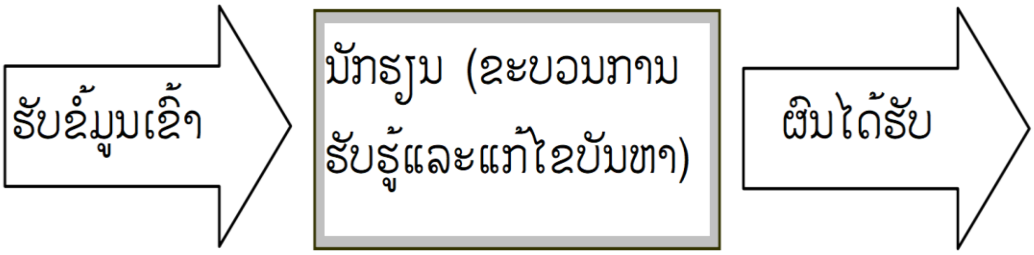

ລັກສະນະພື້ນຖານຂອງການຮຽນຕາມທິດສະດີການຮັບຮູ້ແມ່ນ:

- ຈຸດປະສົງຂອງການສອນແມ່ນເພື່ອສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ຜູ້ຮຽນເຂົ້າໃຈໂລກທີ່ແທ້ຈິງ (ຄວາມຮູ້ດ້ານພາວະວິໄສ). ດັ່ງນັ້ນການບັນລຸເປົ້າຫມາຍການຮຽນ ບໍ່ພຽງແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຂະບວນການຮຽນຮູ້ ແລະ ການຄິດແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ.
- ຫນ້າທີ່ຂອງຄູແມ່ນການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນທີ່ເອື້ອອຳນວຍ, ຊຸກຍູ້ຂະບວນການຄິດ, ນັກຮຽນຕ້ອງໄດ້ຮັບໂອກາດເພື່ອປະຕິບັດ ແລະ ແນວຄິດຕັ້ງຫນ້າ.
- ການແກ້ໄຂບັນຫາມີຄວາມສຳຄັນໂດຍສະເພາະໃນການພັດທະນາແນວຄິດ. ຂະບວນການຄິດໄດ້ຖືກປະຕິບັດບໍ່ພຽງແຕ່ໂດຍຜ່ານບັນຫາຂະຫນາດນ້ອຍ, ການອະທິບາຍ, ແຕ່ໂດຍຜ່ານການຜະລິດເນື້ອໃນການຮຽນຮູ້ທີ່ສັບຊ້ອນ.
- ວິທີການຮຽນຮູ້ມີບົດບາດສຳຄັນໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ວິທີການຮຽນ ລວມເຖິງວິທີການເຮັດວຽກ ແລະ ແນວຄິດທັງໝົດທີ່ນັກຮຽນໃຊ້ເພື່ອຈັດຕັ້ງ ແລະ ດຳເນີນຂະບວນການຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດ.
- ການຮຽນຮູ້ເປັນກຸ່ມມີບົດບາດສຳຄັນໃນການເສີມສ້າງຄວາມສາມາດທາງດ້ານ ສັງຄົມ.
- ຄວນມີການປະສົມປະສານທີ່ເໝາະສົມລະຫວ່າງເນື້ອໃນທີ່ຄູສອນ ແລະ ຫນ້າທີ່ຂອງຕົນເອງຕາມຄວາມສາມາດ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ຂອງນັກຮຽນ.

ປະຈຸບັນ, ທິດສະດີການຮັບຮູ້ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນການສອນ. ຜົນການຄົ້ນຄວ້າຂອງທິດສະດີການຮັບຮູ້ໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການເພີ່ມປະສິດທິພາບຂະບວນການສອນເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດທາງດ້ານສະຕິປັນຍາຂອງນັກຮຽນ, ໂດຍສະເພາະການພັດທະນາການຄິດ. ວິທີການສອນ ແລະ ທັດສະນະທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດແມ່ນການສອນແບບແກ້ໄຂບັນຫາ, ການສອນແບບປະຕິບັດ, ການສອນແບບຄົ້ນຄວ້າ, ແລະ ການສອນແບບກຸ່ມ.

ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ການນຳໃຊ້ທິດສະດີການຮັບຮູ້ມີຂໍ້ຈຳກັດຄື: ການສອນເພື່ອ ພັດທະນາການຄິດ, ການແກ້ໄຂບັນຫາ, ການສອນແບບຄົ້ນຄວ້າຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫຼາຍ ແລະ ຕ້ອງການການກະກຽມ ແລະ ຄວາມສາມາດສູງຂອງຄູສອນ. ນອກຈາກນັ້ນ ໂຄງສ້າງຂອງຂະບວນການຄິດແມ່ນບໍ່ສາມາດສັງເກດໄດ້ໂດຍກົງ, ດັ່ງນັ້ນຮູບແບບການສອນເພື່ອເພີ່ມປະສິດທິພາບຂະບວນການມັນສະຫມອງແມ່ນພຽງແຕ່ມີລັກສະນະສົມມຸດ.

1.5.4 **constructivism.: ການຮຽນຮູ້ແມ່ນການສ້າງຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ**

ແນວຄວາມຄິດຂອງການສອນແບບ constructivism ແມ່ນມີມາແຕ່ດົນນານ, ແຕ່ທິດສະດີ constructivism ໄດ້ຖືກພັດທະນາໃນປະມານປີ 60 ຂອງສະຕະວັດທີ 20, ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດຈາກທ້າຍສະຕະວັດທີ 20. Piagie, Vugotsky ຍັງເປັນຜູ້ບຸກເບີກຂອງ constructivism. Constructivism ສາມາດຖືວ່າເປັນການພັດທະນາຕໍ່ໄປຂອງທິດສະດີການຮັບຮູ້. ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານຂອງ constructivism ແມ່ນການວາງບົດບາດຂອງຜູ້ຮັບຮູ້ຢູ່ແຖວໜ້າຂອງຂະບວນການຮັບຮູ້. ໃນເວລາທີ່ການຮຽນແຕ່ລະຄົນສ້າງທັດສະນະຕໍ່ໂລກຂອງຕົນເອງ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ແຕ່ລະຄົນປະສົບມາຈະຖືກຈັດໃສ່ໃນ "ຮູບພາບໃຫຍ່ຂອງໂລກ", ນັ້ນແມ່ນການສ້າງຮູບພາບຂອງໂລກຂອງຕົນເອງ. ຈາກນັ້ນ, ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າກົນໄກການຮຽນຮູ້ແບບ ກົງກັນຂ້າມກັບການຮຽນຕາມທິດສະດີພຶດຕິກຳ: ແທນທີ່ຈະນັກຮຽນເຂົ້າຮ່ວມຫລັກສູດການສອນທີ່ໄດ້ສ້າງໄວ້, ນັກຮຽນໄດ້ຮັບໂອກາດໃນການສຶກສາດ້ວຍຕົນເອງ. ນັກຮຽນຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈາກໃຈຂອງຕົນເອງ ແລະ ສາມາດເຮັດອັນນີ້ໃຫ້ດີຍິ່ງຂຶ້ນ ຖ້າບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫຼັກສູດທີ່ເຄັ່ງຄັດ, ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ສາມາດຄວບຄຸມຂະບວນການຮຽນດ້ວຍຕົນເອງໄດ້.

ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະສະຫຼຸບແນວຄວາມຄິດຫລັກຂອງ constructivism ດັ່ງນີ້:

• ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ພາວະວິໄສຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມຮູ້ແມ່ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການຮັບຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງສ້າງໂຄງສ້າງລະບົບພາຍໃນ, ສະນັ້ນຄວາມຮູ້ແມ່ນມີລັກສະນະອັດຕະວິໄສ.

• ໂດຍເນັ້ນໃສ່ບົດບາດຂອງການຮັບຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງໃນການຕີຄວາມໝາຍ ແລະ ການກໍ່ສ້າງຄວາມຮູ້, constructivism ແມ່ນຂຶ້ນກັບທິດສະດີແນວທ່າງຂອງຕົນເອງ.

• ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິສຳພັນລະຫວ່າງຜູ້ຮຽນກັບເປົ້າຫມາຍການຮຽນຮູ້, ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຮຽນສ້າງຂໍ້ມູນໃຫມ່ເຂົ້າໄປໃນໂຄງສ້າງແນວຄິດຂອງຕົນເອງ, ເຊິ່ງໄດ້ຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍຕົນເອງ.

• ການຮຽນຮູ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນການຄົ້ນຄວ້າ, ແຕ່ຍັງເປັນການຕີຄວາມ, ສ້າງໂຄງສ້າງຄວາມຮູ້ໃຫມ່.

ລັກສະນະພື້ນຖານຂອງການຮຽນຮູ້ແບບ constructivist

• ຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ມາໃນການຮຽນຮູ້ແມ່ນຂະບວນການ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທີ່ສ້າງຂຶ້ນໂດຍແຕ່ລະຄົນ ຜ່ານການພົວພັນລະຫວ່າງຜູ້ຮຽນ ແລະ ເນື້ອໃນການຮຽນຮູ້.

• ໃນດ້ານເນື້ອໃນ, ການສອນຕ້ອງມຸ່ງໄປເຖິງຂົງເຂດ ແລະ ບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ, ໃກ້ຊິດກັບຊີວິດ ແລະ ອາຊີບ, ໄດ້ສຳຫຼວດຢ່າງຮອບດ້ານ.

• ການຮຽນຮູ້ສາມາດເຮັດໄດ້ພຽງແຕ່ໃນກິດຈະກຳທີ່ຫ້າວຫັນຂອງຜູ້ຮຽນ, ເພາະວ່າມັນເປັນພຽງແຕ່ປະສົບການຂອງຕົນເອງແລະຄວາມຮູ້ໃຫມ່ຈຶ່ງສາມາດປ່ຽນແປງແລະປະສົມປະສານຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ມີ.

• ການຮຽນຮູ້ເປັນກຸ່ມມີຄວາມສຳຄັນ, ໂດຍຜ່ານການພົວພັນທາງສັງຄົມໃນກຸ່ມໄດ້ປະກອບສ່ວນໃຫ້ຜູ້ຮຽນປັບປຸງການຮຽນຂອງຕົນເອງ.

• ຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມຜິດພາດແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຄວາມຫມາຍ.

• ເນື້ອໃນຮຽນຕ້ອງເນັ້ນໃສ່ຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຮຽນ, ເພາະວ່າມັນງ່າຍທີ່ສຸດທີ່ຈະຮຽນຮູ້ຈາກເນື້ອຫາທີ່ຄົນສົນໃຈ ຫຼື ທ້າທາຍ.

• Constructivism ບໍ່ຈຳກັດພຽງແຕ່ ລັກສະນະການຮັບຮູ້ຂອງການສອນ ແລະ ການຮຽນ. ການຮຽນແບບຮ່ວມມືກັນ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີແລະຊຸກຍູ້ການພັດທະນາ ບໍ່ພຽງແຕ່ມີເຫດຜົນ, ແຕ່ຍັງມີຜົນກະທົບ, ທັດສະນະ ແລະ ການສື່ສານ.

• ຈຸດປະສົງຂອງການຮຽນຮູ້ແມ່ນເພື່ອສ້າງຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ, ສະນັ້ນ ເມື່ອປະເມີນ ຜົນການຮຽນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເນັ້ນໃສ່ຜົນຜະລິດຂອງການຮຽນ, ແຕ່ເປັນການກວດກາ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງຂະບວນການການຮຽນຮູ້ແລະໃນສະຖານະການການຮຽນທີ່ສັບສົນ.

ຮູບແບບການຮຽນຮູ້ Constructivist

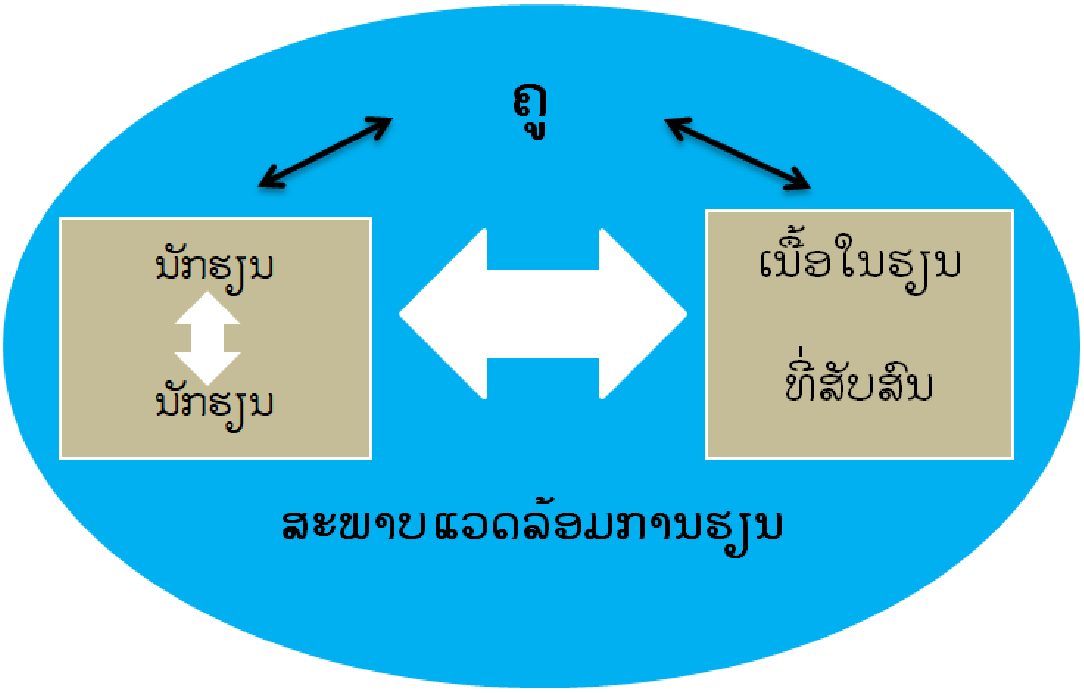

ໃນການໂຕ້ວາທີທາງວິທະຍາສາດຂອງມື້ນີ້, ມີແນວໂນ້ມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍຂອງທິດສະດີ constructivist. ພື້ນຖານຂອງການຮຽນຮູ້ແບບ constructivist ແມ່ນຄວາມເປັນເອກະລາດຂອງນັກຮຽນ (ການຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງໃນກຸ່ມ). ແຕ່ແນວໂນ້ມ constructivist ທີ່ແຕກຕ່າງກັນບໍ່ເຫັນດີກ່ຽວກັບລະດັບຂອງລັກສະນະເອກະລາດນີ້ ແລະ ພົນກະທົບຂອງຄູອາຈານ. ສາມາດອະທິບາຍສາມແນວໂນ້ມພື້ນຖານຕໍ່ໄປນີ້:

• constructivist endogenous ເປັນທິດສະດີທີ່ຫ່າງໄກທີ່ສຸດ. ສິ່ງຕາງໜ້າຂອງມັນພຽງແຕ່ຕ້ອງການທີ່ຈະສ້າງເງື່ອນໄຂການຮຽນຮູ້ (ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນມີລັກສະນະຊຸກຍູ້), ເຮັດຈັ່ງໃດໃຫ້ປະສົບການໃໝ່ໆເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ໄດ້ມາໃນເມື່ອກ່ອນ ນັກຮຽນໃນກຸ່ມສຶກສາສາມາດເປີດຂະຫຍາຍ ແລະ ອອກແບບຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງຄືນໃໝ່ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີ ການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ສຳຄັນຈາກຄູອາຈານ.

• ນັກ constructivists exogenous ຊ່ວຍເຫລືອກິດຈະກາທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງຄູອາຈານ, ຄູອາຈານຈະປະຕິບັດເປັນແບບຢ່າງໃນຄວາມໝາຍຂອງການຮຽນຮູ້ສັງຄົມ. ຜູ້ຮຽນຈະສັງເກດເບິ່ງຄູອາຈານໃນການປະຕິບັດແລະຄວາມຄິດ ແລະ ສະແຫວງຫາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຮູ້ການກະທຳ ແລະ ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານັ້ນ. ໂດຍຜ່ານການທົດສອບການຮັບຮູ້ເຫຼົ່ານີ້, ປະສົບການເກົ່າທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ໃຫມ່ຈະຖືກລວມເຂົ້າແລະກຳນົດແນວທາງເຂົ້າໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົນເອງ. ຮູບແບບທີ່ຄູໃຫ້ມານັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຖືກປັບປ່ຽນໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກຮຽນເອງ.

• Constructivism Dialectical ແມ່ນຢູ່ລະຫວ່າງ constructivism endogenous ແລະ exogenous. ນັກ constructivists Dialectical ໂຕ້ຖຽງວ່າຖ້າຫາກວ່າມີແຕ່ການຮຽນຮູ້ເອກະລາດຕາມຈິດໃຈຂອງ constructivism endogenous ແມ່ນຈະມີປະສິດທິພາບໜ້ອຍໃນການຮຽນ. ພວກເຂົາເຈົ້າສະໜັບສະໜູນການສອນທີ່ຄູອາຈານຊ່ວຍເຫລືອ, ແຕ່ປະຕິເສດການໃຫ້ບັນດາໂຄງສ້າງຍຸດທະສາດທີ່ມີຢູ່ກ່ອນແລ້ວເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຮຽນຮູ້ໃນຮູບແບບທີ່ເຂັ້ມງວດ. ຈຸດປະສົງຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນນັບມື້ນັບມີເອກະລາດຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

Constructivism ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນຊຸມປີມໍ່ໆມານີ້. Constructivism ທ້າທາຍພື້ນຖານແນວຄິດແບບດັ້ງເດີມກ່ຽວກັບການສອນ. ບໍ່ແມ່ນຄູສອນ, ແຕ່ເປັນຜູ້ຮຽນໂຕ້ຕອບກັບເນື້ອໃນການຮຽນ ເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງຂະບວນການສອນ. ຫຼາຍທັດສະນະການສອນໃຫມ່ແມ່ນມາຈາກ constructivism: ຮຽນຮູ້ການແກ້ໄຂດ້ວຍຕົນເອງ, ຮຽນຮູ້ກັບບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ, ການຮຽນຮູ້ສະຖານະການ, ການຮຽນແບບກຸ່ມ, ການຮຽນຮູ້ຜ່ານຄວາມຜິດພາດ, ເນັ້ນຫນັກເຖິງຂະບວນການສອນທີ່ກຳນົດແນວທາງ ແທນທີ່ຈະເປັນ ຜົນຜະລິດ.

ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, constructivism ຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ຂໍ້ວິພາກວິຈານຄື:

- ທັດສະນະທີ່ຮຸນແຮງໃນ constructivism ປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງຄວາມຮູ້ພາວະວິໄສແມ່ນບໍ່ຫນ້າເຊື່ອຖື.
- ຜູ້ຂຽນບາງຄົນເນັ້ນຢ້ຳຝ່າຍດຽວເກີນໄປວ່າ ການຮຽນມີຄວາມໝາຍພຽງແຕ່ໃນສິ່ງທີ່ຄົນສົນໃຈເທົ່ານັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊີວິດຕ້ອງການສິ່ງທີ່ຄົນບໍ່ສົນໃຈໃນເວລາທີ່ຮຽນ.
- ການລວມເອົາທັກສະພື້ນຖານເຂົ້າໃນວິຊາທີ່ຊັບຊ້ອນໂດຍບໍ່ມີການປະຕິບັດພື້ນຖານສາມາດ ຈຳກັດປະສິດທິພາບການສຶກສາ.
- ການເນັ້ນໜັກແຕ່ຝ່າຍດຽວກ່ຽວກັບການຮຽນຮູ້ເປັນກຸ່ມຄວນໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ. ຄວາມສາມາດໃນການຮຽນຮູ້ຂອງບຸກຄົນມີບົດບາດສຳຄັນສະເຫມີ.
- ການສອນຕາມທິດສະດີ constructivist ຕ້ອງການເວລາຫຼາຍ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການສູງກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງຄູ.

❖ **ສະຫລຸບ**

ທິດສະດີການຮຽນຮູ້ຂອງຈິດຕະວິທະຍາການສອນຊອກຫາວິທີອະທິບາຍກົນໄກຂອງການຮຽນຮູ້, ເປັນພື້ນຖານສຳລັບຈັດຕັ້ງ ແລະ ປະຕິບັດທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຂະບວນການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ມີຫຼາຍຮູບແບບທິດສະດີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ໃນນັ້ນມີສາມກຸ່ມຕົ້ນຕໍແມ່ນ ທິດສະດີພຶດຕິກຳ, ທິດສະດີການຮັບຮູ້ ແລະ constructivism. ແຕ່ລະທິດສະດີການຮຽນຮູ້ມີ ຂໍ້ໄດ້ປຽບ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຂອງຕົນເອງ.

ໃນສະຕະວັດທີ 20, ບາງຄັ້ງເຂົາກໍ່ຕົກໃຈເພາະວ່າທຸກໆຄັ້ງທີ່ຮູບແບບທິດສະດີໃຫມ່ຖືກນຳ ສະເຫນີດ້ວຍການອ້າງຄືວ່າເປັນທິດສະດີທີ່ມີລັກສະນະທົ່ວໄປ, ຍິ່ງໃຫຍ່. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມາຮອດປັດຈຸບັນບໍ່ມີທິດສະດີການຮຽນຮູ້ທີ່ ສົມບູນແບບແລະຄົບຖ້ວນ, ແລະນັກຄົ້ນຄວ້າຜູ້ຊ່ຽວຊານກໍ່ບໍ່ປາດຖະຫນາທີ່ຈະພັດທະນາທິດສະດີການຮຽນຮູ້ທົ່ວໄປ. ມັນໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ວ່າແຕ່ລະວິທີການມີຂໍ້ດີຂອງມັນ, ແຕ່ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດອະທິບາຍກົນໄກຂອງການຮຽນຮູ້, ຄືກັບແຕ່ລະເທື່ອທີ່ອ້າງ. ໃນມື້ນີ້, ເຂົາຊອກຫາການພັດທະນາທິດສະດີຕົວແບບສຳລັບຮູບແບບການຮຽນຮູ້ຂອງບຸກຄົນ. ໃນການນຳໃຊ້, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ນຳໃຊ້ການປະສົມປະສານທີ່ເຫມາະສົມຂອງທິດສະດີ.

❖ **ຄຳຖາມ ແລະ ບົດຝຶກຫັດ**

1. ກະລຸນາສະຫຼຸບເນື້ອໃນພື້ນຖານຂອງທິດສະດີການຮຽນຮູ້ຕາມປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ , ປະສານຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ພວກມັນໃນວິຊາຂອງທ່ານ.
2. ກະລຸນາຍົກຕົວຢ່າງເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການນຳໃຊ້ທິດສະດີການສອນເພື່ອປັບປຸງ ການສອນໃນວິຊາຂອງທ່ານ.
3. ກະລຸນາປຶກສາຫາລືໃນກຸ່ມຈຸດຕໍ່ໄປນີ້ຂອງປັດຊະຍາການຮັບຮູ້:

ກຸ່ມ 1: (ທິດສະດີການຊີ້ນຳດ້ວຍປັດໃຈພາຍນອກ)

- ໃນຊ່ວງເວລາໃດນຶ່ງ, ມີຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປ ແລະ ພາວະວິໄສ, ຜ່ານນັ້ນສາມາດອະທິບາຍໂລກໄດ້. ຄວາມຮູ້ນີ້ມີຄວາມຫມັ້ນຄົງແລະສາມາດມີໂຄງສ້າງເພື່ອສົ່ງຕໍ່ໃຫ້ຜູ້ຮຽນ.

- ຜູ້ຮຽນດູດເອົາຄວາມຮູ້ນັ້ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄືກັນ.

- ຄູສອນຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນດູດຊຶມເນື້ອໃນຂອງ ຄວາມຮູ້ພາວະວິໄສຂອງໂລກເຂົ້າໃນໂຄງສ້າງແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ.

ກຸ່ມ 2 (ທິດສະດີການຊີ້ນຳດ້ວຍປັດໃຈພາຍໃນ):

- ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ດ້ານພາວະວິໄສ. ແຕ່ລະຄົນເຂົ້າໃຈແລະຕີຄວາມໂລກຕາມປະສົບການຂອງຕົນເອງ.

- ຜູ້ຮັບຮູ້ສາມາດຕີຄວາມຫມາຍຄວາມເປັນຈິງດຽວກັນໄດ້ແຕກຕ່າງກັນ.

- ວຽກຂອງຄູແມ່ນຊ່ວຍນັກຮຽນເສີມສ້າງປະສົບການຂອງຕົນເອງ ແລະ ຮູ້ຕັ້ງຄຳຖາມ, ຈາກນັ້ນຊ່ວຍສ້າງຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ.

ທ່ານເຫັນດີ ແລະ ບໍ່ເຫັນດີກັບເນື້ອໃນຂ້າງເທິງ. ທິດສະດີການຮຽນຮູ້ ຂ້າງເທິງນີ້ແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຈຸດໃດແດ່? ຈະສະຫຼຸບເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການ ຮຽນການສອນແນວໃດ?

1.6. ແນວຄິດ ແລະ ຮູບແບບໂຄງສ້າງຂອງວິທີການສອນ

ວິທີການສອນແມ່ນແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານຂອງທິດສະດີການສອນ,ແມ່ນ "ເຄື່ອງມື" ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ແລະ ຍັງສັບຊ້ອນຫຼາຍຂອງວິຊາຊີບການສອນ. ແນວຄວາມຄິດນີ້ໄດ້ຖືກປຶກສາຫາລືຫຼາຍຮ້ອຍປີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມາຮອດປະຈຸບັນ, ຍັງມີບັນຫາຫຼາຍຢ່າງໃນການກຳນົດ, ການຈັດປະເພດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຮູບແບບການສອນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມ.

1.6.1 ແນວຄວາມຄິດຂອງວິທີການສອນ

ຄຳວ່າ ວິທີການ ແມ່ນມາຈາກຄຳກຣີກ (methodos) ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າ ວິທີການເພື່ອເປົ້າຫມາຍ. ຕາມນັ້ນແລ້ວ, ວິທີການສອນແມ່ນວິທີເພື່ອບັນລຸ ຈຸດໝາຍຂອງການສອນ. ວິທີການສອນແມ່ນວິທີການປະຕິບັດຂອງຄູ ແລະ ນັກຮຽນໃນຂະບວນການສອນ. ຮູບແບບການປະຕິບັດເກີດຂຶ້ນໃນຮູບແບບສະເພາະສະເຫມີ. ຮູບແບບ ແລະ ວິທີການບໍ່ໄດ້ແຍກກັນຢ່າງເອກະລາດ. ມາຮອດປະຈຸ, ຍັງບໍ່ທັນເອກະສັນກັນກ່ຽວກັບຄຳນິຍາມຂອງ ວິທີການສອນ. ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຄຳນິຍາມຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງວິທີການສອນ:

ວິທີການສອນແມ່ນບັນດາຮູບແບບ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດຂອງຄູ ແລະ ນັກຮຽນຢູ່ໃນບັນດາເງື່ອນໄຂການສອນທີ່ກຳນົດເປົ້າຫມາຍການສອນ

ວິທີການສອນການສອນແມ່ນເປັນແນວຄວາມຄິດທີ່ສັບສົນ ມີຫຼາຍດ້ານ ແລະ ລັກສະນະ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຄຸນລັກສະນະບາງຢ່າງຂອງວິທີການສອນສາມາດຖືກກ່າວເຖິງດັ່ງນີ້:

- ວິທີການສອນແມ່ນມຸ່ງໄປເຖິງການປະຕິບັດຈຸດປະສົງການສິດສອນ;
- ວິທີການສອນແມ່ນເປັນເອກະພາບຂອງວິທີການ"ສອນ" ແລະ ວິທີການ"ຮຽນ";
- ວິທີການສອນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການສຶກສາຢ່າງເປັນເອກະພາບ;
- ວິທີການສອນແມ່ນການລວມຕົວຂອງຕັກກະເນື້ອໃນການສອນ ແລະ ຕັກກະຂອງ ຈິດຕະວິທະຍາການຮັບຮູ້;
- ວິທີການສອນມີຫນ້າດ້ານໃນ ແລະ ນອກ;
- ວິທີການສອນມີດ້ານພາວະວິໄສ ແລະ ດ້ານອັດຕະວິໄສ;
- ວິທີການສອນແມ່ນຄວາມເອກະພາບຂອງການປະຕິບັດ ແລະ ອຸປະກອນການສອນ.

ໃນການສຶກສາໃຫມ່ກ່ຽວກັບການສອນ, constructivism ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດ, ລວມທັງການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ເຫມາະສົມ. ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ທິດທາງທົ່ວໄປຂອງການປັບປຸງດ້ານການສຶກສາແມ່ນສຸມໃສ່ສ້າງຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້:

ວິທີການສອນແມ່ນບັນດາຮູບແບບ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດຂອງຄູ ແລະ ນັກຮຽນໃນແວດລ້ອມການສອນທີ່ໄດ້ກຽມໄວ້ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າຫມາຍຂອງການສອນ ແລະ ພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງຕົນເອງ

ເນື່ອງຈາກຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງວິທີການສິດສອນ, ການຈັດປະເພດ ແລະ ລາຍລະອຽດໂຄງສ້າງຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງວິທີການສອນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ ແລະໃນຫຼາຍດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນບາງຮູບແບບໂຄງສ້າງຂອງວິທີການສອນໃນ ຄວາມຫມາຍທີ່ກວ້າງຂວາງ.

1.6.2. ຮູບແບບຂອງໂຄງສ້າງສອງດ້ານຂອງວິທີການສອນ

ໂດຍອີງໃສ່ Lothar Klingberg, ສາມາດອະທິບາຍໂຄງສ້າງຂອງວິທີການສອນໃນດ້ານນອກ ແລະ ໃນ.

1. ດ້ານນອກຂອງວິທີການສອນ: ແມ່ນຮູບແບບພາຍນອກຂອງກິດຈະກໍາຂອງຄູ ແລະ ນັກສຶກສາໃນການສິດສອນ, ຊຶ່ງສາມາດຮັບຮູ້ເມື່ອສັງເກດເວລາຮຽນຢ່າງງ່າຍດາຍ. ພາຍນອກຂອງວິທີການສິດສອນປະກອບມີ:

• ຮູບແບບພື້ນຖານຂອງວິທີການສອນ: ການສອນແບບປະກາດ (ການນໍາສະເຫນີ,ການສະແດງພາບ, ແບບຢ່າງ); ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ (ສົນທະນາ); ວຽກງານຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງຂອງນັກຮຽນ.

• ຮູບແບບການຮ່ວມມື (ວິທີການສອນແບບສັງຄົມ): ການສອນໃນຫ້ອງຮຽນ, ການສອນເປັນກຸ່ມ, ການສຶກສາເປັນກຸ່ມ ແລະ ການເຮັດວຽກຂອງບຸກຄົນ.

3. ດ້ານໃນຂອງວິທີການສອນ: ແມ່ນອົງປະກອບທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ງ່າຍໂດຍຜ່ານການສັງເກດຊົ່ວໂມງສອນ, ແຕ່ຕ້ອງການການສັງເກດ ແລະ ວິເຄາະຢ່າງລະອຽດເພື່ອຮັບຮູ້ມັນ. ດ້ານໃນຂອງວິທີການສອນປະກອບມີ:

• ຂະບວນການສອນ: ຂັ້ນຕອນຂອງຂະບວນການສອນ.

• ວິທີການຕາມຕັກກະ: ໃນວິທີການສອນສາມາດນໍາໃຊ້ເຕັກນິກ ແລະ ຫມູນໃຊ້ຕັກກະດ້ານການຮັບຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເຊັ່ນ: ການວິເຄາະ, ການສັງລວມ, ການປຽບທຽບ, ການຈັດປະເພດ.

• ປະເພດຂອງວິທີການສອນ:

- ອະທິບາຍ - ພາບປະກອບ: ຄູປະກາດຄວາມຮູ້ຜ່ານການອະທິບາຍ ແລະ ໃຫ້ພາບປະກອບ, ນັກຮຽນຊຶມຊັບແບບບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ວິທີການສອນຕົ້ນຕໍແມ່ນວິທີການການນໍາສະເໜີ.

- ການສ້າງແບບຢ່າງ-ແບບ**ຈໍາລອງ** (modeling-imitating) : ຄູເປັນແບບຢ່າງ, ນັກຮຽນປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງ, ວິທີການສອນແມ່ນປະຕິບັດຕົວຈິງ.

- Algoritization: ຂະບວນການຮຽນແມ່ນອອກແບບຕາມຂັ້ນຕອນທີ່ຕັ້ງໄວ້ກ່ອນ.

- Discovery - ການຄົ້ນພົບ: ນັກສຶກສາມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ເພິ່ງຕົນເອງ ໃນຂະບວນການຄົ້ນພົບ ແລະ ຄົ້ນພົບຄວາມຮູ້ (ຕົວຢ່າງ. ໂດຍຜ່ານການໂອ້ລົມສົນທະນາ).

- ການແກ້ໄຂບັນຫາ - ການຄົ້ນຄ້ວາ: ຂະບວນການສອນຖືກຈັດຕັ້ງຕາມໂຄງປະກອບ ການແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຂະບວນການຄົ້ນຄວ້າ. ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນໃນ ລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ລະດັບສູງສຸດແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການຮັບຮູ້ແລະແກ້ໄຂບັນຫາຂອງຕົນເອງ.

1.6.3 ຕົວແບບອົງປະກອບພື້ນຖານຂອງວິທີການສອນ

ອີງໃສ່ Hilbert Meyer, ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະອະທິບາຍໂຄງສ້າງຂອງວິທີການສອນຕາມ 5 ອົງປະກອບພື້ນຖານກ່ຽວກັບການວິເຄາະໂຄງສ້າງຂອງຄຸນນະພາບການສິດສອນ.

1.) ສະຖານະການປະຕິບັດ: ແມ່ນສະຖານະການສອນລະດັບຈຸນລະພາກ, ຫຼືວໜ່ວຍການປະຕິບັດວິທີການຂອງຄູອາຈານແລະນັກຮຽນໃຊ້ເວລາສັ້ນ, ອີງຕາມໂຄງສ້າງທີ່ ກຳນົດໄວ້ໃນຂະບວນການສອນ, ເພື່ອປະຕິບັດວຽກງານສະເພາະໃດໜຶ່ງແລະຜົນ ໄດ້ຮັບ. ສະຖານະການປະຕິບັດໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍຜ່ານເຕັກນິກ ວິທີການສອນການປະຕິບັດ, ເອີ້ນວ່າເຕັກນິກການສອນ. ສະຖານະການປະຕິບັດປົກກະຕິແລ້ວໃຊ້ເວລາພຽງແຕ່ສອງສາມວິນາທີຫາສອງສາມນາທີ. ຕົວຢ່າງ ຂອງສະຖານະການການປະຕິບັດ: ຖາມຄຳຖາມແລະຄຳຕອບ, ນຳສະເຫນີວຽກງານ, ໃຫ້ຄຳຍ້ອງຍໍ, ເປັນຮູບແບບການປະຕິບັດ, ແລະອື່ນໆ.
2.) ຮູບແບບການປະຕິບັດ: ຮູບແບບການປະຕິບັດຕາມວິທີການ ອະທິບາຍໂຄງສ້າງຂອງວິທີທີ່ຄູແລະນັກຮຽນປະຕິບັດໃນຂະບວນການສອນສະເພາະ. ຮູບແບບການປະຕິບັດກຳນົດໂຄງສ້າງເນື້ອຫາແລະວິທີການຂອງຂະບວນການຮຽນການສອນ, ຊົ່ວໂມງການຮຽນຮູ້ໃດໜຶ່ງ, ມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດທີ່ມີຜົນໄດ້ຮັບທີ່ແນ່ນອນ, ເຊິ່ງສາມາດໃຊ້ເວລາຈາກສອງສາມນາທີເຖິງຫຼາຍຊົ່ວໂມງ. ຮູບແບບການປະຕິບັດສາມາດຖືວ່າເປັນວິທີການສອນສະເພາະ, ເຫມາະສົມກັບເນື້ອໃນການສອນທີ່ແນ່ນອນ, ເຊັ່ນ: ການນຳສະເຫນີ, ການສົນທະນາ, ແລະ ເຝິກແອບ.
3.) ຂັ້ນຕອນການສອນ: ແຕ່ລະວິທີການສອນມີໂຄງສ້າງຂັ້ນພື້ນຖານແຕກຕ່າງກັນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບແຕ່ລະບົດຮຽນປະຕິບັດຫນ້າທີ່ການສອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຂະບວນການສອນຍັງເອີ້ນວ່າຂັ້ນຕອນການສອນ. ຂະບວນການສອນອະທິບາຍໂຄງສ້າງຂອງ ຂະບວນການສອນຕາມລຳດັບກຳນົດຂອງຂັ້ນຕອນການສອນ, ກຳນົດຫຼັກສູດທີ່ໃຊ້ເວລາ, ຫຼັກສູດການປະຕິບັດຢ່າງມີເຫດຜົນ. ຂັ້ນຕອນທົ່ວໄປທີ່ສຸດໃນຂະບວນການສອນແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນ, ສິ້ນສຸດ, ແລະການປະຕິບັດ. ຂະບວນການສອນຂອງບົດຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນແມ່ນ: ການແນະນຳ, ການກຳນົດຈຸດປະສົງ, ການເຮັດວຽກກັບອຸປະກອນການໃຫມ່, ການລວບລວມ, ການປະຕິບັດ, ການທົດສອບ, ແລະ ການປະເມີນຜົນ.
4.) ຮູບແບບສັງຄົມ: ຍັງເອີ້ນວ່າຮູບແບບການຮ່ວມມືຂອງວິທີການສອນ, ຫຼືຮູບແບບຂອງອົງການຈັດຕັ້ງການສິດສອນ (ໃນຂໍ້ກຳນົດຂອງການຮ່ວມມື). ນັ້ນແມ່ນຮູບແບບການຮ່ວມມືຂອງຄູອາຈານ ແລະ ນັກຮຽນ, ລວມທັງ 4 ຮູບແບບພື້ນຖານຄື: ການສອນໃນຫ້ອງ, ການສອນເປັນກຸ່ມ, ການສຶກສາເປັນຄູ່ ແລະ ວຽກງານສ່ວນບຸກຄົນ. ຮູບແບບການຮ່ວມມືປົກຄອງບັນດາໂຄງປະກອບການພົວພັນ, ໂຄງປະກອບການສື່ສານຂອງອາຈານ ແລະ ນັກຮຽນ.

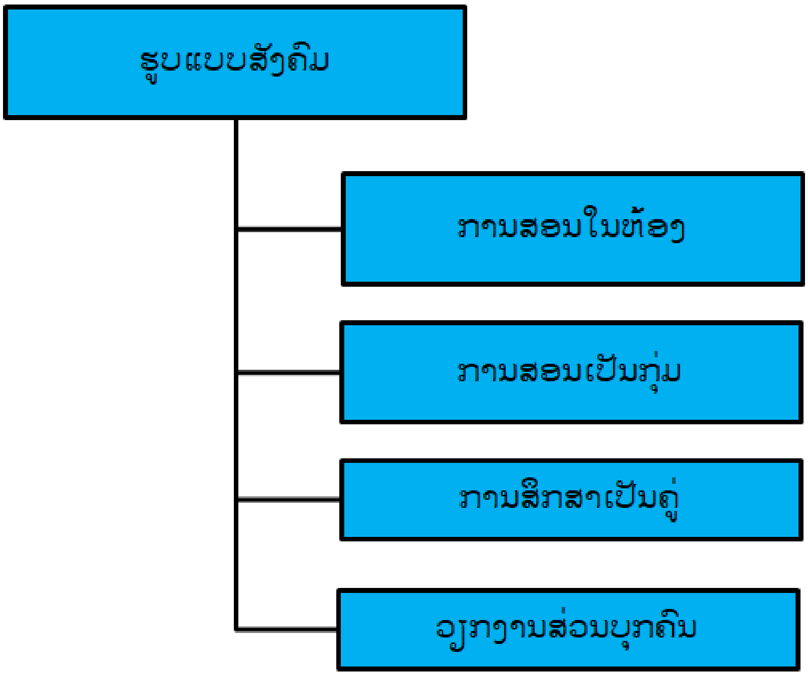

5.) ຮູບແບບການສອນຂະໜາດໃຫຍ່: ຍັງເອີ້ນວ່າ[aofkຮູບແບບການສອນ, ແມ່ນປັດໃຈພາຍນອກຂອງວິທີການສິດສອນ. ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຮູບແບບຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງກິດຈະກຳການສອນ, ໂດຍຈັດຕັ້ງຕາມໂຄງສ້າງທີ່ກຳນົດໄວ້ເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ການສອນ. ໃນລະບົບການສອນ, ສາມາດມີຫຼາຍວິທີການສອນສະເພາະ ແລະ ຮູບແບບຕ່າງໆຂອງສັງຄົມ. ມີຫຼາຍແນວຄວາມຄິດຂອງການຈັດປະເພດວິທີການສິດສອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເຊິ່ງສາມາດລະບຸໄວ້ເປັນ: ການສອນໃນຫ້ອງຮຽນ, ການສົນທະນາ, ຢ້ຽມຊົມ, ການປະຕິບັດ, ການປະຕິບັດ, ການສອນແບບໂຄງການ, ການເຮັດວຽກອິດສະຫຼະ. Hilbert Meier ສະເໜີ 4 ຮູບແບບ ການສອນໃຫຍ່ຄື: ການສອນຕາມແບບຮຽນ (ລວມທັງຮູບແບບເຊັ່ນ: ການບັນຍາຍທິດສະດີ, ແຮັດບົດເຝິກຫັດ, ການສົນທະນາ, ການຢ້ຽມຊົມ ...); ການສອນຕາມໂຄງການ, ການເຮັດວຽກອິດສະລະ, ແລະ ການຮ່ວມມື.

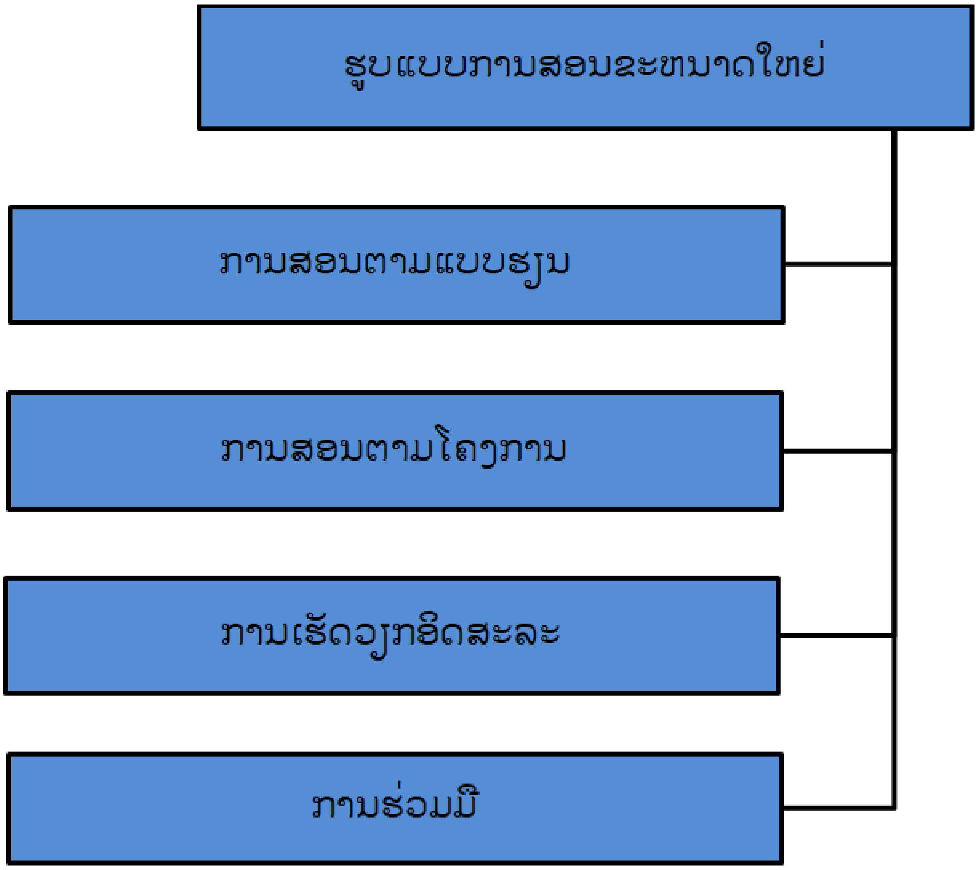

ແນວຄວາມຄິດຂ້າງເທິງມີຄວາມສຳພັນໃກ້ຊິດ ແລະ ສາມາດຈັດລຽງໄດ້ໃນສາມດ້ານ: ລະດັບມະຫາພາກ ແມ່ນລະບົບການສອນ. ລະດັບກາງແມ່ນອີງປະກອບ: ຮູບແບບການປະຕິບັດ, ຂະບວນການຂອງວິທີການແລະຮູບແບບສັງຄົມ. ລະດັບຈຸນລະພາກແມ່ນສະຖານະການປະຕິບັດ.

1.6.4 ຮູບແບບຂອງທັດສະນະການສອນ – ວິທີການສອນ – ເຕັກນິກການສອນ

ຮູບແບບນີ້ຈຳແນກສາມດ້ານຕາມຄວາມກວ້າງຂອງແນວຄວາມຄິດ, ເຊິ່ງແມ່ນທັດສະນະການສອນ, ວິທີການສອນ ແລະ ເຕັກນິກການສອນ. ຮູບແບບນີ້ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນຂົງເຂດການສິດສອນ, ແຕ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ໃນການປະຕິບັດການສອນ.

1.) ທັດສະນະການສອນ: ແມ່ນທິດທາງລວມສຳລັບການດຳເນີນວິທີການ, ລວມທັງ ການລວມກັນຂອງຫຼັກການສອນເປັນພື້ນຖານ, ພື້ນຖານທິດສະດີຂອງການສອນທົ່ວໄປຫຼື ພິເສດ, ແລະເງື່ອນໄຂການສິດສອນແລະອົງການຈັດຕັ້ງເຊັ່ນດຽວກັນກັບການປະຖົມນິເທດ ກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງຄູອາຈານແລະນັກສຶກສາໃນຂະບວນການສອນ. ການສອນ ແມ່ນການວາງທິດທາງຍຸດທະສາດໃນໄລຍະຍາວ, ໂຄງການ, ແມ່ນຮູບແບບທາງທິດສະດີຂອງວິທີການສອນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ທັດສະນະການສິດສອນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮູບແບບການປະຕິບັດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຮູບແບບສັງຄົມສະເພາະສຳລັບການປະຕິບັດວິທີການ, ດັ່ງນັ້ນບໍ່ມີວິທີການສອນສະເພາະ. ສາມາດກ່າວເຖິງໃນພາກປະຕິບັດການສອນໄດ້ເຊັ່ນ: ການສອນອະທິບາຍ - ການໃຫ້ຕົວຢ່າງ, ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ, ການສອນແບບຄົ້ນພົບ, ການສອນການຄົ້ນຄວ້າ, ການສອນແບບປະຕິບັດ, ການສອນແບບຮັດກຸມ, ການສອນແບບແນະນຳນັກຮຽນ, ການສອນຕາມສະຖານະການ, ການສອນແບບລວມ, ການສອນທີ່ເນັ້ນປະສົບການ, ການສອນ ແບບເປົ້າໝາຍ, ການສອນການສື່ສານ, ການສອນແບບເປີດ, ແລະອື່ນໆ.

2.) ວິທີການສິດສອນ: ແນວຄວາມຄິດຂອງວິທີການສອນຢູ່ທີ່ນີ້ແມ່ນເຂົ້າໃຈໃນດ້ານແຄບ, ນັ້ນແມ່ນວິທີການສອນທີ່ສະເພາະ ແລະ ຮູບແບບການປະຕິບັດ. ວິທີການສິດສອນແມ່ນ ຮູບແບບ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດຂອງຄູ ແລະ ນັກຮຽນ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການສິດສອນທີ່ກຳນົດໄວ້, ສອດຄ່ອງກັບເນື້ອໃນ ແລະ ເງື່ອນໄຂການສິດສອນສະເພາະ. ເຄື່ອງມືສາມາດກຳນົດຮູບແບບການປະຕິບັດຂອງຄູແລະນັກຮຽນ. ຄາດວ່າມີຫຼາຍຮ້ອຍວິທີການສອນສະເພາະ, ລວມທັງວິທີການທົ່ວໄປສຳລັບຫຼາຍໆວິຊາ ແລະ ວິທີການສະເພາະວິຊາການ. ນອກຈາກວິທີການສອນແບບດັ້ງເດີມທີ່ຄຸ້ນເຄີຍເຊັ່ນ: ການນຳສະເຫນີ, ການສົນທະນາ, ການສະແດງພາບ, ການສ້າງແບບຈຳລອງ, ວິທີການອື່ນໆສາມາດກ່າວເຖິງເຊັ່ນ: ວິທີການສຶກສາກໍລະນີ, ວິທີການປະສານງານ, ວິທີການສະແດງບົດບາດ, ແລະອື່ນໆແມ່ນລາຍຊື່ ຂອງວິທີການສອນບາງອັນ:

ການຟຣີເຊັ້ນ	ການສ້າງແບບຈຳລອງ
ການສົນທະນາ	ສົນທະນາກ່ຽວກັບອະນາຄົດ
ການສະແດງ	ການປະສານງານ
ເຮັດແບບຢ່າງ	ພາລະກິດການອອກແບບ
ການຈຳລອງ	ວຽກງານການວິເຄາະ
ປະຕິບັດ	ໃຫ້ຄຳແນະນຳ
ທົດລອງ	ການຮຽນຮູ້ໂດຍຂັ້ນຕອນ
ຄົ້ນຄວ້າກໍລະນີ	ສຶກສາທາງອອນໄລນ໌(Web Quest)
ກິດຈະກຳຫລິ້ນເກມ	ການຮຽນຮູ້ໂດຍຜ່ານການສອນ
ການຫລິ້ນເປັນຕົວລະຄອນ	ການສອນຈຸນລະພາກ

3.) ເຕັກນິກການສອນ: ແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວແລະວິທີການປະຕິບັດຂອງຄູ ແລະ ນັກຮຽນໃນສະຖານະການປະຕິບັດຂະໜາດນ້ອຍເພື່ອປະຕິບັດແລະຄວບຄຸມຂະບວນການສອນ. ເຕັກນິກການສອນບໍ່ແມ່ນວິທີການສອນເອກະລາດ. ເຕັກນິກການສອນແມ່ນອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດໃນດ້ານຈຳນວນ, ອາດຈະສູງເຖິງຫຼາຍພັນ. ນອກຈາກເຕັກນິກການສອນແບບປົກກະຕິແລ້ວ, ປະຈຸບັນເຂົາເຈົ້າໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດເຖິງເຕັກນິກການສອນທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມຫ້າວຫັນ ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງຜູ້ຮຽນເຊັ່ນ: ເຕັກນິກລະດົມສະຫມອງ, ເຕັກນິກຟ້າເຫລື້ອມ, ເຕັກນິກຄ້າຍຄື, ເຕັກນິກແຜນທີ່ຄວາມຄິດ. ນີ້ແມ່ນລາຍຊື່ຂອງເຕັກນິກການສອນບາງຢ່າງທີ່ສົ່ງເສີມແນວຄິດຕັ້ງຫນ້າ:

ລະດົມສະຫມອງ	ສະເຫນີຂໍ້ມູນ
ລະດົມສະໝອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ	ຟ້າເຫລື້ອມ
ລະດົມສະຫມອງທີ່ບໍ່ສາທາລະນະ	ເຕັກນິກ 3 ເທື່ອ 3
ຫ້ອງສະແດງສິລະປະ	"ຍິງເບຍ"
ຮັບຄວາມຄິດເຫັນໂດຍການປ່ອນບັດ	ແຜນອາດຄວາມຄິດ
ຮັບຄວາມຄິດເຫັນໂດຍການລົງຄະແນນ	ເຕັກນິກແຫອນລູກອ່ານ
ແຕ້ມຮູບສຽດສີ	ການສົນທະນາເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອແລະຕໍ່ຕ້ານ
ເຕັກນິກຕູ້ປາ	ສິ່ງທີ່ຫວງຫ້າມ
ກຸ່ມສະພາ	ເກົ້າອີ້ຮ້ອນ
ເຕັກນິກ 635 (xyz)	

ທັດສະນະການສອນເປັນແນວຄວາມຄິດກວ້າງຂວາງ, ແນໃສ່ຄັດເລືອກເອົາວິທີສອນສະເພາະ. ວິທີການສອນເປັນແນວຄວາມຄິດທີ່ແຄບກວ່າ, ສະໜອງກັບສະຖານະການກະທຳ. ເຕັກນິກການສອນແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດ, ການປະຕິບັດສະຖານະການກະທຳ. ຫນຶ່ງທັດສະນະການສອນມີວິທີການສອນທີ່ເຫມາະສົມ, ຫນຶ່ງວິທີການສອນສະເພາະມີເຕັກນິກການສອນສະເພາະ. ເຖິງວ່າ, ມີວິທີການທີ່ເຫມາະສົມສຳລັບທັດສະນະການສອນທັງຫຼາຍ, ເຊັ່ນດຽວກັນເຕັກນິກການສອນໃຊ້ໃນຫຼາຍວິທີທີ່ຕ່າງກັນ. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທັດສະນະການສອນ, ວິທີການສອນ, ເຕັກນິກການສອນແມ່ນມີລັກສະນະກົງກັນຂ້າມກັນ. ໃນຮູບແບບນີ້, ປົກກະຕິແລ້ວບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງວິທີການສອນແລະຮູບແບບການສອນ.

1.6.5 ຕົວແບບສັງເຄາະ

ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການນຳໃຊ້, ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນການສັງເຄາະຂອງຕົວແບບຂ້າງ ເທິງ. ໂຄງປະກອບການຂອງວິທີການສອນໃນຄວາມຫມາຍທີ່ກວ້າງຂວາງປະກອບມີສາມ ດ້ານ:

1) ລະດັບມະຫາພາກ: ໃນລະດັບມະຫາພາກແມ່ນທັດສະນະການສອນ ແລະ ຮູບແບບການສອນຂະໜາດໃຫຍ່. ທັດສະນະການສອນມີທິດທາງລວມສຳລັບການຄັດເລືອກ ແລະ ການອອກແບບວິທີການສອນສະເພາະ. ຮູບແບບການສອນກຳນົດເງື່ອນໄຂຂອບເຂດດ້ານອການຈັດຕັ້ງຂອງວິທີການສອນ
2) ລະດັບປານກາງ: ສູນກາງຂອງສ່ວນນີ້ນີ້ແມ່ນບັນດາວິທີການສອນສະເພາະ, ເຊິ່ງເປັນຕົວແບບການປະຕິບັດຂອງຄູ ແລະ ນັກຮຽນ. ວິທີການສິດສອນສະເພາະແມ່ນສະແດງອອກໃນຮູບແບບສັງຄົມ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຂັ້ນຕອນການສອນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້. ອົງປະກອບຂອງສ່ວນນີ້ມີທັງດ້ານໃນແລະນອກ.
3) ລະດັບຈຸນລະພາກ: ເຕັກນິກການສອນແມ່ນລະດັບຈຸນລະພາກ, ລັກສະນະນ້ອຍທີ່ສຸດ ຂອງວິທີການສອນ. ມັນຈຳເປັນຕ້ອງຈຳແນກແນວຄວາມຄິດຂອງເຕັກນິກການສອນທີ່ນີ້, ບໍ່ແມ່ນແນວຄວາມຄິດຂອງເຕັກນິກ, ແຕ່ຢູ່ໃນປະເພດຂອງວິທີການສອນ. ຄຽງຄູ່ກັບນັ້ນ, ວິທີການສອນມີຄວາມສຳພັນພິເສດກັບສື່ການສອນ. ສື່ການສອນເອງບໍ່ແມ່ນ ວິທີການສອນ, ແຕ່ການນຳໃຊ້ສື່ການສອນເປັນວິທີການສອນ. ສະນັ້ນ, ໃນຕົວແບບນີ້, ເຕັກນິກການນຳໃຊ້ສື່ການຮຽນການສອນຈຶ່ງຖືກລວມເຂົ້າເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສຳພັນພິເສດ ຂອງວິທີການສອນ ແລະ ສື່ການຮຽນການສອນ.

ລັກສະນະຂ້າງເທິງຂອງວິທີການສິດສອນແລະອົງປະກອບຂອງພວກມັນມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ກັນແລະພົວພັນກັນແລະກັນ. ໃນການອອກແບບວິທີການສອນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນ ຈາກລະດັບມະຫາພາກ. ແຜນວາດຕໍ່ໄປນີ້ອະທິບາຍໂຄງສ້າງຂອງວິທີການສອນຕາມຮູບແບບລຸ່ມນີ້:

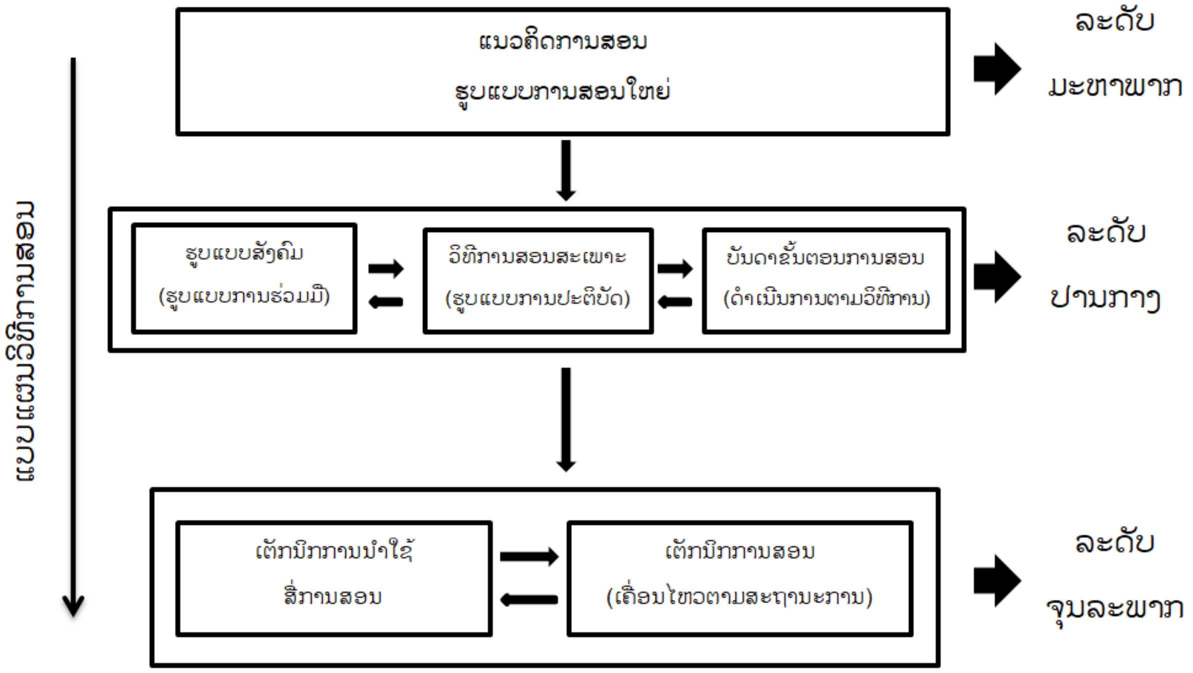

ຮູບແບບໂຄງສ້າງຂອງວິທີການສອນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າແນວຄວາມຄິດຂອງວິທີການສອນແມ່ນສັບສົນຫຼາຍ. ວິທີການສອນແມ່ນເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຫມາຍກວ້າງແລະແຄບ.

ວິທີການສອນໃນຄວາມຫມາຍທີ່ກວ້າງຂວາງມີຫຼາຍດ້ານ, ມີລະດັບລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນດ້ານ ກວ້າງ ແລະ ແຄບ, ຈາກວິທີການສອນຂະໜາດໃຫຍ່ ຫຼື ລະບົບການສອນ, ຈົນເຖິງໂຄງສ້າງການສອນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້ສະເໝີໄປ. ນັ້ນກໍ່ແມ່ນສາເຫດຂອງຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງໃນການຈັດປະເພດ ຫຼື ການ ຕັ້ງຊື່ວິທີການສອນ ແລະ ລະບົບການສອນ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າຍັງຈັດແບ່ງວິທີການສອນຕາມຫຼາຍພື້ນຖານ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການແບ່ງລັກສະນະຫຼື ການຈັດປະເພດວິທີການສອນແມ່ນພຽງແຕ່ໃນດ້ານການປຽບທຽບ, ບໍ່ແມ່ນການຈັດປະເພດລະບົບທີ່ຊັດເຈນຂອງ ວິທີການສອນເຊັ່ນ: ການຈັດລຽງຂອງອົງປະກອບທາງເຄມີ. ໃນທາງປະຕິບັດ, ຄົນເຮົາມັກໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງ ວິທີການສອນອັນດຽວກັນ ສໍາລັບລັກສະນະ ແລະ ດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພາະວ່າພວກພວກມັນຢູ່ພາຍໃຕ້ປະເພດ ຂອງວິທີການສອນ. ຕົວຢ່າງແນວຄວາມຄິດ: “ວິທີການສອນແບບຊຸກຍູ້”, “ວິທີການສອນທີ່ເອົານັກຮຽນເປັນສູນ ກາງ”, “ວິທີການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ” ບໍ່ແມ່ນວິທີການທີ່ສະເພາະ ແຕ່ມັນແມ່ນແນວຄວາມຄິດຂອງການສອນ. ບັນດາຮູບແບບການສອນເຊັ່ນ ການທັດສະນະ, ລົງຝຶກງານ ເອີ້ນວ່າ”ວິທີການທັດສະນະ” “ວິທີການແບບລົງຝຶກ ງານ”. ໃນເວລານັ້ນ, ມັນເປັນສິ່ງຈໍາເປັນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນວິທີການສອນ”ຂະຫນາດໃຫຍ່” , ວິທີການ ມະຫາພາກຂອງລະດັບມະຫາພາກ. ເຕັກນິກການສອນບາງຄັ້ງເອີ້ນວ່າວິທີການສອນ, ຈາກນັ້ນສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ ແມ່ນບັນດາວິທີການ "ຂະຫນາດ ນ້ອຍວິທີການຈຸນລະພາກຂອງລະດັບຈຸນລະພາກ.

❖ **ຄໍາຖາມ ແລະ ບົດຝຶກຫັດ**

1. ປຽບທຽບແນວຄວາມຄິດກັບວິທີການສອນທີ່ມີບັນດາແນວຄວາມຄິດທີ່ນໍາສະເຫນີໃນບົດ. ແນວຄວາມ ຄິດອັນໃດທີ່ທ່ານ ເຫັນດີ ຫຼື ບໍ່ເຫັນດີ?ບັນດາ ແນວຄວາມຄິດຂອງວິທີການສິດສອນທີ່ນໍາສະເຫນີໃນບົດ ສາມາດ ແນະນໍາໃຫ້ທ່ານສືບຕໍ່ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີການສອນແລະປັບປຸງວິທີການສິດສອນຂອງທ່ານບໍ?

2. ຈົ່ງຍົກຕົວຢ່າງການອອກແບບບົດສອນ ໃນນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນການອອກແບບກັບວິທີການສອນໄດ້ດຳເນີນຈາກລະດັບມະຫາພາກ, ລະດັບປານກາງ ແລະ ລະດັບຈຸນລະພາກ.
3. ຈົ່ງສົນທະນາກັບເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານສອງແນວຄວາມຄິດ ຕໍ່ໄປນີ້:

- ຖ້າທ່ານຕ້ອງການສອນໃຫ້ດີ, ທ່ານພຽງແຕ່ຕ້ອງການຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາສະເພາະ. ຄວາມຈິງແລ້ວມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນວິຊາຄູ ແຕ່ມີຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາ ສະເພາະ, ການສອນກໍຍັງມີຄຸນນະພາບ, ອາດຈະດີກວ່າບາງຄົນທີ່ຮຽນສ້າງຄູ?

- ການສອນແມ່ນຫນຶ່ງອາຊີບ. ວິທີການສອນແມ່ນວິທະຍາສາດກ່ຽວກັບການສອນ. ເພື່ອໃຫ້ສາມາດສອນໄດ້ດີ, ຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາສະເພາະໃຫມ່ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນ. ຄູ ອາຈານຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນຫຼໍ່ຫຼອມ ນຳໃຊ້ວິທີການສອນຢ່າງຊຳນິຊຳນານ, ມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ໃນການປັບປຸງວິທີການສອນ. ດ້ວຍຄວາມ ຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການເພີ່ມຂະຫຍາຍການສອນວິທີການຮຽນຮູ້ໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນໃນການປັບປ່ຽນການສຶກສາໃນປະຈຸບັນຊຶ້ນຄວາມຮູ້ຂອງຄູກ່ຽວກັບວິທີການສອນ ນັບມື້ນັບສຳຄັນ.

1.7 ບັນຫາຂອງການປັບປ່ຽນວິທີການສອນໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ

1.7.1. ແນວຄວາມຄິດຂອງການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ

ວິທີການສອນແມ່ນ ວິທະຍາສາດການສຶກສາປະເພດຫນຶ່ງ. ການປັບປ່ຽນວິທີການສອນຄວນອີງໃສ່ພື້ນຖານວິທະຍາສາດແລະການສຶກສາຕົວຈິງ. ວິທະຍາສາດ ການສຶກສາເປັນຂະແຫນງການຂະຫນາດໃຫຍ່ແລະສະລັບສັບຊ້ອນ, ມີຫຼາຍຂະແຫນງ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສະນັ້ນ, ການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ ຍັງຮັບການເຂົ້າໃກ້ດ້ວຍຫຼາຍວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຢູ່ໃນພາກທີ I ຂອງເອກະສານສະບັບນີ້ໄດ້ນຳສະເຫນີຫຼາຍໆພື້ນຖານທິດສະດີ ແລະ ພາກປະຕິບັດຂອງການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ. ແຜນວາດຕໍ່ໄປນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນພາບລວມຂອງວິທີການກຳນົດພື້ນຖານການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ:

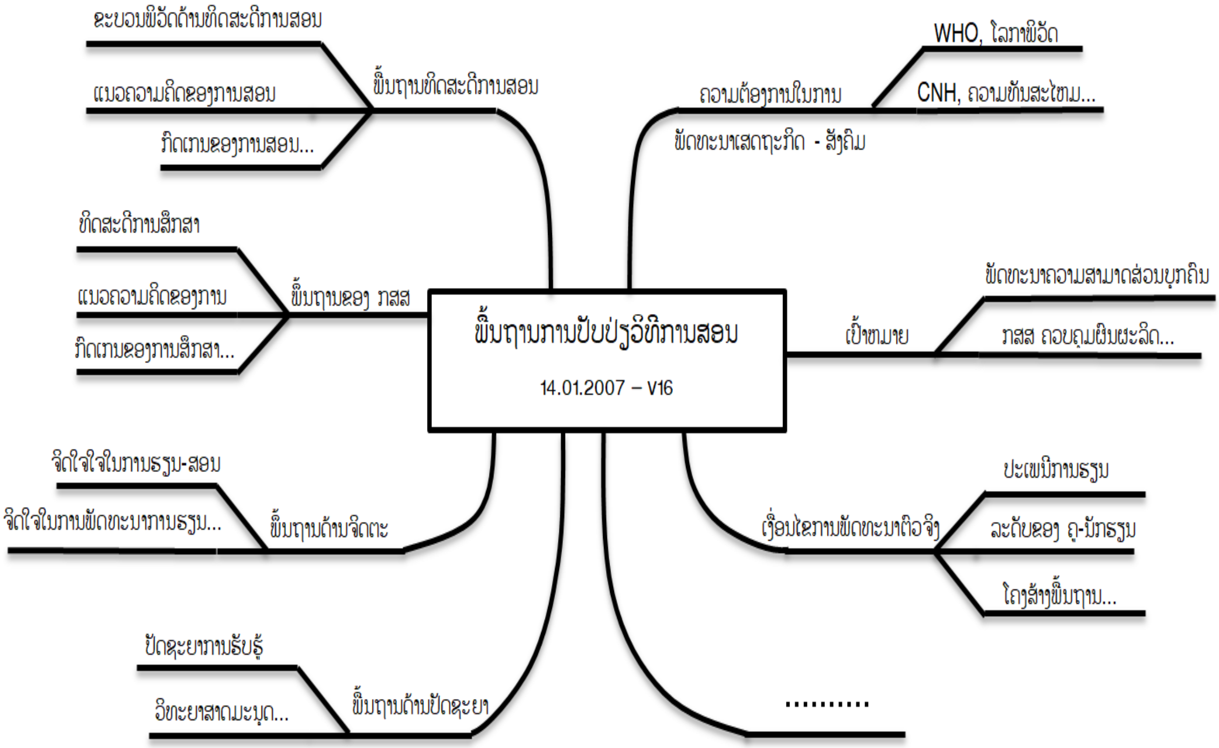

ອີງຕາມແຕ່ລະວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ອາດຈະມີແນວຄວາມຄິດທີ່ແຕກຕ່າງ ກັນຂອງການປັບປຸງວິທີການສອນ. ສະນັ້ນຈຶ່ງມີທິດທາງ ແລະ ມາດຕະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການປັບປຸງວິທີການສອນ. ແນວໃດກໍ່ຕາມບໍ່ມີສູດພຽງໜຶ່ງດຽວສໍາລັບການປັບປຸງວິທີການສອນ. ໃນການປະຕິບັດ, ມັນຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ມາຈາກສະຖານະການສະເພາະເພື່ອກໍານົດ ແລະ ນໍາໃຊ້ທິດທາງ,ມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ. ອີງຕາມແນວຄວາມຄິດທົ່ວໄປຂອງວິທີການສອນ, ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ: ການປັບປຸງວິທີການສອນແມ່ນການປັບປຸງຮູບແບບ ແລະ ວິທີການເຮັດວຽກຂອງຄູອາຈານ ແລະ ນັກຮຽນຢ່າງບໍ່ມີປະສິດທິພາບ, ນໍາໃຊ້ຮູບແບບ ແລະ ວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບກວ່າເພື່ອປັບປຸງຄຸນນະພາບການສິດສອນ, ສົ່ງເສີມແນວຄິດກ້າວໜ້າ, ເພິ່ງຕົນເອງ ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ການພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ.

• ການປັບປຸງວິທີການສິດສອນຂອງຄູ ລວມມີ:

- ການປັບປຸງການວາງແຜນການສອນ, ການອອກແບບບົດຮຽນ;

- ການປັບປຸງການສອນໃນຫ້ອງຮຽນ;

- ປັບປຸງການກວດກາ ແລະ ການປະເມີນຜົນການຮຽນ.

• ການປັບປຸງວິທີການສິດສອນຂອງນັກຮຽນແມ່ນການປັບປຸງວິທີການຮຽນ.

• ການປັບປຸງວິທີການສິດສອນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງ, ນໍາພາ ແລະ ສະໜັບສະໜູນຈາກທຸກລະດັບຂອງການຄຸ້ມຄອງການສຶກສາ, ໂດຍສະເພາະໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ, ຜ່ານມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ.

1.7.1 ບາງທິດທາງຈາກບັນດາວິທະຍາສາດການສຶກສາ

ຈາກຜົນການຄົ້ນຄວ້າຂອງວິທະຍາສາດການສຶກສາຫຼາຍສາຂາເຊັ່ນ: ປັດຊະຍາ ການສຶກສາ, ຈິດຕະວິທະຍາ ແລະ ທິດສະດີການສິດສອນ ສາມາດຖອດຖອນພື້ນຖານວິທະຍາສາດສໍາລັບການປັບປຸງຂອງວິທີການສອນ. ໃນບົດຄວາມນີ້ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດຜົນການຄົ້ນຄ້ວາຂອງບັນດາວິທະຍາສາດການສຶກສາຢ່າງສະເພາະເຈາະຈົງ, ພຽງແຕ່ສະຫຼຸບບາງພື້ນຖານຂອງການປັບປຸງວິທີການສອນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຫມາກຜົນການຄົ້ນຄວ້າຂອງຂະແໜງວິທະຍາສາດເຫຼົ່ານັ້ນ. ພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ແບ່ງແຍກກັນຢ່າງສົມບູນແຕ່ມັນມີຂໍ້ອງກ່ຽວກັນ.

ຈາກຜົນການຄົ້ນຄວ້າຂອງປັດຊະຍາການຮັບຮູ້, ພື້ນຖານດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ສາມາດຖອດຖອນບັນດາພື້ນຖານໃຫ້ກັບການຈັດຕັ້ງກິດຈະກໍາທາງປັນຍາຂອງນັກຮຽນໃນຂະບວນການສອນ:

• ຄວາມແປັນໜຶ່ງດຽວລະຫວ່າງສິ່ງອ້ອມຂ້າງ ແລະ ຕົວເອງໃນຂະບວນການຮັບຮູ້;

• ຄວາມແປັນໜຶ່ງດຽວລະຫວ່າງທິດສະດີ ແລະ ການປະຕິບັດ;

• ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທໍາ;

• ຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວລະຫວ່າງການຮັບຮູ້ທາງດ້ານຄວາມຮູ້ສຶກແລະການຮັບຮູ້ຢ່າງມີເຫດຜົນນັບ;

• ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງໂຮງຮຽນແລະຊີວິດການເປັນຢູ່;

• ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງປະສົບການ ແລະ ວິທີການ.

ສອດຄ່ອງກັບທັດສະນະຂອງປັດຊະຍາການຮັບຮູ້, ການຄົ້ນຄວ້າໃນຫຼາຍສາຂາຂອງຈິດຕະສາດຍັງນໍາໄປສູ່ການສະຫລຸບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

❖ ໃນຂະບວນການຂອງການຮັບຄວາມຮູ້, ການເຄື່ອນໄຫວທາງສະຕິປັນຍາ ແລະ ການປະຕິບັດແມ່ນມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງເຊິ່ງກັນແລະກັນ;

❖ ບັນດາບຸກຄະລິກກະພາບຕ້ອງຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຊັບຊ້ອນ ແລະ ຮອບດ້ານ;

❖ ໃນຂະບວນການຂອງການຮັບຄວາມຮູ້, ປະສົບການຈາກກິດຈະກຳຂອງຕົນເອງມີບົດບາດອັນໃຫຍ່ຫຼວງ;

❖ ການຮຽນຮູ້ຄວນເຮັດຜ່ານການພົວພັນຂອງນັກຮຽນກັບສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ;

❖ ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ຢ່າງຕັ້ງໜ້າ, ຄວາມເປັນເອກະລາດ, ການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ການຮຽນຮູ້ຄົ້ນພົບແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍຕໍ່ການພັດທະນາຂອງແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການຮຽນຮູ້;

❖ ບັນດາມາດຕະການເພື່ອຊຸກຍູ້ແຮງຈູງໃຈຂອງນັກຮຽນໃນການຮຽນຮູ້ ໂດຍການບັງຄັບຫຼືການຂົ່ມຂູ່ - ການລົງໂທດ, ຈະບໍ່ມີປະສິດທິຜົນແຕ່ຈະນຳໄປສູ່ຜົນສະທ້ອນທາງລົບ;

❖ ເມື່ອແກ້ໄຂວຽກງານທີ່ຕິດພັນກັບສະຖານະການຕົວຈິງ ຈະມີຜົນຕໍ່ການສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນຫຼາຍຂຶ້ນ ເມື່ອແກ້ໄຂວຽກງານທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບຄວາມເປັນຈິງ;

❖ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ ແລະ ເນື້ອໃນການຮຽນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຜ່ານປະສົບການຂອງນັກຮຽນດ້ວຍຕົນເອງ ມີຜົນກະທົບທາງບວກຕໍ່ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຜົນການຮຽນ;

❖ ກິດຈະກຳທາງດ້ານຮ່າງກາຍມີຜົນກະທົບທາງບວກຕໍ່ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການຮຽນ;

❖ ຄວາມສຳພັນຂອງຄູ-ນັກຮຽນ ຕາມແນວຄວາມຄິດຂອງການສິດສອນສະໄໝໃໝ່ ແມ່ນການພົວພັນແບບໂຕ້ຕອບ, ບໍ່ຖືກຄອບງຳໂດຍຄູໃນລັກສະນະທີ່ກຳນົດໄວ້ດ້ານດຽວ. ໃນນັ້ນ ຄູສອນມີບົດບາດເປັນຜູ້ປະສານງານ, ຮັບຜິດຊອບ, ແຕ່ນັກຮຽນເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ເປັນເຈົ້າຕົນເອງ, ຮ່ວມກັນຕັດສິນໃຈ ແລະ ຮັບຜິດຊອບ.

ຈາກພື້ນຖານຂອງວິທະຍາສາດການສຶກສາ, ສາມາດສະຫຼຸບບາງທັດສະນະທົ່ວໄປສຳລັບການຈັດຕັ້ງການຮຽນໃນໂຮງຮຽນດັ່ງນີ້:

❖ ຂະບວນການຮຽນຮູ້ແມ່ນຂະບວນການໂຕ້ຕອບໃນສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ກຽມໄວ້ລະຫວ່າງນັກຮຽນ ແລະ ເນື້ອໃນການຮຽນກັບຄູສອນ ຕະຫຼອດຮອດລະຫວ່າງນັກຮຽນ. ສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ຄວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ເກີດຄວາມຫ້າວຫັນ, ເພິ່ງຕົນເອງ, ຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງ.

❖ ໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້, ນັກຮຽນຕ້ອງໄດ້ສ້າງເງື່ອນໄຂສ້າງຄວາມຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມຮູ້, ທັກສະ, ທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ປະສົບການຂອງຕົນເອງ. ຂະບວນການຮຽນຮູ້ມີລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນ. ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຮູ້ຈັກເສັ້ນທາງ ແລະ ວິທີການຮຽນຂອງຕົນເອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄຸນລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນ.

❖ ຂະບວນການຮຽນຮູ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຄວບຄຸມຕົນເອງ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງນັກຮຽນ. ນັກຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຂະບວນການຮຽນຮູ້ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຈາກຫ້ອງຮຽນເຊັ່ນດຽວກັນກັບການສຶກສາດ້ວຍຕົນເອງ, ກຳນົດເປົ້າໝາຍຂອງຕົນເອງ, ວາງແຜນ, ປະເມີນຜົນ ແລະ ຄວບຄຸມຂະບວນການຮຽນດ້ວຍຕົນເອງໃນທາງທີ່ຫ້າວຫັນ.

❖ ນອກຈາກການຮຽນເອົາຄວາມຮູ້ໃໝ່ແລ້ວ, ຂັ້ນຕອນຂອງການນຳມາໃຊ້, ການປະຕິບັດ, ການເຝິກແອບ, ການວາງລະບົບ, ເປັນການລົງເລິກ ແລະ ສັງລວມຄວາມຮູ້ ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການຮຽນຮູ້.

❖ ນອກຈາກຄວາມຮູ້ລະບົບວິຊາສະເພາະ, ຫົວຂໍ້ທີ່ປະສົມປະສານກັນ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຈິງ ແລະ ສັງຄົມ, ການກຳນົດທິດທາງການກະທຳມີບົດບາດສຳຄັນໃນການກະກຽມນັກຮຽນເພື່ອຮັບມືກັບສະຖານະການໃນຊີວິດຈິງ ແລະ ສະຖານະການໃນການເຮັດວຽກຕໍ່ໄປ.

❖ ສື່ການຮຽນການສອນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການສອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຮຽນນຳອີກ. ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ທັນສະໄຫມເຊັ່ນ: ມັນຕິມີເດຍ, ອິນເຕີເນັດ ສະຫນັບສະຫນູນຂະບວນການຮຽນຮູ້ ແລະ ກະກຽມນັກຮຽນໃຫ້ຄຸ້ນເຄີຍກັບສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນສະພາບແວດລ້ອມການເຮັດວຽກ ແລະ ຊີວິດທີ່ທັນສະໄຫມ. ຕ້ອງສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ນັກຮຽນນຳໃຊ້ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທີ່ທັນສະໄໝໃນທາງບວກ ແລະ ເພີ່ມທະວີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນການຮຽນ.

❖ ການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ລັກສະນະສະເພາະທາງເພດໃນການສອນ ຊ່ວຍສົ່ງເສີມຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງນັກຮຽນຕາມຄວາມແຕກຕ່າງຂອງແຕ່ລະຄົນ. ການປະຕິບັດຢ່າງເໝາະສົມຈະສະໜັບສະໜູນ ຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍໃນການສິດສອນ.

1.7.3. ບາງມາດຕະການຂອງການປັບປຸງວິທີການສິດສອນ.

ບັນດາມາດຕະການປັບປຸງວິທີການສິດສອນແມ່ນມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໆ. ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຈະແນະນຳບາງມາດຕະການປັບປຸງວິທີການສອນໃຫ້ແກ່ຄູ ອາຈານ.

1) ປັບປຸງການອອກແບບ ແລະ ການກະກຽມບົດສອນ

ການປັບປຸງວິທີການສອນຕ້ອງເລີ່ມຈາກການອອກແບບ ແລະ ການກະກຽມບົດສອນ. ໃນການອອກແບບບົດສອນ (ການແຕ່ງບົດສອນ), ຈຳເປັນຕ້ອງກຳນົດຈຸດປະສົງການສອນທີ່ຊັດເຈນ, ຄວາມສາມາດທີ່ຈະໄດ້ ແລະ ສາມາດທົດສອບ, ຕີລາຄາໄດ້ໃນດ້ານຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ.

ໃນການກຳນົດເນື້ອໃນການສອນ, ບໍ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ພຽງແຕ່ບັນດາຄວາມຮູ້ດ້ານທັກສະວິຊາສະເພາະເທົ່ານັ້ນ, ຫາກຍັງແມ່ນເນື້ອໃນທີ່ສາມາດພັດທະນາຄວາມສາມາດທົ່ວໄປອື່ນໆເຊັ່ນ: ຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິທີການ, ຄວາມສາມາດທາງດ້ານສັງຄົມ, ແລະຄວາມສາມາດສ່ວນບຸກຄົນ.

ການກຳນົດວິທີການສອນຄວນມີເຫດຜົນບົນພື້ນຖານຂອງການພົວພັນລະຫວ່າງອົງປະກອບຂອງຂະບວນການສອນ, ໂດຍສະເພາະຄວາມສຳພັນຂອງຈຸດປະສົງ - ເນື້ອໃນ - ວິທີການສອນ. ໃນການອອກແບບວິທີການສອນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກລະດັບມະຫາພາກ: ກຳນົດທັດສະນະ ແລະ ຮູບແບບການຈັດຕັ້ງການສອນທີ່ເໝາະສົມ. ຈາກນັ້ນກຳນົດວິທີການສິດສອນສະເພາະ ແລະ ການອອກແບບກິດຈະກຳຂອງຄູ ແລະ ນັກຮຽນຕາມລຳດັບຂອງສະຖານະການສອນຂະໜາດນ້ອຍໃນລະດັບຈຸນລະພາກ.

ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ເຊັ່ນການນຳໃຊ້ຊອບແວນຳສະເຫນີ PowerPoint ເປັນວິທີການປັບປຸງການອອກແບບບົດສອນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບກິດຈະກຳການສອນ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ 'ແບບຮຽນອີເລັກໂທຣນິກ' ບໍ່ແມ່ນທັງໝົດຂອງການປັບປຸງວິທີການສອນ.

2) ການປັບປຸງວິທີການສອນແບບດັ້ງເດີມ

ວິທີການສອນແບບດັ້ງເດີມເຊັ່ນການນຳສະເຫນີ, ການສົນທະນາ, ການປະຕິບັດແມ່ນວິທີການທີ່ສຳຄັນໃນການສອນ. ການປັບປຸງວິທີການສິດສອນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການລຶບລ້າງວິທີການສອນແບບດັ້ງເດີມທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ, ແຕ່ມັນຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການປັບປຸງເພື່ອເພີ່ມປະສິດທິພາບ ແລະ ຂີດ ຈຳກັດຂອງມັນ. ເພື່ອປັບປຸງປະສິດທິພາບຂອງວິທີການສິດສອນເຫຼົ່ານີ້, ຄູ ອາຈານຈຳເປັນຕ້ອງເກັບກຳໄດ້ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ນຳໃຊ້ເຕັກນິກຂອງຕົນຢ່າງຊຳ

ມີຊຳນານໃນການກະກຽມ ແລະ ດຳເນີນການສອນໃນຫ້ອງຮຽນເຊັ່ນ: ເຕັກນິກການເປີດຫຼືອປິດ, ເຕັກນິກການນຳສະເໜີ, ການອະທິບາຍໃນລະຫວ່າງນຳສະເໜີ, ເຕັກນິກການຖາມຄຳຖາມ ແລະ ການຈັດການຄຳຕອບ, ຫຼື ເຕັກນິກການສ້າງແບບຢ່າງໃນການປະຕິບັດ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ວິທີການສິດສອນແບບດັ້ງເດີມມີຂໍ້ຈາກັດທີ່ຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້, ສະນັ້ນນອກຈາກວິທີການສອນແບບດັ້ງເດີມແລ້ວ, ຍັງຕ້ອງໄດ້ສົມທົບ ແລະ ນຳໃຊ້ວິທີການສອນແບບໃໝ່, ໂດຍສະເພາະແມ່ນວິທີການສອນ ແລະ ເຕັກນິກທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມຫ້າວຫັນ ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງນັກຮຽນ. ຕົວຢ່າງ: ສາມາດທີ່ຈະເສີມຂະຫຍາຍການຮັບຮູ້ຢ່າງຕັ້ງໜ້າຂອງນັກຮຽນໃນການນຳສະເໜີ ແລະ ການສົນທະນາຈາກທັດສະນະຂອງການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ.

3) ປະສົມປະສານວິທີການສອນທີ່ຫຼາກຫຼາຍ

ບໍ່ມີວິທີການສິດສອນດຽວທີ່ເໝາະສົມກັບທຸກຈຸດປະສົງ ແລະ ເນື້ອໃນການສອນ. ວິທີການສອນ ແລະ ຮູບແບບການສອນແຕ່ລະວິທີມີຂໍ້ດີ - ຂໍ້ເສຍ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຂອງມັນເອງ. ສະນັ້ນ, ການປະສານງານທີ່ຫຼາກຫຼາຍຂອງວິທີການ ແລະ ຮູບແບບສອນໃນຂະບວນການສິດສອນທັງໝົດແມ່ນເປັນທິດທາງທີ່ສຳຄັນໃນການສົ່ງເສີມແນວຄິດຕັ້ງໜ້າ ແລະ ປັບປຸງຄຸນນະພາບການສອນ. ການສອນແບບລວມໝູ່, ການສອນແບບກຸ່ມ, ການສອນແບບຄູ່ ແລະ ການສອນແບບສ່ວນຕົວ ແມ່ນຮູບແບບການສອນແບບສັງຄົມທີ່ຕ້ອງໄດ້ລວມເຂົ້າກັນ, ແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງ. ສະຖານະພາບທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງການສອນໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ການນຳໃຊ້ໃນທາງທີ່ຜິດຂອງວິທີການນຳສະເໜີຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ, ໂດຍສະເພາະໂດຍຜ່ານການເຮັດວຽກກຸ່ມ.

ໃນຄວາມເປັນຈິງ ການສິດສອນໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມໃນປັດຈຸບັນ, ຄູຫຼາຍຄົນ ໄດ້ປັບປຸງການເຮັດວຽກໃນຫ້ອງຮຽນຂອງຕົນໃນທິດທາງຂອງການສົມທົບກັນລະຫວ່າງການນຳສະເໜີຂອງຄູອາຈານກັບການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນກິດຈະກຳທາງດ້ານສະຕິປັນຍາໃນຂອງນັກຮຽນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຮູບແບບຂອງການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໆ, ບໍ່ແຕ່ຈຳກັດຢູ່ພຽງ ການແກ້ໄຂກິດຈະກຳການຮຽນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ແຊກຢູ່ໃນການນຳສະເໜີ, ແຕ່ຍັງມີການເຮັດວຽກເປັນທີມຫຼາຍຮູບແບບເພື່ອແກ້ໄຂວຽກງານທີ່ຊັບຊ້ອນ, ສາມາດໃຊ້ເວລາເຖິງໜຶ່ງຫຼືຫຼາຍຊົ່ວໂມງຮຽນ, ນຳໃຊ້ບັນດາວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງເຊັ່ນ: ການຫຼິ້ນບົດບາດ, ກໍລະນີສຶກສາ ແລະ ການເຮັດບົດໂຄງການ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການເພີ່ມການສອນໃນຊັ້ນຮຽນໂດຍການສະຫຼັບການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມໃນໜຶ່ງຊົ່ວໂມງຮຽນພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງ "ພາຍນອກ" ຂອງນັກຮຽນ. ຕ້ອງການຮັບປະກັນ "ພາຍໃນ" ຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເຖິງທິດທາງດ້ານໃນຂອງວິທີການສອນ, ນຳໃຊ້ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ບັນດາວິທີການສິດສອນຢ່າງຫ້າວຫັນອື່ນໆ.

4.) ການນຳໃຊ້ການສອນເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ

ການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ (ການສອນຍົກບັນຫາ, ການສອນການຮັບຮູ້ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາ) ເປັນທັດສະນະການສອນເພື່ອພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການຄິດ, ຄວາມສາມາດໃນການຮັບຮູ້ແລະແກ້ໄຂບັນຫາ. ນັກຮຽນຖືກຈັດໃສ່ໃນສະຖານະການທີ່ເປັນບັນຫາ, ເຊິ່ງເປັນສະຖານະການທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມຂັດແຍ້ງທາງດ້ານສະຕິປັນຍາ, ໂດຍຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ, ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ວິທີການຮັບຮູ້. ການສອນແກ້ບັນຫາເປັນວິທີພື້ນຖານເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຮັບຮູ້ຢ່າງຕັ້ງໜ້າຂອງນັກຮຽນ, ເຊິ່ງສາມາດນຳໄປໃຊ້ໃນຫຼາຍຮູບແບບຂອງການສິດສອນທີ່ມີລະດັບການເພິ່ງພາຕົນເອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງນັກຮຽນ.

ສະຖານະການທີ່ມີບັນຫາແມ່ນບັນດາສະຖານະການດ້ານວິທະຍາສາດສະເພາະ, ແຕ່ສາມາດເປັນສະຖານະການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຈິງ. ໃນການປະຕິບັດການສອນໃນປະຈຸບັນ, ການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາມັກຈະໃຫ້

ຄວາມສົນໃຈກັບບັນຫາທາງວິທະຍາສາດສະເພາະ ແຕ່ເອົາໃຈໃສ່ໜ້ອຍກັບບັນຫາໃນຊີວິດຈິງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຖ້າພຽງແຕ່ສຸມໃສ່ການແກ້ໄຂບັນດາບັນຫາກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດສະເພາະ ເຊິ່ງນັກສຶກສາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ກະກຽມສໍາລັບການແກ້ໄຂສະຖານະການຕົວຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ, ນອກຈາກການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ທິດສະດີການສອນຍັງສ້າງທັດສະນະການສອນຕາມສະຖານະການ.

5.) ນໍາໃຊ້ການສອນຕາມສະຖານະການ

ການສອນຕາມສະຖານະການແມ່ນທັດສະນະການສອນ, ໃນນັ້ນການສອນແມ່ນໄດ້ຈັດຕັ້ງຕາມຫົວຂໍ້ສະລັບສັບຊ້ອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຈິງ ແລະ ສະຖານະການວຽກເຮັດ. ຂະບວນການຮຽນຮູ້ໄດ້ຖືກຈັດຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມການຮຽນຮູ້ທີ່ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ນັກຮຽນສ້າງຄວາມຮູ້ເປັນສ່ວນຕົວ ແລະ ໃນການພົວພັນທາງສັງຄົມຂອງການຮຽນຮູ້.

ບັນດາຫົວຂໍ້ການສອນທີ່ຊັບຊ້ອນແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ມີເນື້ອໃນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼາຍວິຊາຮຽນ ຫຼື ສາຂາຄວາມຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຈິງ. ໃນໂຮງຮຽນ ບັນດາວິຊາໄດ້ຖືກແບ່ງອອກຕາມສາຂາວິທະຍາສາດສະເພາະ, ຊີວິດເກີດຂຶ້ນໃນການພົວພັນທີ່ສັບສົນສະເໝີ. ດັ່ງນັ້ນ, ການນໍາໃຊ້ຫົວຂໍ້ການສອນທີ່ຊັບຊ້ອນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການເອົາຊະນະສະຖານະການທີ່ຫ່າງໄກຈາກຊີວິດຈິງຂອງບັນດາສາຂາວິຊາວິທະຍາສາດສະເພາະ, ຝຶກອົບຮົມຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ສະລັບສັບຊ້ອນ ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບສາຍວິຊາຮຽນ.

ວິທີການຄົ້ນຄວ້າຕາມກໍລະນີແມ່ນວິທີການສອນແບບສະເພາະຂອງການສຶກສາກໍລະນີ, ເຊິ່ງນັກຮຽນຕ້ອງແກ້ໄຂສະຖານະການສະເພາະດ້ວຍຕົວເອງ, ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມເປັນຈິງໂດຍຜ່ານການເຮັດວຽກເປັນທີມ.

ການນໍາເອົາການສອນຕາມສະພາບການປະຕິບັດເປັນວິທີສໍາຄັນເພື່ອເຊື່ອມໂຍງການຝຶກອົບຮົມຢູ່ໂຮງຮຽນກັບຊີວິດຕົວຈິງ, ປະກອບສ່ວນຜ່ານຜ່າສະພາບການສຶກສາທີ່ຫ່າງໄກຈາກສະພາບຕົວຈິງໃນປະຈຸບັນຂອງໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ.

ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບັນດາສະຖານະການທີ່ອ້າງເຂົ້າໃນການສອນແມ່ນສະຖານະການຈໍາລອງ, ບໍ່ແມ່ນສະຖານະການຕົວຈິງ. ຖ້າພຽງແຕ່ແກ້ໄຂບັນຫາໃນຫ້ອງຮຽນຕາມທິດສະດີ ຊັ້ນນັກຮຽນບໍ່ມີການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ບໍ່ມີການລວມກັນຂອງທິດສະດີ ແລະ ການປະຕິບັດ.

6.) ການນໍາໃຊ້ການສອນການປະຕິບັດ

ການສອນການປະຕິບັດແມ່ນທັດສະນະການສອນເພື່ອເຮັດໃຫ້ກິດຈະກໍາທາງປັນຍາ ແລະ ຮ່າງກາຍສົມທົບຢ່າງໃກ້ຊິດ. ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຮຽນຮູ້ ນັກຮຽນປະຕິບັດໜ້າທີ່ການຮຽນ ແລະ ສໍາເລັດໝາກຜົນຂອງການປະຕິບັດ, ດ້ວຍການປະສົມປະສານທີ່ມີຄວາມຍືດຫຍຸ່ນຂອງກິດຈະກໍາທາງປັນຍາ ແລະ ຮ່າງກາຍ. ນີ້ແມ່ນທັດສະນະການຮຽນ-ການສອນຢ່າງກ້າວໜ້າ ແລະ ວິແນວທາງລວມ. ການນໍາໃຊ້ການສອນການປະຕິບັດ ມີຄວາມໝາຍສໍາຄັນຕໍ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຫຼັກການສຶກສາທີ່ປະສົມປະສານທິດສະດີກັບພາກປະຕິບັດ, ການຄິດ ແລະ ການກະທໍາ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ສັງຄົມ.

ການສອນແບບໂຄງການແມ່ນເປັນຮູບແບບສະເພາະຂອງການສອນການປະຕິບັດ, ໃນນີ້ ນັກຮຽນເພິ່ງພາຕົນເອງເພື່ອປະຕິບັດວຽກງານການຮຽນຮູ້ທີ່ຊັບຊ້ອນເປັນກຸ່ມ, ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ບັນຫາຕົວຈິງ, ປະສົມປະສານທິດສະດີ ແລະ ການປະຕິບັດ, ມີຜະລິດຕະພົນທີ່ເຜີຍແຜ່ໄດ້. ໃນການສອນແບບໂຄງການ ສາມາດນໍາໃຊ້ຫຼາຍທິດສະດີ ແລະ ທັດສະນະການສອນທີ່ທັນສະໄໝ ເຊັ່ນ: ທິດສະດີ constructivist, ການສອນແນະນໍານັກຮຽນ, ການສອນແບບຮ່ວມມື, ການສອນແບບຄົ້ນຄ້ວາ, ການສອນທີ່ສ້າງສັນ ແລະ ການສອນຕາມສະຖານະການ ແລະ ການສອນການປະຕິບັດ.

7.) ເພີ່ມທະວີການນຳໃຊ້ສື່ການສອນ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີໃນການສິດສອນ

ສື່ການສອນມີບົດບາດສຳຄັນໃນການປັບປຸງວິທີການສອນ, ເພື່ອເພີ່ມທະວີລັກສະນະທີ່ຈັບຕ້ອງ ແລະ ທົດລອງໄດ້, ປະຕິບັດໃນການສອນ. ການນຳໃຊ້ວິທີການສອນຄວນສອດຄ່ອງກັບຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສື່ການສອນ ແລະ ວິທີການສອນ. ໃນຂອບເຂດຂອງໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ, ການສ້າງອຸປະກອນການສອນໃໝ່ໃຫ້ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍໄດ້ຮັບການປັບປຸງ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສື່ສອນທີ່ສ້າງດ້ວຍຕົນເອງຂອງຄູແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນສະເໝີ ແລະ ຄວນຈະໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ.

ມັນຕິມີເດຍ ແລະ ເທັກໂນໂລຍີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ເປັນທັງເນື້ອໃນການສອນ ແລະ ສື່ການສອນໃນການສອນສະໄໝໃໝ່. ມັນຕິມີເດຍ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານມີຄວາມສາມາດຫລາຍຢ່າງທີ່ນຳໃຊ້ໃນການສອນ. ນອກຈາກການນຳໃຊ້ມັນຕິມີເດຍເປັນສື່ໃນການສະແດງອອກແລ້ວ, ຍັງຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມທະວີການນຳໃຊ້ຊອບແວການສອນ ກໍ່ຄືວິທີການສອນໂດຍໃຊ້ເຄືອຂ່າຍອີເລັກໂທຣນິກ (E-Learning). ສື່ການສອນໃໝ່ຍັງສະໜັບສະໜູນການຄົ້ນພົບ ແລະ ນຳໃຊ້ບັນດາວິທີການສອນແບບໃໝ່. Webquest ແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງວິທີການສອນໃຫມ່ໂດຍສື່ການສອນໃຫມ່ແມ່ນການໃຊ້ເຄືອຂ່າຍເອເລັກໂຕຣນິກ, ໃນນັ້ນນັກຮຽນຄົ້ນຄວ້າຄວາມຮູ້ທາງອອນລາຍຢ່າງມີທິດທາງ.

8.) ນຳໃຊ້ເຕັກນິກການສອນທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມຕັ້ງຫນ້າ ແລະ ຄວາມສ້າງສັນ

ເຕັກນິກການສອນແມ່ນວິທີການປະຕິບັດຂອງຄູແລະນັກຮຽນໃນສະຖານະການປະຕິບັດຂະໜາດນ້ອຍເພື່ອປະຕິບັດແລະຄວບຄຸມຂະບວນການສອນ. ເຕັກນິກການສອນແມ່ນຫົວໜ່ວຍນ້ອຍສຸດຂອງວິທີການສອນ. ມີເຕັກນິກການສອນທົ່ວໄປ, ເຕັກນິກສະເພາະຂອງແຕ່ລະວິທີສອນ, ຕົວຢ່າງ: ເຕັກນິກການຖາມ-ຕອບໃນການສົນທະນາ. ໃນມື້ນີ້, ເຂົ້າສຸມໃສ່ການພັດທະນາແລະ ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກການສອນເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຕັ້ງໜ້າ ແລະຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງການຜູ້ຮຽນ ເຊັ່ນ: "ການລະດົມສະຫມອງ", "ຟ້າເຫລື້ອມ", "ຕູ້ປາ", “XYZ”, "3 ເທື່ອ 3" ...

9.) ເສີມສ້າງວິທີການສິດສອນຕາມວິຊາສະເພາະ

ວິທີການສອນມີຄວາມສຳພັນກັບເນື້ອໃນການສອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ນອກຈາກວິທີການທົ່ວໄປທີ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ໃນຫຼາຍວິຊາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ການນຳໃຊ້ວິທີການສອນສະເພາະມີບົດບາດສຳຄັນໃນການສອນວິຊາສະເພາະ. ວິທີການສອນວິຊາສະເພາະແມ່ນສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານທິດສະດີການສອນວິຊາສະເພາະ. ຕົວຢ່າງ, ວິທີການສອນໃນການສອນດ້ານວິຊາການເຊັ່ນ: ການສາທິດຜະລິດຕະພັນດ້ານວິຊາການ, ການສ້າງແບບຈຳລອງການດຳເນີນງານ, ການວິເຄາະຜະລິດຕະພັນດ້ານວິຊາການ, ການອອກແບບວິຊາການ, ການປະກອບຕົວແບບ, ບັນດາໂຄງການໃນການຮຽນການສອນວິສະວະກຳ. ການທົດລອງແມ່ນວິທີການສອນສະເພາະທີ່ສຳຄັນຂອງວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ.

10.) ສົ່ງເສີມວິທີການຮຽນໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນ

ວິທີການຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງມີບົດບາດສຳຄັນໃນການສົ່ງເສີມຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງນັກຮຽນຢ່າງຫ້າວຫັນ. ມີວິທີການຮັບຮູ້ທົ່ວໄປເຊັ່ນ: ວິທີການລວບລວມ, ການຮັບມື, ການປະເມີນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ວິທີການຈັດຕັ້ງການເຮັດວຽກ, ວິທີການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ມີວິທີການຮຽນຮູ້ສະເພາະຂອງແຕ່ລະວິຊາ. ໃນຫຼາຍໆວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຝຶກຝົນວິທີການຮຽນທົ່ວໄປ ແລະ ວິທີການຮຽນວິຊາວິຊາສະເພາະແກ່ນັກຮຽນ.

11.) ປັບປຸງການກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນ

ການປັບປຸງວິທີການສອນຕ້ອງຕິດພັນກັບການປັບປຸງການປະເມີນຂະບວນການຮຽນການສອນ ພ້ອມທັງມີການປັບປຸງການທົດສອບ ແລະ ປະເມີນຜົນສຳເລັດການຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ຕ້ອງສົ່ງເສີມເຕັກນິກດ້ານວິຊາການຂອງນັກຮຽນເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນໃນການປະເມີນຜົນ ແລະ ການປັບປຸງຂະບວນການສອນ.

ໃນການປະເມີນຜົນສຳເລັດຂອງນັກຮຽນບໍ່ພຽງແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບ ແຕ່ຍັງສຸມໃສ່ຂະບວນການຮຽນຮູ້. ການປະເມີນຜົນສຳເລັດການຮຽນຈາກທັດສະນະຂອງການພັດທະນາຄວາມສາມາດບໍ່ຈຳກັດທີ່ ຄວາມສາມາດໃນການສ້າງຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແຕ່ເນັ້ນໃສ່ຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ໃນການແກ້ໄຂວຽກງານທີ່ສັບສົນ. ໃນທິດທາງການສ້າງບົດຝຶກຫັດ ກໍຄືບົດສອບເສັງ, ກວດກາຕາມທັດສະນະພັດທະນາຄວາມສາມາດນັ້ນເຂົາເຈົ້າແບ່ງອອກເປັນ 3 ລະດັບຕາມວຽກງານດັ່ງນີ້:

❖ ການສະທ້ອນ: ຈຸດສຸມແມ່ນການລື້ມຄືນ ແລະ ຮັບຮູ້ຄວາມຮູ້ທີ່ເຄີຍຮຽນ.

❖ ການນຳໃຊ້: ຈຸດສຸມແມ່ນການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ທີ່ຮຽນມາເພື່ອແກ້ໄຂວຽກງານໃນສະຖານະການຕ່າງໆ; ການວິເຄາະ, ການສັງເຄາະ, ການປຽບທຽບ ... ເພື່ອກຳນົດຄວາມສຳພັນຂອງເປົ້າໝາຍ.

❖ ການປະເມີນ: ຈຸດສຸມແມ່ນການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ຮຽນມາເພື່ອແກ້ໄຂວຽກງານທີ່ສັບສົນ, ແກ້ໄຂບັນຫາ, ປະເມີນທາງເລືອກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຕັດສິນໃຈປະເມີນ ແລະ ກຳນົດຄຸນຄ່າ.

ຈຳເປັນທີ່ຈະນຳໃຊ້ປະສົມປະສານຮູບແບບ ແລະ ວິທີການທົດສອບ, ການປະເມີນຜົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການປະສົມປະສານຂອງການເສັງປາກເປົ່າ, ການເສັງຂຽນ ແລະ ບົດຝຶກຫັດ. ການປະສົມປະສານຂອງການເສັງປາລະໄນ ແລະ ອັດຕະໄນ. ປະຈຸບັນ, ຢູ່ຫວຽດນາມມີທ່າອ່ຽງນຳໃຊ້ການເສັງແບບປາລະໄນໃນການສອບເສັງຈົບຊັ້ນ ຫຼື ເຂົ້າມະຫາວິທະຍາໄລ. ການເສັງແບບປາລະໄນມີຂໍ້ດີຂອງຕົນເອງຕໍ່ກັບການທົດສອບເຫຼົ່ານີ້. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໃນການຝຶກອົບຮົມ ບໍ່ຄວນນຳໃຊ້ຮູບແບບການທົດສອບນີ້. ເນື່ອງຈາກຂໍ້ເສຍຂອງການເສັງແບບປາລະໄນ ແມ່ນຍາກທີ່ຈະປະເມີນຄວາມຄິດສ້າງສັນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ສັບສົນ.

ສະຫລຸບລວມແລ້ວ, ມີຫຼາຍທິດທາງການປັບປ່ຽນວິທີການສິດສອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຂ້າງເທິງນີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ບາງທິດທາງທົ່ວໄປ. ການປັບປ່ຽນວິທີການສອນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີເງື່ອນໄຂທີ່ເໝາະສົມສຳລັບອຳນວຍຄວາມສະດວກ, ໂຄງສ້າງພື້ນຖານ ແລະ ການຈັດຕັ້ງການສອນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ວິທີການສອນຍັງມີລັກສະນະອັດຕະວິໃສ. ຄູແຕ່ລະຄົນມີປະສົບການຂອງຕົນເອງຕ້ອງກຳນົດທິດທາງຂອງຕົນເອງເພື່ອປັບປຸງວິທີການສິດສອນ ແລະ ປະສົບການສ່ວນຕົວ. ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຜົນການສຳຫຼວດຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບການປັບປ່ຽນວິທີການສິດສອນຂອງຄູອາຈານຢູ່ 5 ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການທົດລອງ (ອີງຕາມຜົນການສາຫລວດຂອງໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາມັດທະຍົມປາຍ 2005):

ຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບການປັບປ່ຽນວິທີການຂອງຄູອາຈານໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ

	ມາດຕະການປັບປ່ຽນວິທີການສິດສອນຂອງຄູອາຈານຢູ່	ລະດັບຄວາມເຫັນດີ (%) (ສູງສຸດ 5)				
ລຳດັບ		5	4	3	2	1
1	ປັບປຸງວິທີການສອນແບບເກົ່າ	33	33	29	5	0
2	ປະສົມປະສານບັນດາວິທີການ ແລະ ຮູບແບບການສອນ	46	35	15	0	0
3	ນຳໃຊ້ວິທີການ ແລະ ເຕັກນິກການສອນທີ່ຫ້າວຫັນ	44	29	23	3	1
4	ເພີ່ມທະວີຄວາມສຳພັນການຮຽນກັບສະຖານະການຕົວຈິງ	38	37	14	4	3
5	ນຳໃຊບັນດາຫົວຂໍ້ຮຽນທີ່ມີເນື້ອໃນສັບຊ້ອນ	12	39	30	11	4

6	ການນຳໃຊ້ການຮຽນແບບໂຄງການ	14	26	29	12	11
7	ສຸມໃສ່ວິທີການສອນວິຊາສະເພາະ	57	25	13	0	2
8	ການນຳໃຊ້ມັນຕິມີເດຍ, ການສອນອອນໄລນ໌	15	16	27	13	22
9	ບຳລຸງຄູກ່ຽວກັບວິທີການສອນແບບໃຫມ່	63	19	7	5	1
10	ບຳລຸງຄູກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ	55	12	9	5	9
11	ເພີ່ມສື່ການສອນໃຫມ່ໆ	72	12	5	2	5
12	ປັບປຸງວິທີສອບເສັງ, ປະເມີນຜົນ	68	23	5	2	0

1.7.4.ບັນຫາການຄຸ້ມຄອງການສຶກສາໃນການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ

ການປັບປ່ຽນວິທີການສອນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນວຽກຂອງຄູແຕ່ລະຄົນ ແຕ່ຍັງເປັນຫນ້າທີ່ລວມຂອງໂຮງຮຽນ ແລະ ການສຶກສາ. ສະນັ້ນຕ້ອງມີນະໂຍບາຍ, ກົນໄກ ແລະ ມາດຕະການຄຸ້ມຄອງເພື່ອຈັດຕັ້ງການປັບປ່ຽນວິທີການສອນຂອງໂຮງຮຽນຕາມທິດທາງແຜນການ, ສອດຄ່ອງ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ. ການຄຸ້ມຄອງການສຶກສາຄວນອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ເປັນເອກະລາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຄູໃນການສອນ ແລະ ປັບປ່ຽນວິທີການສອນ. ອີງຕາມຜົນການສຳຫຼວດ, ຄູສອນມັດທະຍົມປາຍສ່ວນໃຫຍ່ເຊື່ອວ່ານະໂຍບາຍ ແລະ ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງການສຶກສາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຊຸກຍູ້ຄູໃຫ້ປັບປ່ຽນວິທີການສອນ (ເບິ່ງຢູ່ພາກສ່ວນ 1.2.2). ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນບາງມາດຕະການຄຸ້ມຄອງເພື່ອສະຫນັບສະຫນູນການພັດທະນາຄຸນນະພາບ ໂຮງຮຽນ ແລະ ປັບປ່ຽນວິທີການສອນໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ:

a. ສ້າງ ແລະ ປະຕິບັດແຜນພັດທະນາໂຮງຮຽນ ລວມທັງປັບປ່ຽນວິທີການສອນ;
b. ການກວດກາຄຸນນະພາບໂຮງຮຽນແຕ່ລະປີ ແລະ ສຸ່ມກວດເປັນໄລຍະ;
c. ກວດກາ - ປຽບທຽບຄຸນນະພາບຂອງນັກຮຽນລະຫວ່າງໂຮງຮຽນ;
d. ສ້າງທີມງານຄູຫລັກແຫລ່ງໃນພາກພື້ນຕ່າງໆ;
e. ສົ່ງເສີມຄູກ່ຽວກັບການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ;
f. ສ້າງໂຮງຮຽນມັດທະຍົມເປັນຫົວໜ່ວຍທີ່ສາມາດຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງໃນການຂະບວນການປັບປ່ຽນ;
g. ຈັດຕັ້ງການແຂ່ງຂັນ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຄູອາຈານປັບປ່ຽນວິທີການສອນ;
h. ຊຸກຍູ້ການຮ່ວມມືເຮັດວຽກຂອງຄູ;
i. ເສີມຂະຫຍາຍສື່ການສອນໃຫມ່ໆ;
j. ປັບປຸງວິທີການກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນ;

❖ **ຄຳຖາມ ແລະ ບົດຝຶກຫັດ**

1. ທ່ານມີຄວາມຄິດເຫັນແນວໃດກ່ຽວກັບຄວາມເໝາະສົມຂອງການປັບປ່ຽນວິທີການສິດສອນທີ່ສະເໜີຂ້າງເທິງສຳລັບວິຊາຂອງຕົນ? (ສາມາດໃຊ້ຕາຕະລາງຂ້າງເທິງ) .
2. ສົນທະນາໃນກຸ່ມກ່ຽວກັບມາດຕະການປັບປ່ຽນວິທີການສິດສອນ (ສຳລັບຄູ) ຫຼື ມາດຕະການຄຸ້ມຄອງການປັບປ່ຽນວິທີການສອນ (ສຳລັບຜູ້ບໍລິຫານ): ແຕ່ລະຄົນຄວນມີ 5 ມາດ ຕະການສຳຄັນສຸດທີ່ຢາກຈະປະຕິບັດເພື່ອສຸມໃສ່ໃນອະນາຄົດເພື່ອປັບປຸງການສອນໃນວິຊາຂອງຕົນ ຫຼື ໃນໂຮງຮຽນຂອງຕົນ?

ປຶກສາຫາລືເຫັນດີເປັນເອກະພາບກ່ຽວກັບ 10 ມາດຕະການທີ່ກຸ່ມສົນທະນາເຫັນວ່າສຳຄັນທີ່ສຸດຕາມລຳດັບຄວາມສຳຄັນ

3. ສ້າງຕົວຢ່າງຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໜຶ່ງໃນມາດຕະການຂ້າງເທິງ, ຕົວຢ່າງ: ຜ່ານບົດສະຫຼຸບຂອງແຜນການຮຽນ ການສອນ ຫຼື ຮ່າງແຜນດຳເນີນງານຂອງການຄຸ້ມຄອງ.

ພາກທີ 2
ບາງທັດສະນະ, ວິທີການ ແລະ ເຕັກນິກການສອນສົ່ງເສີມຄວາມຕັ້ງຫນ້າ, ສ້າງສັນ

2.1. ການສອນເປັນກຸ່ມ

2.1.1.ແນວຄິດ

> ການສອນເປັນກຸ່ມເປັນຮູບແບບການສອນແບບສັງຄົມທີ່ນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນແບ່ງອອກເປັນກຸ່ມນ້ອຍພາຍໃນໄລຍະເວລາທີ່ຈຳກັດ, ແຕ່ລະກຸ່ມຕ້ອງເພິ່ງພາຕົນເອງເພື່ອເຮັດວຽກງານທີ່ມອບຫມາຍໃຫ້ສຳເລັດ ບົນພື້ນຖານທີ່ໄດ້ມອບໝາຍ ແລະ ຮ່ວມມືກັນໃນການເຮັດວຽກ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການເຮັດວຽກຂອງກຸ່ມຈະໄດ້ຖືກນຳສະເຫນີ ແລະ ປະເມີນຜົນຕໍ່ຫນ້າຂອງຊັ້ນຮຽນ.

ການສອນເປັນກຸ່ມຍັງຮູ້ຈັກກັນດ້ວຍຊື່ຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການສອນແບບຮ່ວມມື, ການສອນເປັນກຸ່ມນ້ອຍ. ການສອນແບບກຸ່ມບໍ່ແມ່ນວິທີການສອນສະເພາະແຕ່ເປັນຮູບແບບການສອນແບບສັງຄົມ ຫຼື ການຮ່ວມມື. ຍັງມີເອກະສານທີ່ເອີ້ນວ່າເປັນຫນຶ່ງຮູບແບບການຈັດຕັ້ງການສອນ. ອີງຕາມຫນ້າທີ່ຈະຕ້ອງແກ້ໄຂໃນກຸ່ມ ແຕ່ມີບັນດາວິທີການເຮັດວຽກທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້. ໃນເວລາທີ່ບໍ່ຈຳແນກຮູບແບບ ແລະ ວິທີການສອນສະເພາະ, ການສອນເປັນກຸ່ມໃນເອກະສານຈຳນວນຫຼາຍຍັງເອີ້ນວ່າວິທີການສອນກຸ່ມ.

ຈຳນວນນັກຮຽນໃນກຸ່ມປົກກະຕິຈະມີປະມານ 4-6 ຄົນ. ຫນ້າທີ່ຂອງກຸ່ມສາມາດຄືກັນ ຫຼື ແຕ່ລະກຸ່ມໄດ້ຮັບວຽກງານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຫນຶ່ງຫົວຂໍ້ລວມ.

ການສອນເປັນກຸ່ມມັກຈະຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການລົງເລິກ, ນຳໃຊ້, ປະຕິບັດ ແລະ ເສີມສ້າງຫົວຂໍ້ ທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້, ແຕ່ຍັງສາມາດເປັນການຮຽນຮູ້ຫົວຂໍ້ໃຫມ່ໆ. ໃນບັນດາວິຊາວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ, ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອດຳເນີນການທົດລອງ ແລະ ຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາ. ໃນວິຊາສິລະປະ - ດົນຕີ, ວິທະຍາສາດສັງຄົມ, ບັນດາຫົວຂໍ້ວິຊາສະເພາະສາມາດຈັດການຢ່າງອິດສະລະພາຍໃນກຸ່ມ, ຫມາກຜົນການຮຽນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ໃນວິຊາພາສາຕ່າງປະເທດສາມາດກະກຽມຫຼິ້ນເກມສວມບົດບາດ,... .

ໃນລະດັບສູງ, ສາມາດກຳນົດວຽກງານສຳລັບກຸ່ມຂອງນັກຮຽນຈັດການຢ່າງອິດສະລະກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ວິຊາການ ແລະ ນຳສະເຫນີຜົນງານຂອງພວກເຂົາໃຫ້ນັກຮຽນອື່ນໆໃນຮູບແບບບັນຍາຍ.

2.1.2.ວິທີການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມ

ມີຫຼາຍວິທີໃນການສ້າງກຸ່ມຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ບໍ່ຄວນໃຊ້ເງື່ອນໄຂດຽວຕະຫຼອດປີຮຽນ. ຕາຕະລາງຕໍ່ໄປນີ້ສະເຫນີ 10 ວິທີຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ແຕກຕ່າງກັນ:

☺: **ຂໍ້ດີ** ☹: **ຂໍ້ເສຍ**

ເກນ	**ວິທີການປະຕິບັດ - ຂໍ້ດີ, ຂໍ້ເສຍ**
1. ກຸ່ມປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກທີ່ສະຫມັກໃຈ, ມີຄວາມສົນໃຈດຽວກັນ	☺ ກັບນັກຮຽນແມ່ນເປັນວິທີທີ່ສະບາຍທີ່ສຸດເພື່ອຕັ້ງກຸ່ມ, ຮັບປະກັນການສຳເລັດວຽກງານໄວທີ່ສຸດ ☹ ເຮັດໃຫ້ເກີດການແຍກກຸ່ມຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ, ສະນັ້ນການຕັ້ງກຸ່ມແບບນີ້ບໍ່ຄວນເປັນວິທີດຽວທີ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້

2.	ກຸ່ມສຸ່ມ	ປະຕິບັດໂດຍການນັບເລກ, ຈັບສະຫລາກ, ຈັດຕາມສີ, ... ☺ ສະມາຊິກໃນກຸ່ມໃຫມ່ໆຈະຮັບປະກັນໃຫ້ນັກຮຽນທຸກຄົນສາມາດຮຽນເປັນກຸ່ມຮ່ວມກັບນັກຮຽນທຸກຄົນ ☹ ມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະເກີດບັນຫາ, ນັກຮຽນຕ້ອງທຳຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບຄວາມສ່ຽງນັ້ນ ເພື່ອຮັບຮູ້ວ່າໃນການຕັ້ງກຸ່ມນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເປັນປົກກະຕິ
3.	ກຸ່ມຈິກຊໍ່	ຕັດຮູບ ຫລື ຫົວຂໍ້ຮຽນທີ່ຈະໄດ້ເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ. ນັກຮຽນຈະໄດ້ຮັບຮູບ ຫລື ເຈ້ຍທີ່ໄດ້ຕັດນ້ອຍ, ບັນດານັກຮຽນທີ່ປະກອບກັນເປັນຮູບ ຫລື ເຈ້ຍຫົວຂໍ້ຈະຕັ້ງຂຶ້ນເປັນກຸ່ມ. ☺ ເປັນວິທີການຕັ້ງກຸ່ມແບບຫລິ້ນເກມ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການແຂ່ງຂັນ ☹ ຕ້ອງມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ເວລາເພື່ອກະກຽມການຕັ້ງກຸ່ມ
4.	ກຸ່ມທີ່ມີລັກສະນະທົ່ວໄປ	ຕົວຢ່າງຄືນັກຮຽນທີ່ເກີດພ້ອມກັນໃນລະດູຫນາວ, ລະດູໃບໄມ້, ລະດູຮ້ອນ, ລະດູລົມ ຈະຕັ້ງຂຶ້ນເປັນກຸ່ມຫນຶ່ງ. ☺ ເປັນການຕັ້ງກຸ່ມທີ່ມີເອກະລັກ, ສ້າງຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຈັກກັນຕື່ມໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນ ☹ ວິທີນີ້ຈະເສຍຄວາມເປັນເອກະລັກຖ້າຖືກນຳໃຊ້ຕະຫລອດໆ
5.	ກຸ່ມຖາວອນໃນໄລຍະເວລາຫນຶ່ງ	ກຸ່ມຕັ້ງຂຶ້ນຈະໄດ້ຮັກສາໄວ້ເປັນໄລຍະເວຫນຶ່ງ ເປັນຫລາຍອາທິດ ຫລືຫລາຍເດືອນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກຸ່ມນີ້ສາມາດຕັ້ງຊື່ໃຫ້ກຸ່ມໄດ້. ☺ ການຕັ້ງກຸ່ມແບບນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ດີໃນກຸ່ມຮຽນທີ່ມີຫລາຍບັນຫາ ☹ ຫລັງຈາກທີ່ມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍໃນໄລຍະເວລາຫນຶ່ງແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ການຕັ້ງກຸ່ມໃຫມ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ
6.	ກຸ່ມທີ່ມີນັກຮຽນຮຽນໄດ້ ຊ່ວຍເຫລືອນັກຮຽນອ່ອນ	ນັກຮຽນທີ່ຮຽນໄດ້ ໄດ້ຝຶກຝົນກັບນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນກວ່າ ແລະ ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຕາມທີ່ປຶກສາ. ☺ ທຸກຄົນໄດ້ຮັບປະໂຫຍດ. ນັກຮຽນທີ່ຮຽນໄດ້ ໄດ້ປະຕິບັດຫນ້າທີ່, ນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນກວ່າໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ☹ ນອກຈາກໃຊ້ເວລາຫລາຍແລ້ວແມ່ນມີຂໍ້ເສຍຫນ້ອຍ, ເວັ້ນແຕ່ວ່ານັກຮຽນທີ່ຮຽນໄດ້ ໃຫ້ຄາແນະນາຜິດພາດ
7.	ແບ່ງຕາມຄວາມສາມາດໃນການຮຽນທີ່ແຕກ	ນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນກວ່າຈະໄດ້ແກ້ບັດຝຶກຫັດພື້ນຖານ

ຕ່າງກັນ	, ນັກຮຽນທີ່ຮຽນໄດ້ຈະໄດ້ຮັບບົດຝຶກຫັດເພີ່ມເຕີມ. ☺ ນັກຮຽນສາມາດກຳນົດເປົ້າຫມາຍຂອງຕົວເອງ. ຕົວຢ່າງ ໃຜທີ່ໄດ້ຄະແນນຄນິດສາດຕ່ຳ ສາມາດສຸມໃສ່ບົດຝຶກຫັດຈຳນວນຫນ້ອຍລົງ ☹ ວິທີນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນເກີດຄວາມຮູ້ສຶກແບ່ງແຍກນັກຮຽນເກັ່ງ ແລະ ນັກຮຽນອ່ອນ
8. ແບ່ງຕາມລັກສະນະການຮຽນ	ວິທີນີ້ຖືກນຳໃຊ້ເປັນປົກກະຕິໃນການຮຽນຕາມສະຖານະການ. ນັກຮຽນທີ່ມັກຮຽນກ່ຽວກັບຮູບພາບ, ສຽງເພງ ຫລື ສັນຍາລັກຈະໄດ້ບົດຝຶກຫັດທີ່ສອດຄ່ອງ. ☺ ນັກຮຽນຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຈັດຢູ່ໃນລັກສະນະການຮຽນແບບໃດ? ☹ ນັກຮຽນຈະຮຽນແຕ່ສິ່ງທີ່ມັກ ແລະ ປະຖິ້ມເນື້ອໃນອັນອື່ນ
9. ກຸ່ມຕາມບົດຝຶກຫັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ	ຕົວຢ່າງ ຢູ່ພາຍໃນໂຄງການການຮຽນຫນຶ່ງ, ນັກຮຽນຈຳນວນຫນຶ່ງຈະໄດ້ຄົ້ນຄວ່າກ່ຽວກັບເສດຖະກິດ, ອີກຈຳນວນຫນຶ່ງຈະໄດ້ຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການຮັກສາສັງຄົມ ... ☺ ສ້າງເງື່ອນໄຂການຮຽນຕາມປະສົບການກັບສິ່ງທີ່ສົນໃຈເປັນພິເສດ ☹ ປົກກະຕິຈະໄດ້ນຳໃຊ້ໃນໂຄງການຮຽນໃດຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ
10. ແບ່ງຕາມນັກຮຽນ ຍິງ - ຊາຍ	☺ ເຫມາະສົມກັບການຮຽນກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ພິເສດກ່ຽວກັບ ຊາຍ - ຍິງ, ຕົວຢ່າງ ການສອນກ່ຽວກັບເພດ, ຫົວຂໍ້ກ່ຽວກັບການເລືອກອາຊີບ. ☹ ຖ້າເກີດການລະເມີດຂຶ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ສະເຫມີພາບທາງເພດ

2.1.3. ຂະບວນການສອນເປັນກຸ່ມ

ຂະບວນການສອນເປັນກຸ່ມສາມາດແບ່ງອອກເປັນ 3 ໄລຍະພື້ນຖານ.

ຂະບວນການສອນເປັນກຸ່ມ

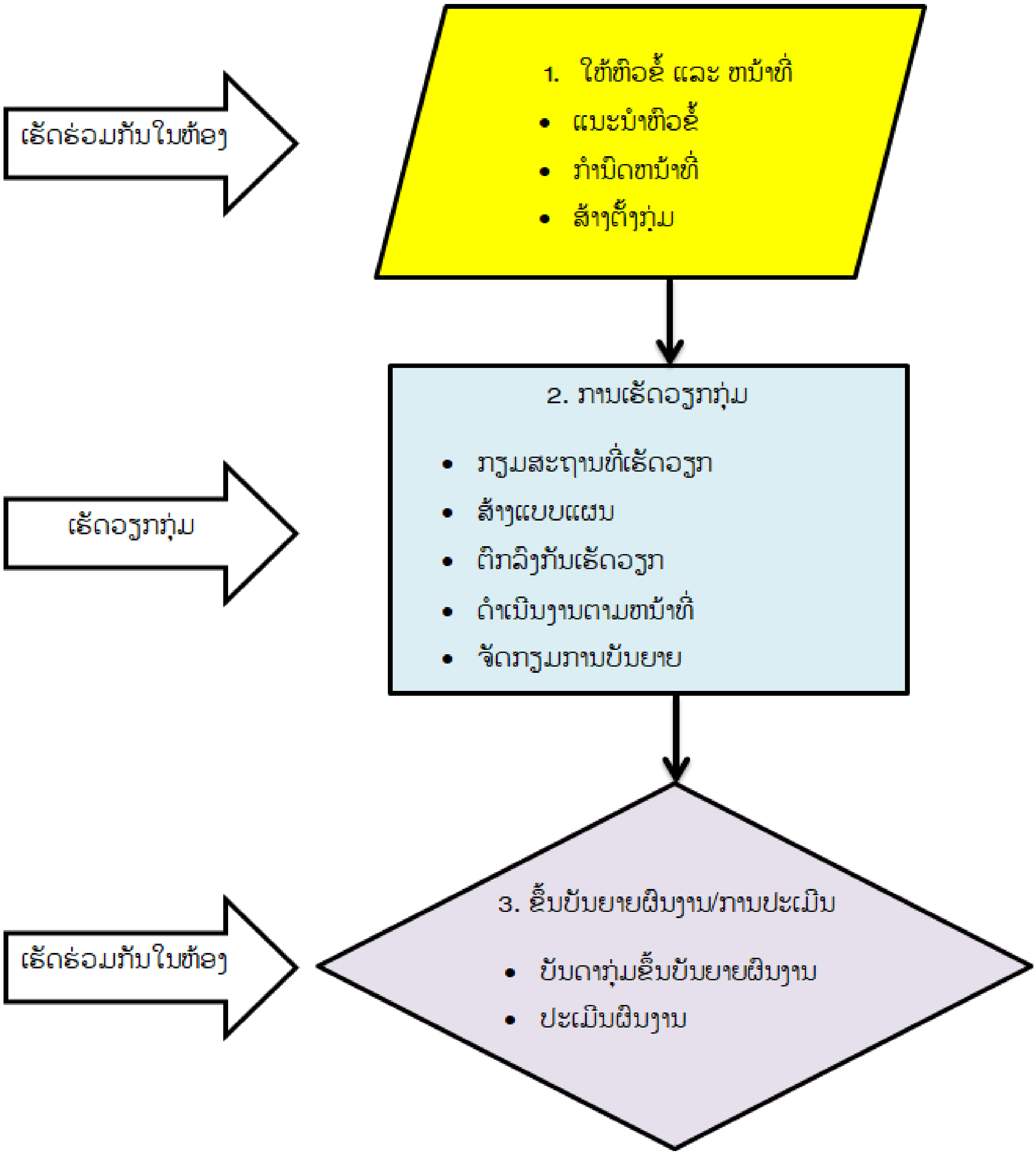

1.) ໃຫ້ຫົວຂໍ້ ແລະ ມອບຫມາຍຫນ້າທີ່

ໃນໄລຍະນີ້ແມ່ນເຮັດຮ່ວມກັນໃນຫ້ອງຮຽນ, ລວມທັງກິດຈະກຳຕໍ່ໄປນີ້:

❖ ແນະນຳຫົວຂໍ້ລວມຂອງບົດຮຽນ: ໂດຍປົກກະຕິ, ຄູແນະນຳຫົວຂໍ້, ຫນ້າທີ່ລວມ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄຳແນະນຳທີ່ຈຳເປັນ, ໂດຍຜ່ານການນຳສະເຫນີ, ການສົນທະນາຫຼື ການສ້າງແບບຈຳລອງ. ບາງຄັ້ງວຽກນີ້ຍັງມອບໃຫ້ນັກຮຽນເປັນຜູ້ນຳສະເໜີ ໂດຍມີການຕົກລົງ ແລະ ກະກຽມລ່ວງຫນ້າກັບຄູ.

❖ ກຳນົດຫນ້າທີ່ຂອງກຸ່ມ: ກຳນົດ ແລະ ອະທິບາຍຫນ້າທີ່ສະເພາະຂອງກຸ່ມ, ກຳນົດເປົ້າຫມາຍສະເພາະທີ່ຈະບັນລຸໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ປົກກະຕິແລ້ວ, ຫນ້າທີ່ຂອງກຸ່ມແມ່ນຄືກັນ, ແຕ່ອາດຈະແຕກຕ່າງກັນກໍໄດ້.

❖ ການສ້າງກຸ່ມເຮັດວຽກ: ມີຫຼາຍທາງເລືອກໃນການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມ. ຂຶ້ນຢູ່ກັບເປົ້າຫມາຍການສອນເພື່ອຕັດສິນໃຈສ້າງຕັ້ງກຸ່ມ.

2) ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ

ໃນໄລຍະນີ້, ກຸ່ມຕ້ອງປະຕິບັດວຽກງານດ້ວຍຕົນເອງຕາມຫນ້າທີ່ໄດຮັບ, ໃນນັ້ນຈະມີກິດຈະກຳຫຼັກຄື:

❖ ກະກຽມສະຖານທີ່ເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ: ຕ້ອງໄດ້ຈັດໂຕະ ແລະ ຕັ່ງນັ່ງໃຫ້ເໝາະສົມກັບການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ເພື່ອໃຫ້ສະມາຊິກ ສາມາດປະເຊີນໜ້າເພື່ອປຶກສາຫາລື. ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດຢ່າງໄວວາເພື່ອປະຫຍັດເວລາ ແລະ ຮັກສາຄວາມຮຽບຮ້ອຍ.

❖ ສ້າງແຜນການເຮັດວຽກ:

- ກະກຽມປຶ້ມແບບຮຽນ;
- ອ່ານປຶ້ມແບບຜ່ານໆ;
- ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຂົ້າໃຈໃນຫນ້າທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບ;
- ມອບໝາຍວຽກໃນກຸ່ມ;
- ການວາງແຜນເວລາ.

❖ ຕົກລົງການເຮັດວຽກ:

- ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ຂອງຕົນ;
- ແຕ່ລະຄົນບັນທຶກຜົນການເຮັດວຽກ;
- ແຕ່ລະຄົນຟັງເຊິ່ງກັນແລະກັນ;
- ບໍ່ມີໃຜຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ລົບກວນຄົນອື່ນ.

❖ ປະຕິບັດຕາມຫນ້າທີ່:

- ອ່ານເອກະສານຢ່າງລະອຽດ;
- ແຕ່ລະຄົນຄົນປະຕິບັດວຽກງານທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ;
- ສົນທະນາໃນກຸ່ມກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຫນ້າທີ່;
- ຈັດລຽງຜົນການເຮັດວຽກ.

❖ ກະກຽມບົດລາຍງານຜົນການຮຽນຕໍ່ຫນ້າຫ້ອງຮຽນ:

- ກຳນົດເນື້ອໃນ, ວິທີການບັນຍາຍຜົນງານ;
- ມອບວຽກງານບັນຍາຍໃນກຸ່ມ;
- ການສ້າງຮູບພາບຕົວຢ່າງ;
- ກຳນົດລະບຽບການບັນຍາຍຂອງກຸ່ມ.

3.) ການບັນຍາຍ ແລະ ປະເມີນຜົນງານ

❖ ຜູ້ຕາງຫນ້າຂອງກຸ່ມບັນຍາຍຜົນງານຂອງຕົນຕໍ່ຫນ້າຊັ້ນຮຽນ: ປົກກະຕິແລ້ວຈະບັນຍາຍດ່ວຍວິທີການເວົ້າ ຫຼື ການຂຽນປະສົມກັນ. ສາມາດບັນຍາຍໂດຍຜ່ານການສາທິດ ຫຼືການນໍາສະເຫນີຜົນງານຂອງກຸ່ມ.

❖ ຜົນງານທີ່ບັນຍາຍໂດຍກຸ່ມແມ່ນໄດ້ຖືກປະເມີນ ແລະ ເອົາບົດສະຫຼຸບເພື່ອການຮຽນຮູ້ຕໍ່ໄປ.

2.1.4.ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງການສອນເປັນກຸ່ມ

❖ **ຂໍ້ດີ:**

> ຂໍ້ດີຂອງການສອບແບບກຸ່ມ ແມ່ນຜ່ານການເຮັດວຽກໃນຫນຶ່ງຫນ້າທີ່ການຮຽນທີ່ສາມາດພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການເພິ່ງຕົນເອງ, ຄວາມຄິດສ້າງສັນ ກໍຄືຄວາມສາມາດທາງດ້ານສັງຄົມ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກ, ທັດສະນະຄະຕິສາມັກຄີຂອງນັກຮຽນ.

ການສອນແບບກຸ່ມຖ້າຈັດໃຫ້ດີ, ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ ແລະ ການນໍາໃຊ້ອື່ນໆຫຼາຍກວ່າການສອນແບບທົ່ວຫ້ອງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີປະໂຫຍດເພີ່ມເຕີມຕໍ່ກັບການສອນທົ່ວຫ້ອງ:

❖ ສົ່ງເສີມຄວາມຫ້າວຫັນ, ເພິ່ງຕົນເອງ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງນັກຮຽນ: ໃນການຮຽນເປັນກຸ່ມ, ນັກຮຽນຕ້ອງແກ້ໄຂຫນ້າທີ່ການຮຽນດ້ວຍຕົນເອງ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງສະມາຊິກ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ວຽກງານ ແລະ ຜົນງານຂອງຕົນເອງ. ການສອນເປັນກຸ່ມສະໜັບສະໜູນແນວຄິດ, ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ການກະທໍາທີ່ເປັນເອກະລາດ ແລະ ສ້າງສັນຂອງນັກຮຽນ.

❖ ພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ: ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມແມ່ນວິທີການເຮັດວຽກທີ່ນິຍົມຂອງນັກຮຽນ. ນັກຮຽນຝຶກທັກສະການຮ່ວມມືກັນເຊັ່ນ: ການເຮັດວຽກເປັນທີມ, ຄວາມເປັນຫ່ວງຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນ.

❖ ພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການສື່ສານ: ໂດຍຜ່ານການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການສື່ສານເຊັ່ນ: ຮູ້ຈັກຮັບຟັງ, ຍອມຮັບ ແລະ ວິຈານຄວາມຄິດເຫັນຂອງຜູ້ອື່ນ, ຮູ້ບັນຍາຍ ແລະ ປົກປ້ອງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງໃນກຸ່ມ.

ສະໜັບສະໜູນຂະບວນການຮຽນຮູ້ດ້ານສັງຄົມ: ການສອນເປັນກຸ່ມແມ່ນຂະບວນການຮຽນຮູ້ສັງຄົມ. ນັກຮຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນການໂຕ້ຕອບເຊິ່ງກັນແລະກັນໃນກຸ່ມ, ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອເຊິ່ງກັນແລະກັນ, ເສີມສ້າງຄວາມສໍາພັນທາງສັງຄົມ ແລະ ບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມກົດດັນຈາກຄູອາຈານ.

❖ ເພີ່ມຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງນັກຮຽນ: ເພາະວ່ານັກຮຽນມີການເຊື່ອມກັນຜ່ານການພົວພັນທາງສັງຄົມ, ເຂົາເຈົ້າຈະກ້າຫານ ແລະ ຢ້ານການຜິດພາດໜ້ອຍລົງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ໂດຍຜ່ານການສື່ສານຈະຊ່ວຍໃຫ້ເອົາຊະນະຄວາມຫຍາບຊ້າ, ຄວາມໂມໂຫ.

❖ ການພັດທະນາຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິທີການ: ໂດຍຜ່ານຂະບວນການເຮັດວຽກດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນປະຕິບັດ ແລະ ພັດທະນາວິທີການເຮັດວຽກ.

❖ ການສອນເປັນກຸ່ມເຮັດໃຫ້ເກີດການສອນທີ່ແຕກຕ່າງ: ການຄັດເລືອກກຸ່ມຕາມຄວາມສົນໃຈຮ່ວມກັນ ຫຼື ການຄັດເລືອກແບບສຸ່ມ, ຄວາມຕ້ອງການແມ່ນຄືກັນ ຫຼື ແຕກຕ່າງກັນໃນລະດັບຄວາມຍາກ, ຮູບແບບການຮຽນຈະຄືກັນ ຫຼື ແຕກຕ່າງກັນ, ມອບໝາຍໜ້າທີ່ດຽວກັນ ຫຼື ແຕກຕ່າງກັນ, ນັກຮຽນຊາຍ ແລະ ນັກຮຽນຍິງເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ຫຼື ແຍກກັນ.

- ❖ ເສີມຂະຫຍາຍຜົນການຮຽນ: ຈາກຜົນການຄົ້ນຄວ້າການປຽບທຽບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນໃຫ້ເຫັນວ່າ ໂຮງຮຽນທີ່ມີຜົນການຮຽນການສອນດີເປັນພິເສດແມ່ນໂຮງຮຽນທີ່ນຳໃຊ້ ແລະ ຈັດຕັ້ງການສອນເປັນກຸ່ມໄດ້ດີ.

ຂໍ້ເສຍຂອງການສອນເປັນກຸ່ມ

- ❖ ການສອນເປັນກຸ່ມຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫຼາຍ. ໄລຍະເວລາ 45 ນາທີຂອງຊົ່ວໂມງຮຽນຍັງເປັນອຸປະສັກໃນເສັ້ນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດຂອງການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ. ຫນຶ່ງຂະບວນການຮຽນທີ່ມີຂັ້ນຕອນຕັ້ງແຕ່ແນະນຳຫົວຂໍ້, ມອບຫມາຍຫນ້າທີ່, ເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ ແລະ ບັນຍາຍຜົນງານຂອງຫຼາຍໆກຸ່ມ,... ການເຮັດແບບນີ້ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຈັດຕັ້ງໃຫ້ເຫມາະສົມໃນເວລາຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງຮຽນ.
- ❖ ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນງານຕາມທີ່ຕ້ອງການສະເໜີໄປ. ຖ້າການຈັດຕັ້ງ ແລະ ປະຕິບັດບໍ່ດີ, ມັນມັກຈະນຳໄປດ້ານກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ຕັ້ງໃຈໄວ້.
- ❖ ໃນກຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນມາກ່ອນ ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເກີດຄວາມວຸ່ນວາຍໄດ້ງ່າຍ. ຕົວຢ່າງ ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໃນແບບ ນັກຮຽນທີ່ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຂອງກຸ່ມມີຄວາມເອົາໃຈຕົນເອງ, ສະມາຊິກໃນກຸ່ມສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ເຮັດວຽກແຕ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໃນສິ່ງອື່ນໆ, ພາຍໃນກຸ່ມ ແລະລະຫວ່າງກຸ່ມອາດຈະເກີດການຂັດແຍ່ງ ແລະ ຄຽດແຄ້ນກັນຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ ການນຳສະເໜີຜົນການເຮັດວຽກຈະຄືກັນກັບຂະບວນການເຮັດວຽກຂອງກຸ່ມເຊິ່ງມັນຈະດຳເນີນໄປໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ຫນ້າພໍໃຈ.

2.1.5.ຄຳແນະນຳສຳລັບຄູ

ຖ້າທ່ານຕ້ອງການປະສົບຜົນສຳເລັດກັບການສອນເປັນກຸ່ມ, ຄູສອນຕ້ອງຊຳນິຊຳນານວິທີການປະຕິບັດ. ການສອນເປັນກຸ່ມຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄູມີຄວາມສາມາດໃນການວາງແຜນ ແລະ ຈັດລະບຽບໃນຂະນະທີ່ນັກຮຽນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທາງດ້ານວິທີການ, ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຊຳນິຊຳນານໃນວິທີການຮຽນແບບນີ້. ໃນເວລາວາງແຜນ, ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຕ້ອງສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນຂະບວນການສອນທົ່ວຫ້ອງ. ຕົວຢ່າງ ຈຳເປັນຕ້ອງຄິດກ່ຽວກັບການແນະນຳຈາກຄູສອນແບບເພື່ອໃຫ້ກຸ່ມສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ເງື່ອນໄຂສຳລັບນັກຮຽນທີ່ຈະບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການຮຽນແມ່ນເກັບກຳໄດ້ພື້ນຖານເຕັກນິກຂອງການເຮັດວຽກ. ຄວາມສຳເລັດຂອງການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມແມ່ນຂຶ້ນກັບການວາງຫນ້າທີ່ຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ເຫມາະສົມ.

ເພື່ອສົ່ງເສີມປະສິດທິຜົນຂອງການສອນເປັນກຸ່ມ ຈຳເປັນຕ້ອງມີເວລາທີ່ເຫມາະສົມ, ເຊິ່ງອາດຈະປະກອບດ້ວຍຫລາຍຊົ່ວໂມງຮຽນ. ການສອນເປັນກຸ່ມຍັງສາມາດນຳມາແຊກໃນຊົ່ວໂມງການບັນຍາຍເພື່ອແກ້ໄຂວຽກງານການຮຽນທີ່ນ້ອຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າຈຳກັດພຽງແຕ່ໃນຮູບແບບນີ້ຈະຈຳກັດປະສິດທິພາບຂອງການສອນເປັນກຸ່ມ ແລະ ໜ້າເບື່ອສຳລັບນັກຮຽນ. ຄຽງຄູ່ກັບນັ້ນ, ການສອນເປັນກຸ່ມຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເຖິງການເຄື່ອນໄຫວດ້ານຈິດໃຈຂອງນັກຮຽນ. ຄວນຫຼີກລ່ຽງການການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມໃຫ້ກາຍເປັນ "ຂະບວນການ" ເພື່ອປັບປ່ຽນວິທີການສອນທີ່ມີລັກສະນະຜິວເຜີນ, ແຕ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ກັບຜົນການຮຽນການສອນຕົວຈິງ.

ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຄຳຖາມທົດສອບສຳລັບການກະກຽມການສອນເປັນກຸ່ມ:

- ຫົວຂໍ້ເໝາະສົມກັບການສອນເປັນກຸ່ມບໍ?
- ແຕ່ລະກຸ່ມເຮັດວຽກມີຫນ້າທີ່ທີ່ຄືກັນ ຫຼື ຕ່າງກັນ?
- ນັກຮຽນມີຄວາມຮູ້ ແລະ ເງື່ອນໄຂພຽງພໍສຳລັບການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຫລືຍັງ?
- ຄວນນຳສະເໜີຫນ້າທີ່ຂອງແຕ່ລະກຸ່ມແນວໃດ?
- ຄວນແບ່ງກຸ່ມຕາມເງື່ອນໄຂໃດ?

- ຕ້ອງຈັດຫ້ອງ, ຈັດໂຕະ ແລະ ຕັ່ງນັ່ງແນວໃດ?

❖ **ບາງຂໍ້ຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນເວລາສອນເປັນກຸ່ມ:**

- ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຝຶກແອບນັກຮຽນກ່ຽວກັບກົດລະບຽບຂອງການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ;
- ສົນທະນາເຖິງຄວາມຄືບໜ້າຂອງການເຮັດວຽກກຸ່ມ;
- ຝຶກຝົນເຕັກນິກການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ;
- ຮັກສາຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍທີ່ຈຳເປັນໃນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ;
- ຄູຕ້ອງສັງເກດແຕ່ລະກຸ່ມ;
- ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ກຸ່ມເຮັດວຽກມີຄວາມໝັ້ນຄົງໃນຍາມທີ່ຕ້ອງການ.

❖ **ຄຳຖາມ ແລະ ບົດຝຶກຫັດ**

1. ປຽບທຽບຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງການສອນເປັນກຸ່ມ ປຽບທຽບກັບການສອນເຕັມທີ່ວຫ້ອງຮຽນແບບດັ້ງເດີມ.
2. ສົນທະນາກັບເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານກ່ຽວກັບການປະຕິບັດການສອນເປັນກຸ່ມໃນວິຊາທີ່ເຈົ້າສອນ, ຊອກຫົວຂໍ້ຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ກັບການສອນເປັນກຸ່ມ.
3. ສົນທະນາກັບເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານກ່ຽວກັບບັນຫາຕໍ່ໄປນີ້: ໃນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມງ່າຍໃນການສັງເກດ ແລະ ປະເມີນດ້ານການເຄື່ອນໄຫວພາຍນອກຂອງນັກຮຽນ, ແຕ່ມີພຽງການເຮັດວຽກກຸ່ມຈຶ່ງມີຄວາມຫ້າວຫັນ "ພາຍໃນ" ຫຼືບໍ່? ໂດຍຜ່ານອົງປະກອບໃດທີ່ຈະຮັບຮູ້ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມຫ້າວຫັນພາຍໃນຂອງນັກຮຽນໃນກິດຈະກຳຂອງກຸ່ມ?
4. ກະລຸນາສ້າງຕົວຢ່າງທີ່ອະທິບາຍແຜນການການສອນເປັນກຸ່ມສຳລັບໜຶ່ງຫົວຂໍ້ວິຊາສະເພາະ.

2.2. ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ

ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ ເປັນວິທີທີ່ສຳຄັນເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຫ້າວຫັນຂອງນັກຮຽນ. ທັດສະນະການສອນນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃໝ່ຢູ່ຫວຽດນາມ ແລະ ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນເກືອບທຸກປຶ້ມແບບຮຽນກ່ຽວກັບວິທີສອນທົ່ວໄປ ແລະວິຊາສະເພາະ. ບົດຄວາມນີ້ໄດ້ນຳສະເໜີໂດຍສັງລວມເນື້ອໃນພື້ນຖານຂອງການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ ເພື່ອເປັນພື້ນຖານຂອງວິທີການສອນສົ່ງເສີມຄວາມຫ້າວຫັນຕາມຫລັງ.

2.2.1. ແນວຄວາມຄິດຂອງ ບັນຫາ ແລະ ການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ

ບັນຫາແມ່ນຄຳຖາມ ຫຼື ວຽກງານທີ່ໃຫ້ມາເຊິ່ງຍັງບໍ່ມີຂໍ້ກຳນົດໃນການແກ້ໄຂບັນຫານັ້ນມາກ່ອນ ກໍຄືບັນດາຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ຄວາມສາມາດບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້, ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ອຸປະສັກທີ່ຕ້ອງຜ່ານຜ່າ. ໜຶ່ງບັນຫາມີລັກສະນະສະເພາະໂດຍສາມອົງປະກອບ:

❖ ພາວະເລີ່ມຕົ້ນ: ຄວາມບໍ່ຕ້ອງການ;

❖ ພາວະສຸດທ້າຍ: ພາວະທີ່ຕ້ອງການ;

❖ ອຸປະສັກ.

ໂຄງສ້າງຂອງບັນຫາ

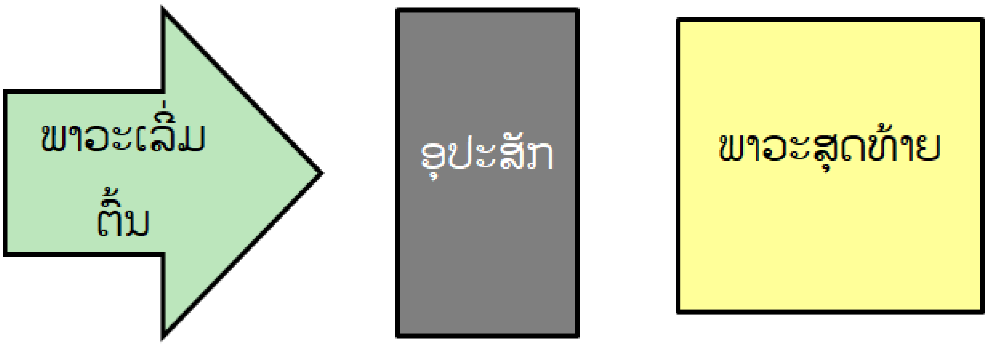

ບັນຫາແຕກຕ່າງຈາກວຽກງານປົກກະຕິຢູ່ທີ່ ເມື່ອແກ້ໄຂວຽກງານໃດໜຶ່ງເຊິ່ງມີລຳດັບ ແລະ ວິທີການແກ້ໄຂ, ກໍຄືຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ພຽງພໍໃນການແກ້ໄຂວຽກງານນັ້ນ.

ສະຖານະການທີ່ມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນເມື່ອບຸກຄົນປະສົບກັບເປົ້າໝາຍທີ່ຈະບັນລຸ, ຮັບຮູ້ວຽກງານທີ່ ຈະແກ້ໄຂ, ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວິທີ, ບໍ່ມີສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກພຽງພໍ (ຄວາມຮູ້, ທັກສະ...) ເພື່ອແກ້ໄຂ.

ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາໂດຍອີງໃສ່ທິດສະດີການຮັບຮູ້. ຈາກທັດສະນະຂອງຈິດຕະວິທະຍາການຮັບຮູ້, ການແກ້ໄຂບັນຫາມີບົດບາດສຳຄັນໂດຍສະເພາະໃນການພັດທະນາແນວຄິດ ແລະ ການຮັບຮູ້ຂອງມະນຸດ. "ຄວາມຄິດເລີ່ມຂຶ້ນເມື່ອເກີດມີສະຖານະການທີ່ມີບັນຫາຂຶ້ນ" (Rubinstein). ດັ່ງນັ້ນ, ຈາກທັດສະນະຂອງການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ຂະບວນການສອນໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງໂດຍຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫາ.

ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາແມ່ນການສອນເພື່ອພັດທະນາແນວຄິດສ້າງສັນ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຂອງນັກຮຽນ. ນັກຮຽນຖືກຈັດໃສ່ໃນສະຖານະການທີ່ມີບັນຫາ, ໂດຍຜ່ານການແກ້ໄຂບັນຫານັ້ນຊ່ວຍໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ວິທີການຮັບຮູ້.

ມີຫຼາຍແນວຄວາມຄິດ ຫລື ຊື່ເອີ້ນຂອງການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາເຊັ່ນ: ການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ການສອນການຮັບຮູ້ບັນຫາ ແລະ ການແກ້ໄຂບັນຫາ... ເປົ້າໝາຍພື້ນຖານຂອງການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາແມ່ນການຝຶກອົບຮົມທັກສະຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ເຊິ່ງແນ່ນອນຄວນປະກອບມີຄວາມສາມາດໃນການຮັບຮູ້ ແລະ ຄົ້ນພົບບັນຫາ. ການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາບໍ່ແມ່ນວິທີການສອນສະເພາະແຕ່ເປັນທັດສະນະຂອງການສອນ.

2.2.2.ໂຄງສ້າງຂອງຂະບວນການແກ້ໄຂບັນຫາ

ໂຄງສ້າງຂອງຂະບວນການແກ້ໄຂບັນຫາສາມາດອະທິບາຍໄດ້ໂດຍຜ່ານຂັ້ນຕອນພື້ນຖານຕໍ່ໄປນີ້:

ແຜນວາດໂຄງສ້າງຂອງຂະບວນການແກ້ໄຂບັນຫາ

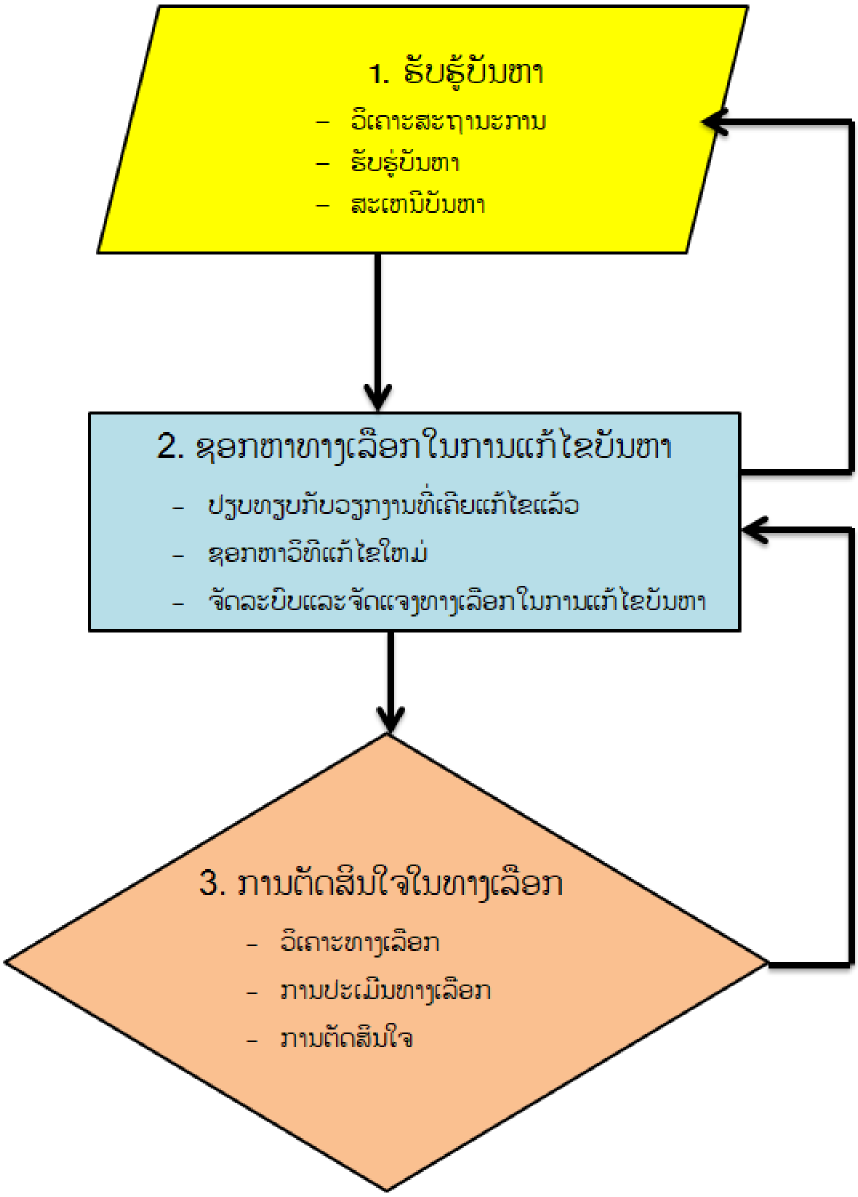

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ຮັບຮູ້ບັນຫາ

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງວິເຄາະສະຖານະການເພື່ອກຳນົດບັນຫາ. ໃນການສອນ ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ມີບັນຫາ. ບັນຫາຄວນໄດ້ຮັບການນຳສະເຫນີຢ່າງຊັດເຈນ, ເຊິ່ງເອີ້ນກັນວ່າສະເຫນີບັນຫາ

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ຊອກຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂ

ຫນ້າທີ່ຂອງຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນເພື່ອຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ. ເພື່ອຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາ, ປຽບທຽບ, ເຊື່ອມຕໍ່ກັບການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນທີ່ເຄີຍແກ້ມາແລ້ວ ກໍຄືກັບການຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂໃຫມ່ໆ. ວິທີແກ້ໄຂທີ່ຄົ້ນພົບຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈັດລຽງ ແລະເຮັດເປັນລະບົບສຳລັບການຮັບມືໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ. ເມື່ອມີບັນຫາ ຫຼື ບໍ່ສາມາດຊອກຫາທາງອອກໄດ້, ກໍ່ຕ້ອງກັບຄືນສູ່ຂັ້ນຕອນການຮັບຮູ້ບັນຫາ ແລະ ເຂົ້າໃຈບັນຫາ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂ

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ຈຳເປັນຕ້ອງຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບທາງເລືອກການແກ້ໄຂບັນຫາ, ເຊິ່ງແມ່ນຕ້ອງການແກ້ໄຂບັນຫາ. ບັນດາທາງເລືອກແກ້ໄຂທີ່ຄົ້ນພົບນັ້ນຕ້ອງໄດ້ມີການວິເຄາະ, ປຽບທຽບ ແລະ ປະເມີນວ່າ ສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າມີຫຼາຍວິທີແກ້ໄຂທີ່ເປັນໄປໄດ້, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງປຽບທຽບເພື່ອກຳນົດທາງເລືອກການແກ້ໄຂທີ່ດີທີ່ສຸດ. ຖ້າກວດສອບທາງເລືອກທີ່ສະເໜີມານັ້ນເຮັດໃຫ້ການແກ້ໄຂບັນຫາລົ້ມເຫລວ, ຈຳເປັນຕ້ອງກັບຄືນສູ່ຂັ້ນຕອນຂອງການຊອກຫາທາງເລືອກແກ້ໄຂໃໝ່. ເມື່ອກຳນົດໄດ້ທາງເລືອກການແກ້ໄຂທີ່ເໝາະສົມແລ້ວ, ການແກ້ໄຂບັນຫາສຳເລັດ ໝາຍຄວາມວ່າການແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.

ນີ້ແມ່ນສາມຂັ້ນຕອນພື້ນຖານຂອງຂະບວນການແກ້ໄຂບັນຫາ. ໃນການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ຫຼັງຈາກສຳເລັດການແກ້ໄຂບັນຫາ ສາມາດນຳໃຊ້ວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ໃນປຶ້ມກ່ຽວກັບການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາເຂົາໄດ້ໃຫ້ຫລາຍຮູບແບບໂຄງສ້າງເຊິ່ງລວມບັນດາຂັ້ນຕອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ຕົວຢ່າງ: ໂຄງສ້າງສີ່ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປນີ້:

- ❖ ສ້າງສະຖານະການທີ່ມີບັນຫາ (ການຮັບຮູ້ບັນຫາ);
- ❖ ກຳນົດແຜນການແກ້ໄຂບັນຫາ (ຊອກຫາທາງເລືອກແກ້ໄຂ);
- ❖ ການປະຕິບັດແຜນການ (ການແກ້ໄຂບັນຫາ);
- ❖ ນຳໃຊ້ (ນຳໃຊ້ວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ).

2.2.3.ນຳໃຊ້ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ

ການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາບໍ່ແມ່ນວິທີການສອນສະເພາະແຕ່ເປັນທັດສະນະການສອນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສາມາດນຳໄປໃຊ້ໃນຫຼາຍຮູບແບບ ແລະ ວິທີການສອນ. ໃນບັນດາວິທີການສອນແບບດັ້ງເດີມຍັງສາມາດນຳໃຊ້ຂໍ້ດີຂອງທັດສະນະການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ ເຊັ່ນການນຳສະເໜີ, ການສົນທະນາເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ. ກ່ຽວກັບລະດັບການເພິ່ງຕົນເອງຂອງນັກຮຽນມີຫຼາຍລະດັບແຕກຕ່າງກັນ. ໃນລະດັບຕໍ່າສຸດແມ່ນຄູສະເໜີຈາກທັດສະນະຂອງການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ແຕ່ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງການນຳສະເໜີບັນຫາ, ການຊອກຫາທາງເລືອກແກ້ໄຂບັນຫາແມ່ນດຳເນີນໂດຍຄູສອນ ແລະ ນັກຮຽນຈະໄດ້ເອົາເປັນແບບຢ່າງໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ. ໃນລະດັບທີ່ສູງຂຶ້ນ, ນັກຮຽນເຂົ້າຮ່ວມໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງການແກ້ໄຂບັນຫາ. ລະດັບສູງສຸດແມ່ນນັກຮຽນເພິ່ງພາຕົນເອງໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ, ປະຕິບັດທຸກຂັ້ນຕອນຂອງການແກ້ໄຂບັນຫາ ເຊັ່ນ: ຜ່ານການສົນທະນາໃນກຸ່ມເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ, ຜ່ານການທົດລອງ, ກໍລະນີສຶກສາ, ປະຕິບັດໂຄງການເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ.

❖ **ຄຳຖາມ ແລະ ແບບຝຶກຫັດ**

a. ປຽບທຽບຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງວິທີການສອນແກ້ໄຂບັນຫາດ້ວຍວິທີການສອນແບບນຳສະເໜີແບບດັ້ງເດີມ.

b. ວິເຄາະການນຳໃຊ້ທິດສະດີສະການຮັບຮູ້ເຂົ້າໃນການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ.

c. ສົນທະນາກັບເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານກ່ຽວກັບການປະຕິບັດການສອນການແກ້ໄຂບັນຫາໃນວິຊາທີ່ເຈົ້າກຳລັງສອນ, ຊອກຫາຫົວຂໍ້ທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ໃນການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ.

d. ສ້າງຕົວຢ່າງທີ່ອະທິບາຍແຜນການສອນສຳລັບຫົວຂໍ້ໃນວິຊາສະເພາະ ແລະ ນຳໃຊ້ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ.

2.3. ວິທີສຶກສາກໍລະນີ

2.3.1. ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄຸນສົມບັດ

ວິທີສຶກສາກໍລະນີໃນການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມມີຕົ້ນກໍາເນີດໃນຕົ້ນສະຕະວັດທີ 20. ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1908 ທີ່ໂຮງຮຽນທຸລະກິດ Harvard ໃນ Boston (ສະຫະລັດ) ໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ໃນການຝຶກອົບຮົມນັກເສດຖະສາດ, ໂດຍມີຈຸດປະສົງກະກຽມນັກຮຽນ ທີ່ດີກວ່າໃນການປະຕິບັດອາຊີບ. ໃນການສອນແບບກໍລະນີ, ແທນທີ່ຈະນໍາສະເໜີທິດສະດີ, ເຂົາເຈົ້າປຶກສາຫາລືກັນກ່ຽວກັບກໍລະນີສະເພາະໃນຊີວິດຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ ວິທີການສຶກສາກໍລະນີເປັນວິທີການສອນເຊິ່ງຈຸດສຸມຂອງຂະບວນການສອນແມ່ນການວິເຄາະ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາຂອງກໍລະນີທີ່ເລືອກ (ສະຖານະການ) ໃນຊີວິດຈິງ.

> ວິທີການສຶກສາກໍລະນີແມ່ນໜຶ່ງວິທີການສອນ, ໃນນັ້ນນັກຮຽນເພິ່ງຕົນເອງໃນການຄົ້ນຄວ້າກໍລະນີ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ວາງອອກ, ຮູບແບບການເຮັດວຽກສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ. ວິທີການສຶກສາກໍລະນີແມ່ນວິທີການທີ່ເດັ່ນຂອງການສອນຕາມສະຖານະການ ແລະ ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ

ວິທີການສຶກສາກໍລະນີພິຈາລະນາເຖິງສະຖານະການຈາກຊີວິດຈິງ ແລະ ວິຊາຊີບ, ສະຖານະການໄດ້ພົບ ຫຼື ອາດຈະພົບໃນຊີວິດປະຈໍາວັນ ແລະ ການເຮັດວຽກປະຈໍາວັນ. ສະຖານະການເຫຼົ່ານັ້ນປະກອບດ້ວຍບັນຫາທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ. ການແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຕັດສິນໃຈໂດຍອີງໃສ່ເຫດຜົນ. ບັນດາກໍລະນີທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈັດການຕາມທິດສະດີການສອນ. ນອກຈາກການອະທິບາຍກໍລະນີ (ອະທິບາຍເຫດການ) ຕ້ອງມີການອະທິບາຍ ແລະ ວິເຄາະຕາມທິດສະດີການສອນ, ໃນຮູບແບບການຊີ້ນໍາ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອການຮຽນການສອນຕາມຈຸດປະສົງທີ່ກໍານົດໄວ້.

❖ **ລັກສະນະຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ:**

❖ ກໍລະນີແມ່ນໄດ້ມາຈາກການສອນຕົວຈິງ ຫຼື ສະທ້ອນເຖິງສະຖານະການສິດສອນຕົວຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ ໜຶ່ງກໍລະນີມັກຈະມີລັກສະນະສັບສົນ.

❖ ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ ບໍ່ແມ່ນການຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີ, ແຕ່ເປັນການນໍາເອົາຄວາມຮູ້ເຂົ້າໃນການແກ້ໄຂບັນຫາໃນສະຖານະການສະເພາະ.

❖ ນັກຮຽນຖືກວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າສະຖານະການທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຕັດສິນໃຈ ເປັນສິ່ງຈໍາເປັນທີ່ຈະພັດທະນາບັນດາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການປະເມີນທາງເລືອກເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອຕັດສິນໃຈແກ້ໄຂບັນຫາ.

❖ ນັກຮຽນຕ້ອງກໍານົດທິດທາງການປະຕິບັດທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນໃນການຕັດສິນໃຈ.

2.3.2. ປະເພດຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ

ຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາວິທີການສຶກສາກໍລະນີ, ມີກໍລະນີຫຼາຍປະເພດໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ພວກມັນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນດ້ານຂະໜາດ ແລະ ລັກສະນະຂອງບັນຫາທີ່ໄດ້ອະທິບາຍເຊັ່ນດຽວກັນກັບຈຸດສຸມຂອງໜ້າທີ່ໃນເວລາສຶກສາກໍລະນີ. ມີກໍລະນີທີ່ສຸມໃສ່ການຄົ້ນພົບບັນຫາ, ຫຼືສຸມໃສ່ການແກ້ໄຂບັນຫາ, ຫຼືຈຸດສຸມແມ່ນການປະເມີນຜົນ ແລະ ການວິພາກວິຈານວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາໃນຊີວິດຈິງ. ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຕາຕະລາງຫຍໍ້ປະເພດຂອງກໍລະນີ.

ປະເພດຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ

ຂັ້ນຕອນ	ຮັບຮູ້ບັນຫາ	ເກັບກໍາຂໍ້ມູນ	ຊອກຫາ/ກໍານົດທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ	ຕໍານິຕິຊົມວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາ

ປະເພດ ຂອງວິທີການ				
ກໍລະນີຊອກຫາບັນຫາ	ຈຸດສຸມ: ຕ້ອງຄົ້ນພົບບັນຫາລັບ; ບັນຫາທີ່ຍັງບໍ່ຊັດເຈນ.	ຂໍ້ມູນໄດ້ໃຫ້ມາຫລາຍ ໃນນັ້ນມີຂໍ້ມູນທີ່ປົນເປກັນໄປ.	ຊອກຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ໄດ້ພົບ, ກຳນົດຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ.	ປຽບທຽບທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາກັບທາງເລືອກຕົວຈິງ.
ກໍລະນີແກ້ໄຂບັນຫາ	ບັນຫາໄດ້ຍົກມາຢ່າງຊັດເຈນໃນກໍລະນີ	ຂໍ້ມູນໃຫ້ມາຄົບຖ້ວນ	ຈຸດສຸມ: ຊອກຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂ ແລະ ກຳນົດຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ.	ປຽບທຽບທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາກັບທາງເລືອກຕົວຈິງ.
ກໍລະນີຊອກຫາຂໍ້ມູນ	ຂໍ້ມູນໃຫ້ມາບໍ່ຄົບຖ້ວນໃນເວລາສະແດງກໍລະນີ	ຈຸດສຸມ: ເກັບກຳຂໍ້ມູນດ້ວຍຕົນເອງໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ	ຊອກຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂ ແລະ ກຳນົດຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂກໍລະນີ.	
ກໍລະນີປະເມີນທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ	ບັນຫາໄດ້ວາງອອກ	ຂໍ້ມູນໄດ້ໃຫ້ມາແລ້ວ	ທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້ໃຫ້ມາແລ້ວ. ຜູ່ຮຽນຕ້ອງໄດ້ຫາທາງເລືອກອື່ນມານຳໃຊ້ແທນ	ຈຸດສຸມ: ຄຳຕຳນິຕິຊົມວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້ມີມາກ່ອນແລ້ວ

2.3.3.ຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ຂະບວນການຂອງບັນດາຂັ້ນຕອນທີ່ນຳສະເໜີຂ້າງລຸ່ມນີ້ແມ່ນຂະບວນການທີ່ເໝາະສົມຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ. ໃນທາງປະຕິບັດ, ມັນສາມາດຍືດຫຍຸ່ນ, ຕົວຢ່າງ ມີບັນດາຂັ້ນຕອນທີ່ສັ້ນ, ຍາວຂຶ້ນ ຫຼື ຍົກເລີກໂດຍອີງຕາມກໍລະນີສະເພາະ.

ຂັ້ນຕອນຂອງການສຶກສາກໍລະນີ

ຂັ້ນຕອນ	ເປົ້າຫມາຍ
1. ຮັບຮູ້ກໍລະນີ: ທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບກໍລະນີ.	ກຳໄດ້ບັນຫາ ແລະ ກໍລະນີທີ່ຕ້ອງຕັດສິນໃຈ. ຮັບຮູ້ບັນດາຄວາມສຳພັນກ່ຽວກັບບັນດາວິຊາສະເພາະດ້ວຍຕົນເອງ.
2. ລວບລວມຂໍ້ມູນ: ລວບລວມຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບກໍລະນີຈາກຈາກເອກະສານທີ່ມີມາກ່ອນ.	ຮຽນຮູ້ວິທີການເກັບກຳຂໍ້ມູນດ້ວຍຕົນເອງ, ສ້າງລະບົບ ແລະ ປະເມີນຂໍ້ມູນ.
3. ຄົ້ນຄວ້າ, ຊອກຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂ:	ພັດທະນາຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ຄວາມຄິດຫລາກຫລາຍ,

ຊອກຫາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂ ແລະ ປຶກສາຫາລືກັນ (ຊອກຮູ້, ຄົ້ນຄວ້າ, ສັງເກດ, ກວດສອບ).	ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຄິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຮູ້ສະເໜີຄວາມຄິດໃນກຸ່ມ.
4. ການຕັດສິນໃຈ: ຕັດສິນໃຈໃນກຸ່ມກ່ຽວກັບທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂ.	ປຽບທຽບ ແລະ ຕີລາຄາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາບົນພື້ນຖານມາດຕະຖານໃນບັນດາຂໍ້ໂຕ້ແຍ່ງ.
5. ການປ້ອງກັນ: ບັນດາກຸ່ມໂຕ້ແຍ່ງ ລະ ປ້ອງກັນການຕັດສິນໃຈຂອງກຸ່ມຕົນເອງ.	ປ້ອງກັນການຕັດສິນໃຈໂດຍມີຂໍ້ໂຕ້ແຍ່ງທີ່ຊັດເຈນ, ອະທິບາຍແນວຄິດຢ່າງຈະແຈ້ງ, ຫາບັນດາຂໍ້ດ້ອຍຂອງບັນດາຂໍ້ໂຕ້ແຍ່ງ.
6. ປຽບທຽບ: ປຽບທຽບບັນດາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂຂອງກຸ່ມກັບການຕັດສິນໃຈໃນຕົວຈິງ.	ພິຈາລະນາຄວາມສຳພັນຂອງບັນດາທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ; ການຕັດສິນທາງເລືອກລ້ວນແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງບັນດາກໍລະນີ, ເງື່ອນໄຂ, ໄລຍະເວລາ.

2.3.4.ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍ

❖ **ຂໍ້ດີຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ**

❖ ການນຳໃຊ້ວິທີການສຶກສາກໍລະນີສ້າງຄວາມສະດວກໃນການສ້າງສະຖານະການເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ທິດສະດີກັບການປະຕິບັດ.

❖ ກະຕຸ້ນຜູ້ຮຽນຢ່າງຫ້າວຫັນ.

❖ ວິທີການສຶກສາກໍລະນີຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຮ່ວມມື ແລະ ການສົນທະນາໃນກຸ່ມ. ຫົວໃຈຂອງ

❖ ການເຮັດວຽກເປັນທີມແມ່ນການສື່ສານທາງສັງຄົມ ແລະ ການຕັດສິນໃຈຮ່ວມກັນໃນກຸ່ມ.

❖ ວິທີການສຶກສາກໍລະນີອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຄວາມສາມາດທີ່ສຳຄັນທົ່ວໄປ ເຊັ່ນ: ການຕັດສິນໃຈ, ການແກ້ໄຂບັນຫາ, ການຄິດເປັນລະບົບ, ຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ການສື່ສານ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການຮ່ວມມື.

❖ ຄວນຈະຈຳແນກວ່າການນຳໃຊ້ກໍລະນີເປັນຕົວຢ່າງສຳລັບຊົ່ວໂມງຮຽນບັນຍາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນວິທີການສຶກສາກໍລະນີ, ພຽງແຕ່ເປັນຕົວຢ່າງເທົ່ານັ້ນ. ວິທີການສຶກສາກໍລະນີຄວນປະກອບມີການແກ້ໄຂບັນຫາດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາແນວຄິດຫ້າວຫັນໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນ.

❖ **ຂໍ້ເສຍຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ**

❖ ວິທີການສຶກສາກໍລະນີຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫຼາຍ, ເໝາະສົມກັບການນຳໃຊ້ ແຕ່ບໍ່ເໝາະສົມກັບການຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ໃໝ່ຢ່າງເປັນລະບົບ.

❖ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການກ່ຽວກັບຄູສູງ: ວຽກງານການໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງຄູແມ່ນສິ່ງຮອງ. ຄູຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ວິທີການເຮັດວຽກໂດຍເປັນຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ຈັດຂະບວນການຮຽນຮູ້.

❖ ຄວາມຕ້ອງການສູງຕໍ່ຜູ້ຮຽນ: ຮູບແບບການຮຽນຮູ້ທີ່ຄຸ້ນເຄີຍແມ່ນການໄດ້ມາຂອງຄວາມຮູ້ທີ່ຈັດເປັນລະບົບຈາກຄູແມ່ນບໍ່ເໝາະສົມອີກຕໍ່ໄປ. ນັກຮຽນຕ້ອງຮູ້ຈັກນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ໃນແບບເພິ່ງຕົນເອງ ແລະ ມັກຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຮຽນດ້ວຍຕົນເອງໃນລະດັບສູງ.

2.3.5.ວິທີການສ້າງ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດຂອງກໍລະນີ

ກໍລະນີຖືກເລືອກຈາກສະຖານະການຕົວຈິງ, ຫຼືສະຖານະການທີ່ເປັນໄປໄດ້. ເວລາເລືອກກໍລະນີຄວນຈະມີເນື້ອໃນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

❖ ພາດສ່ວນລາຍລະອຽດຂອງກໍລະນີ: ກໍລະນີຄວນຈະໄດ້ຮັບການອະທິບາຍຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມບົດບາດການສອນຄື:

- ກໍລະນີຕ້ອງປະກອບດ້ວຍບັນຫາ ແລະ ມີຄວາມຂັດແຍ້ງ;
- ກໍລະນີຕ້ອງມີຫຼາຍວິທີແກ້ໄຂ;
- ກໍລະນີຕ້ອງສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ຜູ້ຮຽນສາມາດສະເໜີຕາມທັດສະນະຂອງຕົນເອງ;
- ກໍລະນີຕ້ອງມີຄວາມເໝາະສົມກັບກຳລັງ, ເໝາະສົມກັບເງື່ອນໄຂເວລາ ແລະ ຜູ້ຮຽນສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ບົນພື້ນຖານຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງຕົນ.

❖ ພາກສ່ວນໜ້າທີ່: ກຳນົດໜ້າທີ່ຂອງນັກຮຽນທີ່ຕ້ອງແກ້ໄຂເມື່ອສຶກສາກໍລະນີ. ຫນ້າທີ່ຄວນກຳນົດຢ່າງຈະແຈ້ງ, ເໝາະສົມກັບນັກຮຽນ ແລະ ແນໃສ່ບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ.

❖ ພາກສ່ວນຄວາມຕ້ອງການຈາກຜົນງານ: ພາກນີ້ກຳນົດບັນດາທີ່ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດ ໃນຂະນະທີ່ສຶກສາກໍລະນີ. ການກຳນົດຄວາມຕ້ອງການແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອນຳພາສຶກສາກໍລະນີ.

2.3.6.ບາງຕົວຢ່າງຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ

1) ກໍລະນີ "Điary ຂອງ Đặng Thùy Trâm"

❖ ລາຍລະອຽດຂອງກໍລະນີ

ວັນທີ 22 ມິຖຸນາ 1970, ຢູ່ໂຮງໝໍແພດສາດ ດຶກຟໍ, ທ່ານດຣ Trâm ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງໂດດດ່ຽວກັບທະຫານອາເມລິກາ 120 ຄົນເພື່ອປົກປ້ອງການຖອຍຫລັງຂອງທະຫານທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ, ນາງໄດ້ເສຍຊີວິດຢ່າງວິລະຊົນ. ປື້ມບັນທຶກຂອງນາງຕົກຢູ່ໃນມືຂອງສັດຕູ. Frederic Whitehurst, ເຈົ້າຫນ້າທີ່ສືບລັບຂອງອາເມລິກາກຳລັງຈະຈູດປື້ມບັນທຶກ, ແຕ່ນັກແປ Nguyễn Trung Hiếu ໄດ້ຢຸດໄວ້:

"ຢ່າຈູດປື້ມບັນທຶກນີ້. ຕົວມັນເອງມີໄຟຢູ່ໃນແລ້ວ !" Fredric ບໍ່ໄດ້ເຜົາປື້ມບັນທຶກ ແລະ ເກັບ

ຮັກສາມັນໄວ້ເປັນເວລາ 35 ປີຈົນ 2005 ມັນໄດ້ຖືກສົ່ງຄືນໃຫ້ແມ່ຂອງ Thùy Trâm ແລະຕີພິມໃນຫຼາຍພາສາ. ປື້ມບັນທຶກໄດ້ກາຍມາເປັນປະກົດການວັນນະຄະດີ ແລະ ສັງຄົມທີ່ຄົນລຸ້ນໜຸ່ມໃຫ້ຄວາມສົນໃຈພິເສດ.

❖ ຫນ້າທີ່:

ອ່ານສ່ວນຫນຶ່ງຂອງບົດຂຽນຈາກປຶ້ມ Điary ຂອງ Đặng Thùy Trâm ຫຼືຢູ່ເວັບໄຊ: http:// www.tuoitre.com.vn/ ແລະ ປຶກສາຫາລື:

❖ "ໄຟ"ໃນ Điary ຂອງ Đặng Thùy Trâm ແມ່ນຫຍັງ?

❖ ມັນເປັນອຸດົມການອັນບໍລິສຸດ, ມີຄວາມຮັກຊາດ ແລະ ເຈດຕະນາຕໍ່ສູ້ຕ້ານສັດຕູແມ່ນບໍ?

❖ ມັນເປັນຊີວິດຊີວາທີ່ລົ້ນເຫຼືອ, ເປັນຈິດວິນຍານທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ ແຕ່ບໍລິສຸດຢູ່ໃນທ່າມກາງການສູ້ຮົບທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດແມ່ນບໍ?

❖ ມີຫຍັງອີກແດ່?

❖ ພວກເຮົາມີການລິເລີ່ມຂອງໂຄງການປະຕິບັດ, ໂຄງການ "ສືບທອດມູນເຊື້ອໄຟ - ຕະຫຼອດ 20 ປີ" ເພື່ອແປວໄຟຂອງ Thùy Trâm ສົດໃສຕະຫຼອດໄປ?

❖ ຄວາມຕ້ອງການ

ເມື່ອເວົ້າເຖິງກໍລະນີນີ້ ຈຳເປັນຕ້ອງ:

- ວິເຄາະຮູບພາບຂອງ Thùy Trâm ໃນດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຊັ່ນ: ອຸດົມການ, ຄວາມຮັກຊາດ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານໝໍ, ມິດຕະພາບ, ຄວາມຮັກ.

- ຖອດຖອນບົດຮຽນສຳລັບຊີວິດປະຈຸບັນໃນລຸ້ນຂອງເຈົ້າ.

- ຄິດໂຄງການປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມກັບການເສຍສະລະຂອງ Thùy Trâm ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງສັນຕິພາບຂອງ Thùy Trâm ແລະ ລຸ້ນພໍ່ຂອງເຮົາ.

2.) ກໍລະນີຂອງ "ບົດປະພັນ 10 ຄະແນນ" (ສຳລັບຝຶກອົບຮົມຄູ)

❖ ລາຍລະອຽດກໍລະນີ:

ໃນການສອບເສັງເຂົ້າມະຫາວິທະຍາໄລປີ 2006, ບົດຂຽນຂອງ Hoàng Thùy Nhi ຢູ່ຄະນະກວດກາມະຫາວິທະຍາໄລ Da Nang ໄດ້ຄະແນນ 10. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກບົດປະພັນ 10 ຄະແນນຖືກຕີພິມ, ສະຖານະການທີ່ບໍ່ຄາດຄິດໄດ້ເກີດຂຶ້ນ: ບົດປະພັນ 10 ຄະແນນແມ່ນຄ້າຍຄືກັນກັບບົດຂຽນຕົວຢ່າງໃນປຶ້ມ "ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານຂອງວັນນະຄະດີ 12". ມີຫລາຍຄວາມເຫັນທີ່ຂັດແຍ່ງກັນກ່ຽວກັບກໍລະນີນີ້: ຄູສອນວັນນະຄະດີໂຮງຮຽນມັດທະຍົມບາງຄົນຄິດວ່າຜູ້ສະຫມັກນີ້ໄດ້ "ລອກລຽນ". ອາຈານຜູ້ກວດສອບ ເລືອງວິງອານ ໃຫ້ຮູ້ວ່າ: "ຖ້າສົມທຽບກັບຄຳຕອບຂອງກະຊວງ ຄະແນນ 10 ສາລັບບົດຂຽນແມ່ນສົມຄວນ".

❖ ໜ້າທີ່:

- ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູສອນວັນນະຄະດີ/ຜູ້ບໍລິຫານການສຶກສາ, ເຈົ້າມີຄຳເຫັນແນວໃດຕໍ່ກັບກໍລະນີຂ້າງເທິງ?

- ໃນຖານະເປັນຄູອາຈານໃຫ້ຄະແນນການສອບເສັງ, ທ່ານຈະຈັດການແນວໃດໃນເວລາທີ່ທ່ານເຫັນວ່າບົດປະພັນນັ້ນຄ້າຍຄືກັນກັບບົດປະພັນຕົວຢ່າງ?

- ປຶກສາຫາລືການປັບປຸງວິທີການສອນ ແລະ ວິທີການປະເມີນຜົນການຮຽນທີ່ຕິດພັນກັບການນຳໃຊ້ບົດປະພັນຕົວຢ່າງ.

❖ ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ຄາດໄວ້: ກໍລະນີສຶກສານີ້ຄວນກ່າວເຖິງ:

- ຈຸດອ່ອນຂອງວິທີການອອກຄຳຖາມ ແລະ ການໃຫ້ຄະແນນສອບເສັງໃນປະຈຸບັນ, ຄວາມບໍ່ກົງກັນລະຫວ່າງການປະເມີນ ແລະ ວິທີການສອນແບບໃຫມ່.

- ຂໍ້ຈຳກັດຂອງການສອນວັນນະຄະດີໃນການນຳໃຊ້ບົດປະພັນຕົວຢ່າງໃນປະຈຸບັນ.

- ສະເໜີທິດທາງປັບປຸງວິທີການສິດສອນວັນນະຄະດີ ແລະ ກວດກາປະເມີນນັກຮຽນທີ່ຕິດພັນກັບວິທີການນຳໃຊ້ບົດປະພັນຕົວຢ່າງບົນພື້ນຖານທິດສະດີການຮຽນ.

3.) ຕົວຢ່າງຂອງກໍລະນີສຶກສາໃນວິຊາສຶກສາພົນລະເມືອງ (ຕົວຢ່າງສ້າງໂດຍ ດຣ. Lưu Thu Thủy).

ເມື່ອສອນກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະຂອງຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ (ພົນລະເມືອງກັບຄວາມຮັກ, ການແຕ່ງງານ ແລະ ຄອບຄົວ, ຊັ້ນຮຽນທີ 10), ສາມາດນຳໃຊ້ວິທີການສຶກສາກໍລະນີດັ່ງນີ້:

ຂັ້ນຕອນທີ 1: ຄູແບ່ງຫ້ອງຮຽນເປັນກຸ່ມ ແລະ ມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມເພື່ອສຶກສາກໍລະນີ

ກໍລະນີທີ 1: ຮວ່າເປັນສາວງາມ. ມີເດັກຊາຍຫຼາຍຄົນຕິດຕາມນາງ ແຕ່ນາງຍັງບໍ່ທັນຍອມຮັບໃຜ. ເມື່ອເຫັນດັ່ງນີ້, ພົງ-ຊາຍຈາກໂຮງຮຽນດຽວກັນໄດ້ພະນັນກັບໝູ່ເພື່ອນວ່າຈະເອົາຊະນະຮວ່າ. ຈາກນັ້ນມາ, ພົງໄດ້ພະຍາຍາມສຸດຄວາມສາມາດທີ່ຈະຕ້ອນຮັບ, ເອົາໃຈໃສ່ນາງຮວ່າ ແລະ ໄດ້ບອກນາງວ່າ ບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ຖ້າບໍ່ມີນາງ. ໃນທີ່ສຸດ, ຮວ່າຕົກຢູ່ໃນຄວາມຮັກ ...

ທ່ານຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບຄວາມຮັກລະຫວ່າງຮວ່າ ແລະ ຟອງ? ຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນແມ່ນຄວາມຮັກບໍ? ຍ້ອນຫຍັງ?

ກໍລະນີທີ 2: ເຕີນ ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ຫ້າວຫັນ, ມີພອນສະຫວັນ, ໃຈດີ. ໂດຍຮູ້ວ່າ ເຕີນ ມີຄົນຮັກ, ຊວ່ານ ຍັງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຊອກຫາວິທີທີ່ຈະຊະນະຄວາມຮັກຂອງ ເຕີນ. ຫຼັງຈາກຫຼາຍເທື່ອທີ່ ເຕີນ ປະຕິເສດ, ຊວ່ານ ໍປະກາດວ່າ: ຖ້ານາງບໍ່ສາມາດຖືກຮັກໂດຍ ເຕີນ, ນາງຈະຂ້າໂຕຕາຍ...

ທ່ານຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງຊວ່ານ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າຄວາມຮັກຂອງຊວ່ານແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ເຂັ້ມແຂງ. ເຈົ້າເຫັນດີກັບຄວາມຄິດເຫັນນີ້ບໍ? ຍ້ອນຫຍັງ?

ກໍລະນີທີ 3: ເຫືອງເປັນສາວງາມ, ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ, ມີເດັກຊາຍຫຼາຍຄົນຕິດຕາມ, ໃນນັ້ນມີທ່ານໝໍ, ນັກວິຊາການ; ມີບາງຄົນເປັນລູກຫຼານຜູ້ຮັ່ງມີ;... ແຕ່ເຫືອງໄດ້ອຸທິດຄວາມຮັກຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ຮຸ່ງ - ຄົນໃນເຂດບ້ານດຽວກັນ, ອ່ອນໂຍນ, ມີນ້ຳໃຈ, ເຮັດວຽກງານດີ. ໝູ່ເພື່ອນຫຼາຍຄົນຕຳໜິຕິຕຽນເຫືອງວ່າເປັນຄົນໂງ່ ແລະ ຕາບອດໃນຄວາມຮັກ.

ເຈົ້າເຫັນດີກັບຄຳເຫັນນັ້ນບໍ? ຍ້ອນຫຍັງ?

ກໍລະນີທີ 4: ເຈິມມັກຕວານຫລາຍ, ເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໃນຊອຍດຽວກັນ. ເຈິມພົບວ່າຕວານມີສະເໜ່ພິເສດ. ຍ້ອນບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍ ແລະ ບໍ່ມີໃຜແນະນຳ, ເຈິມບໍ່ເຄີຍສົນທະນາກັບຕວານ, ແຕ່ເຈິມມັກຈະຄິດກ່ຽວກັບຕວານ ແລະ ພະຍາຍາມຊອກຫາວິທີທີ່ຈະເຫັນຕວານ. ເຈິມຫລຽວເບິ່ງຕວານດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ປາດຖະໜາຢາກຖືກກອດໂດຍຕວານ. ເຈິມຂຽນໃນ diary ຂອງນາງວ່າເຈິມ ຮັກຕວານທີ່ສຸດ.

ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈິມແມ່ນຄວາມຮັກບໍ? ຍ້ອນຫຍັງ?

ຂັ້ນຕອນທີ 2: ສົນທະນາໃນກຸ່ມ

ຂັ້ນຕອນທີ 3: ຕົວແທນຂອງກຸ່ມສະເໜີຜົນການສົນທະນາ, ກຸ່ມອື່ນປະກອບຄຳຄິດຄຳເຫັນ ແລະ ເສີມສ້າງແນວຄິດ.

- **ຂັ້ນຕອນທີ 4:** ຄູສະຫຼຸບຄວາມຄິດເຫັນຂອງກຸ່ມ ແລະ ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະຂອງຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ

ຄຳຖາມ ແລະ ແບບຝຶກຫັດ

1. ປຽບທຽບຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງວິທີການສຶກສາກໍລະນີກັບວິທີການນຳສະເໜີແບບດັ້ງເດີມ; ປຽບທຽບຄວາມຄ້າຍຄື ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງວິທີການສຶກສາກໍລະນີ ແລະ ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ.
2. ວິເຄາະຄວາມເຫມາະສົມ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂອງທິດສະດີ constructivist ໃນວິທີການສຶກສາກໍລະນີ.
3. ກະລຸນາປຶກສາຫາລືກັບເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການນຳໃຊ້ທັດສະນະຂອງການສອນກໍລະນີ ແລະ ວິທີການສຶກສາກໍລະນີໃນວິຊາທີ່ເຈົ້າຮັບຜິດຊອບ, ຊອກຫາຫົວຂໍ້ທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ກັບການສອນແບບກໍລະນີ/ວິທີການສຶກສາກໍລະນີ.
4. ສ້າງຕົວຢ່າງທີ່ອະທິບາຍສະຖານະການເພື່ອໃຫ້ການສອນແບບກໍລະນີ / ວິທີການສຶກສາກໍລະນີສາມາດນຳໃຊ້ໃນວິຊາຮຽນ.

2.4. ການສອນແບບໂຄງການ

2.4.1.ແນວຄວາມຄິດຂອງໂຄງການ ແລະ ການສອນແບບໂຄງການ

1.) ແນວຄວາມຄິດຂອງໂຄງການ

ຄໍາສັບ"ໂຄງການ"ໃນພາສາອັງກິດແມ່ນ "Project", ເຊິ່ງມາຈາກພາສາລະຕິນ ແລະ ປະຈຸບັນເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຫມາຍສື່ສານທົ່ວໄປແມ່ນແຜນງານ, ຮ່າງ ຫຼື ວາງແຜນ. ແນວຄວາມຄິດຂອງໂຄງການໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ທົ່ວໄປໃນເກືອບທຸກຂົງເຂດເສດຖະກິດສັງຄົມ: ໃນການຜະລິດ, ທຸລະກິດ, ໃນການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ ...

ໂຄງການແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈ, ແຜນການທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດພາຍໃນເວລາທີ່ກໍານົດໄວ້, ອໍານວຍຄວາມສະດວກທາງດ້ານການເງິນ, ມະນຸດ ແລະ ເງື່ອນໄຂດ້ານວັດຖຸເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຈຸດປະສົງທີ່ກໍານົດໄວ້. ໂຄງການມີຄວາມຊັບຊ້ອນ, ຄົບຖ້ວນສົມບູນ, ປະຕິບັດໃນຮູບແບບຂອງອົງການຈັດຕັ້ງໂຄງການສະເພາະ.

- ❖ **ໂຄງການໂດຍທົ່ວໄປມີລັກສະນະພື້ນຖານດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:**
- ❖ ມີຈຸດປະສົງທີ່ກໍານົດຢ່າງຈະແຈ້ງ.
- ❖ ມີກໍານົດເວລາລະອຽດ.
- ❖ ມີເງິນທຶນ, ວັດຖຸ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ.
- ❖ ເປັນເອກະລັກ (ຈໍາແນກຈາກໂຄງການອື່ນໆ).
- ❖ ຄວາມຊັບຊ້ອນ, ສັງລວມ.
- ❖ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຮູບແບບຂອງອົງການໂຄງການສະເພາະ.

ມີໂຄງການຫລາຍປະເພດ. ອີງໃສ່ເນື້ອໃນຂອງໂຄງການສາມາດຈໍາແນກປະເພດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ❖ ໂຄງການການລົງທຶນ - ກໍ່ສ້າງ: ການລົງທຶນກໍ່ສ້າງ, ການລົງທຶນດ້ານອຸປະກອນ.
- ❖ ໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ-ພັດທະນາ: ຄົ້ນຄວ້າ, ອອກແບບ ແລະ ຜະລິດຜະລິດຕະພັນໃໝ່, ເຄື່ອງຈັກ, ອຸປະກອນ, ໂຄງສ້າງວິຊາການ; ໂຄງການກໍ່ສ້າງ, ຊອບແວ...
- ❖ ໂຄງການຈັດຕັ້ງ: ການກໍ່ສ້າງອົງການຈັດຕັ້ງໃຫມ່, ການປ່ຽນແປງອົງການຈັດຕັ້ງ,...
- ❖ ໂຄງການປະສົມ: ປະກອບມີບາງເນື້ອໃນທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ. ຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການແບ່ງອອກເປັນໄລຍະຕ່າງໆ. ປະກອບມີ 4 ໄລຍະພື້ນຖານດັ່ງນີ້:
- ❖ ກໍານົດຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ (ໄລຍະການກະກຽມ/ຄວາມເປັນໄປໄດ້)
- ❖ ການວາງແຜນໂຄງການ (ການວາງແຜນ ແລະ ການອອກແບບໂຄງການ)
- ❖ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ (ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ການທົດສອບ)
- ❖ ການສິ້ນສຸດໂຄງການ (ການປະເມີນ)

2) ແນວຄວາມຄິດຂອງການສອນແບບໂຄງການ

ແນວຄວາມຄິດຂອງໂຄງການໄດ້ອອກຈາກຂົງເຂດເສດຖະກິດ - ສັງຄົມໄປສູ່ການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມບໍ່ພຽງແຕ່ໃນຄວາມຫມາຍຂອງໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງໃຊ້ເປັນວິທີການ ຫຼື ຮູບແບບການສອນ. ແນວຄວາມຄິດຂອງ Project ໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ໃນໂຮງຮຽນສະຖາປັດກໍ່ສ້າງໃນອິຕາລີນັບຕັ້ງແຕ່ທ້າຍສັດຕະວັດທີ 16. ແນວຄວາມຄິດຂອງການຮຽນແບບໂຄງການໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປປະເທດຝຣັ່ງ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບບາງປະເທດໃນເອີຣົບ ແລະ ສະຫະລັດ, ຕົ້ນຕໍແມ່ນໃນວິທະຍາໄລ ແລະ ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ.

ໃນຕົ້ນຂອງສະຕະວັດທີ 20, ນັກສ້າງຄູອາເມລິກາໄດ້ສ້າງພື້ນຖານທິດສະດີໃຫ້ແກ່ວິທີການຂອງໂຄງການ (The Project Method) ແລະຖືວ່າມັນເປັນວິທີການສອນທີ່ສໍາຄັນເພື່ອປະຕິບັດທັດສະນະການສິດສອນຂອງ

ນັກຮຽນເປັນໃຈກາງ, ເພື່ອເອົາຊະນະຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງການສອນແບບດັ້ງເດີມທີ່ເອົາຄູອາຈານເປັນສູນກາງ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ວິທີການໂຄງການໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໃນການສອນວິຊາວິສະວະກຳ, ຕໍ່ມາຈຶ່ງໃຊ້ໃນວິຊາອື່ນໆ, ລວມທັງວິທະຍາສາດສັງຄົມ. ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກລືມໄປໄລຍະໜຶ່ງ, ປະຈຸບັນວິທີການສອນແບບໂຄງການຖືກໃຊ້ໃນທົ່ວໄປໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລທົ່ວໂລກ, ໂດຍສະເພາະໃນປະເທດທີ່ພັດທະນາແລ້ວ.

ຢູ່ຫວຽດນາມ, ບັນດາໂຄງການວິຊາສະເພາະ ແລະ ໂຄງການຈົບການສຶກສາໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການຝຶກອົບຮົມມະຫາວິທະຍາໄລມາແຕ່ດົນນານ, ຮູບແບບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໃກ້ຊິດກັບການຮຽນການສອນຕາມໂຄງການ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ທາງດ້ານທິດສະດີການສອນ, ວິທີການສິດສອນນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການຄົ້ນຄ້ວາຢ່າງພຽງພໍ, ດັ່ງນັ້ນການນຳໃຊ້ຈຶ່ງບໍ່ທັນມີປະສິດຕິຜົນສູງ.

ມີຫຼາຍແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄຳນິຍາມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງການຮຽນຮູ້ແບບໃສ່ໂຄງການ. ໃນມື້ນີ້, ການສອນແບບໂຄງການໄດ້ຖືກພິຈາລະນາໂດຍຜູ້ຂຽນຈຳນວນຫຼາຍວ່າເປັນໜຶ່ງຮູບແບບການສອນເນື່ອງຈາກວ່າໃນເວລາທີ່ປະຕິບັດໂຄງການ, ຫຼາຍວິທີການສອນສະເພາະຖືກນຳໃຊ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອບໍ່ຈຳແນກຮູບແບບ ແລະ ວິທີການສອນ, ມັນຖືກເອີ້ນວ່າວິທີການໂຄງການ, ຈາກນັ້ນຄວນຈະເຂົ້າໃຈວິທີການສອນໃນຄວາມໝາຍກວ້າງ, ໜຶ່ງວິທີການສອນທີ່ຊັບຊ້ອນ.

> ການສອນແບບໂຄງການແມ່ນໜຶ່ງຮູບແບບການສອນທີ່ຜູ້ຮຽນປະຕິບັດໜ້າທີ່ການຮຽນທີ່ຊັບຊ້ອນ, ມີຄວາມກ່ຽວເນື່ອງກັນຂອງທິດສະດີ ແລະ ການປະຕິບັດ, ສ້າງຜະລິດຕະພັນທີ່ສາມາດນຳສະເໜີໄດ້. ໜ້າທີ່ນີ້ແມ່ນປະຕິບັດໂດຍຜູ້ຮຽນທີ່ມີຄວາມເພິ່ງພາຕົນເອງສູງໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ທັງໝົດ. ການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມແມ່ນຮູບແບບພື້ນຖານຂອງການສອນແບບໂຄງການ.

2.4.2.ຄຸນລັກສະນະຂອງການສອນແບບໂຄງການ

ໃນບັນດາເອກະສານກ່ຽວກັບການສອນແບບໂຄງການໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນລັກສະນະຫຼາຍດ້ານ. ນັກສ້າງຄູອາເມລິກາໃນຕົ້ນສະຕະວັດທີ 20 ເມື່ອສ້າງພື້ນຖານທິດສະດີສຳລັບວິທີການສອນນີ້ແລ້ວໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນສາມລັກສະນະຫຼັກຂອງການສອນແບບໂຄງການ: ກຳນົດທິດທາງນັກຮຽນ, ກຳນົດທິດທາງການປະຕິບັດ ແລະ ກຳນົດທິດທາງດ້ານຜົນຜະລິດ. ສາມາດລະບຸຄຸນລັກສະນະຂອງການສອນແບບໂຄງການຢ່າງລະອຽດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

❖ ທິດທາງຕົວຈິງ: ຫົວຂໍ້ຂອງໂຄງການແມ່ນມາຈາກສະຖານະການຕົວຈິງໃນສັງຄົມ, ດ້ານວິຊາຊີບອາຊີບ ກໍຄືກັບຊີວິດຈິງ. ໜ້າທີ່ຂອງໂຄງການຄວນປະກອບດ້ວຍບັນຫາທີ່ເໝາະສົມກັບລະດັບ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ.

❖ ມີຄວາມໝາຍທາງສັງຄົມໃນຊີວິດຈິງ: ບັນດາໂຄງການການຮຽນຮູ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການເຊື່ອມໂຍງການຮຽນຮູ້ໃນໂຮງຮຽນກັບຊີວິດຈິງ ແລະ ສັງຄົມ. ພາຍໃຕ້ສະຖານະການທີ່ເໝາະສົມ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການສາມາດໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທາງບວກຂອງສັງຄົມ.

❖ ທິດທາງຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຮຽນ: ນັກຮຽນສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນການເລືອກ ຫົວຂໍ້ ແລະ ເນື້ອໃນການຮຽນທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມສາມາດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງຕົນເອງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຮຽນຄວນຕ້ອງໄດ້ສືບຕໍ່ພັດທະນາໃນລະຫວ່າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ.

❖ ຄວາມຊັບຊ້ອນ: ເນື້ອໃນໂຄງການລວມເອົາຄວາມຮູ້ຂອງຫຼາຍສາຂາ ຫຼື ວິຊາຕ່າງໆເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ.

❖ ກຳນົດທິດທາງປະຕິບັດ: ໃນລະຫວ່າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການມີການລວມເອົາການຄົ້ນຄ້ວາທິດສະດີ ແລະ ການນຳໃຊ້ທິດສະດີເຂົ້າໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ, ການທົດສອບ, ລອບລວມ ແລະ ຂະຫຍາຍຄວາມເຂົ້າໃຈທາງທິດສະດີ ກໍຄືການຝຶກຝົນທັກສະການປະຕິບັດ ແລະ ປະສົບການຕົວຈິງຂອງນັກຮຽນ.

❖ ຄວາມເພິ່ງຕົນເອງສູງຂອງຜູ້ຮຽນ: ໃນການສອນແບບໂຄງການ, ນັກຮຽນຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມ ຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ເພິ່ງຕົນເອງໄດ້ໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງຂະບວນການສອນ. ນັ້ນຍັງຮຽກຮ້ອງ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຄວາມຄິດສ້າງສັນຂອງຜູ້ຮຽນ. ຄູສອນສ່ວນໃຫຍ່ມີບົດບາດໃນການໃຫ້ຄຳແນະນຳ, ຊີ້ນຳທິດທາງ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ລະດັບການເພິ່ງພາຕົນເອງຄວນເໝາະສົມກັບປະສົບການ, ຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ ແລະ ລະດັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງໜ້າທີ່.

❖ ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ: ໂຄງການການຮຽນຮູ້ມັກຈະດຳເນີນເປັນກຸ່ມ, ໃນນັ້ນມີການຮ່ວມ ມື ແລະ ການມອບໝາຍໜ້າທີ່ລະຫວ່າງສະມາຊິກໃນທີມ. ການສອນແບບໂຄງການມີຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຝຶກຝົນຄວາມພ້ອມ ແລະ ທັກສະໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນລະຫວ່າງສະມາຊິກທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ, ລະຫວ່າງນັກຮຽນ ແລະ ຄູອາຈານ ກໍຄືກັບກຳລັງທາງສັງຄົມອື່ນໆທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການ. ຄຸນສົມບັດນີ້ຍັງເອີ້ນວ່າການຮຽນຮູ້ທາງສັງຄົມ.

❖ ທິດທາງດ້ານຜົນຜະລິດ: ໃນລະຫວ່າງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ, ບັນດາຜົນຜະລິດໄດ້ສ້າງອອກມາ. ຜົນຜະລິດຂອງໂຄງການບໍ່ຈຳກັດພຽງແຕ່ການເກັບກ່ຽວທາງທິດສະດີ, ແຕ່ໃນຫລາຍກໍລະນີ ໂຄງການການຮຽນຮູ້ສ້າງຜົນຜະລິດທາງດ້ານວັດຖຸຂອງການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການປະຕິບັດຕົວຈິງ. ຜົນຜະລິດເຫຼົ່ານີ້ສາມາດນຳໃຊ້, ເຜີຍແຜ່ ແລະ ແນະນຳໄດ້.

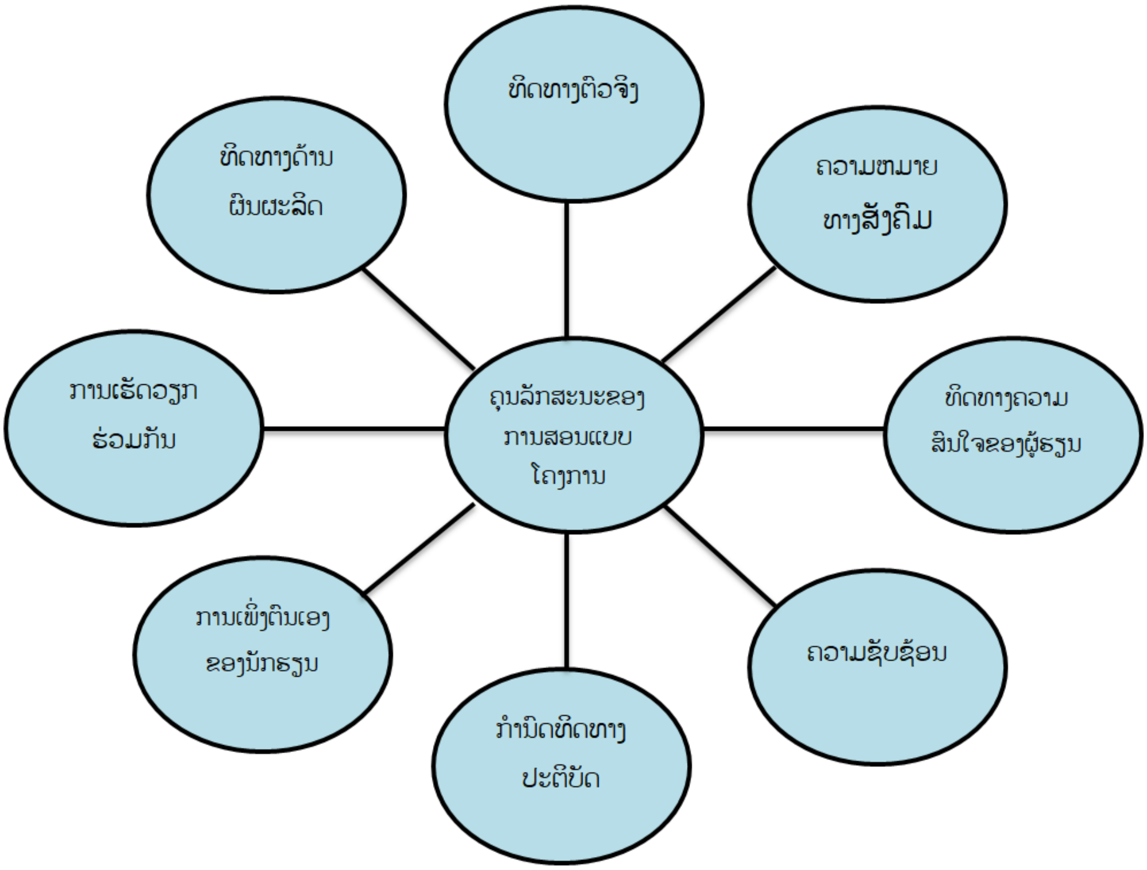

2.4.3.ປະເພດຂອງການສອນແບບໂຄງການ

ການສອນແບບໂຄງການສາມາດຖືກຈັດປະເພດດ້ວຍຫຼາຍວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຈາກນີ້ແມ່ນວິທີການຈັດປະເພດການສອນຕາມແບບໂຄງການ:

1.) ຈັດປະເພດຕາມວິຊາສະເພາະ

- ❖ ໂຄງການໃນວິຊາໃດໜຶ່ງ: ຈຸດສຸມແມ່ນກ່ຽວກັບວິຊາໃດໜຶ່ງ.
- ❖ ໂຄງການເຊື່ອມໂຍງຫລາຍວິຊາ: ເນື້ອໃນເນັ້ນໃສ່ຫຼາຍວິຊາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
- ❖ ໂຄງການທີ່ບໍ່ແມ່ນວິຊາສະເພາະ: ແມ່ນໂຄງການທີ່ບໍ່ຂຶ້ນກັບວິຊາສະເພາະ, ຄືອຢ່າງໂຄງການກະກຽມສໍາລັບງານບຸນໂຮງຮຽນ.

2.) ຈັດປະເພດຕາມການເຂົ້າຮ່ວມຂອງຜູ້ຮຽນ: ໂຄງການສໍາລັບກຸ່ມນັກຮຽນ, ໂຄງການສ່ວນບຸກຄົນ. ໂຄງການສໍາລັບກຸ່ມນັກຮຽນແມ່ນຮູບພາບແບບວິທີການສອນຕົ້ນຕໍ. ໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ, ຍັງມີໂຄງການທົ່ວໂຮງຮຽນ, ໂຄງການສໍາລັບໜຶ່ງຊັ້ນຮຽນ, ໂຄງການສໍາລັບໜຶ່ງຫ້ອງຮຽນ.

3.1.1. ຈັດປະເພດຕາມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຄູ: ໂຄງການພາຍໃຕ້ການຊີ້ນໍາຂອງຫນຶ່ງຄູອາຈານ, ໂຄງການທີ່ມີການຊີ້ນໍາຂອງຫຼາຍຄູອາຈານ.

4.1.1. ຈັດປະເພດຕາມງົບປະມານ ແລະ ເວລາ: K. Frey ສະເຫນີວິທີການຈັດປະເພດອອກເປັນດັ່ງນີ້:

- ❖ ໂຄງການຂະຫນາດນ້ອຍ: ເຮັດໃນຊົ່ວໂມງຮຽນ, ສາມາດມີ 2- 6 ຊົ່ວໂມງຮຽນ;
- ❖ ໂຄງການຂະຫນາດກາງ: ໂຄງການໃນຫນຶ່ງຫຼືຫຼາຍມື້ ("ວັນໂຄງການ"), ແຕ່ຈໍາກັດໃນໜຶ່ງອາທິດ ຫຼື 40 ຊົ່ວໂມງຮຽນ;
- ❖ ໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່: ໂຄງການທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດ້ວຍຈໍາກັດເວລາທີ່ຫຼາຍ, ໂດຍໃຊ້ເວລາຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງອາທິດ (ຫຼື 40 ຊົ່ວໂມງຮຽນ), ເຊິ່ງສາມາດແກ່ຍາວໄດ້ຮອດຫຼາຍອາທິດ ("ອາທິດໂຄງການ").

ການແບ່ງເວລານີ້ມັກຈະຖືກນໍາໃຊ້ຢູ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ. ໃນການສຶກສາລະດັບມະຫາວິທະຍາໄລສາມາດທີ່ຈະກໍານົດຈໍາກັດເວລາທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ.

5.1.1. ຈັດປະເພດຕາມໜ້າທີ່

ອີງຕາມວຽກງານສູນກາງຂອງໂຄງການ, ສາມາດຈັດປະເພດໂຄງການໃນຮູບແບບຕໍ່ໄປນີ້:

- ❖ ໂຄງການຊອກຮູ້: ເປັນໂຄງການສໍາຫຼວດສະພາບຂອງເປົ້າຫມາຍ;
- ❖ ໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ: ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ, ອະທິບາຍປະກົດການ, ຂະບວນການ;
- ❖ ໂຄງການປະຕິບັດ (ໂຄງການສ້າງຜົນຜະລິດ): ຈຸດສຸມແມ່ນການສ້າງຜົນຜະລິດທາງດ້ານວັດຖຸ ຫຼື ການເຄື່ອນໄຫວແຜນການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ເພື່ອປະຕິບັດຫນ້າທີ່ເຊັ່ນ ການຕົບແຕ່ງ, ການວາງສະແດງ, ການສະແດງ, ການປະດິດແຕ່ງ;
- ❖ ໂຄງການປະສົມ: ແມ່ນໂຄງການທີ່ມີການປະສົມປະສານຂອງບັນດາປະເພດຂ້າງເທິງ.

· ບັນດາປະເພດຂອງໂຄງການຂ້າງເທິງນີ້ບໍ່ໄດ້ແຍກອອກຈາກກັນ. ພາຍໃນແຕ່ລະສາຂາວິຊາສະເພາະສາມາດຈັດປະເພດປະເພດຂອງໂຄງການຕາມລັກສະນະສະເພາະ.

2.4.4.ຂະບວນການສອນແບບໂຄງການ

ໂດຍອີງໃສ່ໂຄງສ້າງຂອງຂະບວນການດ້ານວິທີການ, ເຂົາສາມາດແບ່ງຂະບວນການຂອງການສອນແບບໂຄງການເປັນຫຼາຍຂັ້ນຕອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕໍ່ໄປນີ້ຈະນໍາສະເຫນີວິທີການແບ່ງຂັ້ນຕອນຂອງການຮຽນແບບໂຄງການເປັນ 5 ຂັ້ນຕອນ.

1. ກໍານົດຫົວຂໍ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ: ຄູ ແລະ ນັກຮຽນຮ່ວມກັນສະເໜີແນວຄິດ, ກໍານົດຫົວຂໍ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ. ຈໍາເປັນຕ້ອງສ້າງສະຖານະການເລີ່ມຕົ້ນ, ບັນຈຸບັນຫາ, ຫຼືກໍານົດວຽກງານທີ່ຈະແກ້ໄຂ, ເຊິ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຈິງ ແລະ ສະຖານະການທາງສັງຄົມ. ຄວນເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ຮຽນ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມສໍາຄັນທາງສັງຄົມຂອງຫົວຂໍ້. ຄູອາຈານສາມາດແນະນໍາບາງທິດທາງຂອງຫົວຂໍ້ໃຫ້ນັກຮຽນເລືອກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ແຜນການປະຕິບັດໄດ້. ສະຖານະການທີ່ເຫມາະສົມ, ລິເລີ່ມການກໍານົດຫົວຂໍ້ສາມາດໄດ້ມາຈາກຝ່າຍນັກຮຽນ. ຂັ້ນຕອນນີ້ຍັງຖືກອະທິບາຍເປັນສອງໄລຍະຄື ສະເໜີແນວຄວາມຄິດ ແລະ ປຶກສາຫາລື.

2. ສ້າງແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ: ໃນໄລຍະນີ້, ນັກສຶກສາໄດ້ຮັບການຊີ້ນໍາຈາກຄູສ້າງໂຄງຮ່າງ ກໍ່ຄືແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ. ໃນການສ້າງແຜນການ, ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ກໍານົດຫນ້າທີ່ທີ່ຈະເຮັດ, ການຄາດຄະເນເວລາທີ່ໃຊ້, ອຸປະກອນການ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ວິທີການໃນການດໍາເນີນການ ແລະການມອບຫມາຍວຽກງານໃນກຸ່ມ.

3. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ: ສະມາຊິກປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຕາມແຜນການທີ່ວາງໄວ້ຂອງກຸ່ມ ແລະ ບຸກຄົນ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ນັກສຶກສາປະຕິບັດກິດຈະກໍາທາງປັນຍາ ແລະ ກິດຈະກໍາດ້ານການປະຕິບັດ, ກິດຈະກໍາເຫຼົ່ານີ້ແຊມເຂົ້າກັນ ແລະ ພົວພັນເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີ, ທາງເລືອກໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ໄດ້ຮັບການທົດສອບໃນຊີວິດຈິງ. ໃນຂະບວນການນັ້ນຜົນຜະລິດຂອງໂຄງການໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ.

4. ການນໍາສະເຫນີຜົນຜະລິດຂອງໂຄງການ: ຜົນການປະຕິບັດໂຄງການສາມາດຂຽນເປັນຮູບແບບຂອງບົດລາຍງານ, ບົດຄວາມ ... ໃນຫຼາຍໂຄງການຜົນຜະລິດທາງດ້ານວັດຖຸຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການປະຕິບັດກິດຈະກໍາ. ຜົນຜະລິດຂອງໂຄງການຍັງສາມາດເປັນນາມມະທໍາເຊັ່ນ: ການປະຕິບັດການຫຼິ້ນເກມ ຫຼື ການຈັດຕັ້ງກິດຈະກໍາເພື່ອສ້າງຜົນກະທົບທາງສັງຄົມ. ຜົນຜະລິດຂອງໂຄງການສາມາດນໍາສະເຫນີໃນບັນດາກຸ່ມຂອງນັກຮຽນ, ສາມາດນໍາສະເຫນີໃນໂຮງຮຽນ ຫຼື ໃນ ສັງຄົມ.

5. ການປະເມີນໂຄງການ: ຄູ ແລະ ນັກຮຽນປະເມີນຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບພ້ອມທັງປະສົບການທີ່ໄດ້ຮັບ. ຈາກນັ້ນຖອດຖອນບົດຮຽນໃຫ້ແກ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການຕໍ່ໄປ. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງໂຄງການຍັງສາມາດຖືກປະເມີນຈາກພາຍນອກ.

ການຈັດແບ່ງຂັ້ນເທິງແມ່ນມີລັກສະນະທຽບຖານເທົ່ານັ້ນ. ໃນການປະຕິບັດມັນສາມາດສັບເຂົ້າ ແລະ ແຊກເຂົ້າກັນໄດ້. ການກວດສອບດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ການປັບຕົວຄວນຈະຖືກປະຕິບັດໃນທຸກໄລຍະຂອງໂຄງການ. ໂດຍບັນດາໂຄງການປະເພດຕ່າງໆສາມາດທີ່ຈະສ້າງໂຄງສ້າງສະເພາະຢ່າງລະອຽດເຫມາະສົມກັບຫນ້າທີ່ຂອງໂຄງການ. ໄລຍະທີ 4 ແລະ 5 ມັກຈະຖືກອະທິບາຍລວມເປັນຂັ້ນຕອນດຽວ. ຈາກນັ້ນຄວາມຄືບໜ້າຂອງໂຄງການສາມາດອະທິບາຍໄດ້ເປັນ 4 ໄລຍະຄື: ການການົດຫົວຂໍ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ; ການວາງແຜນ; ການປະຕິບັດ; ການປະເມີນຜົນໂຄງການ.

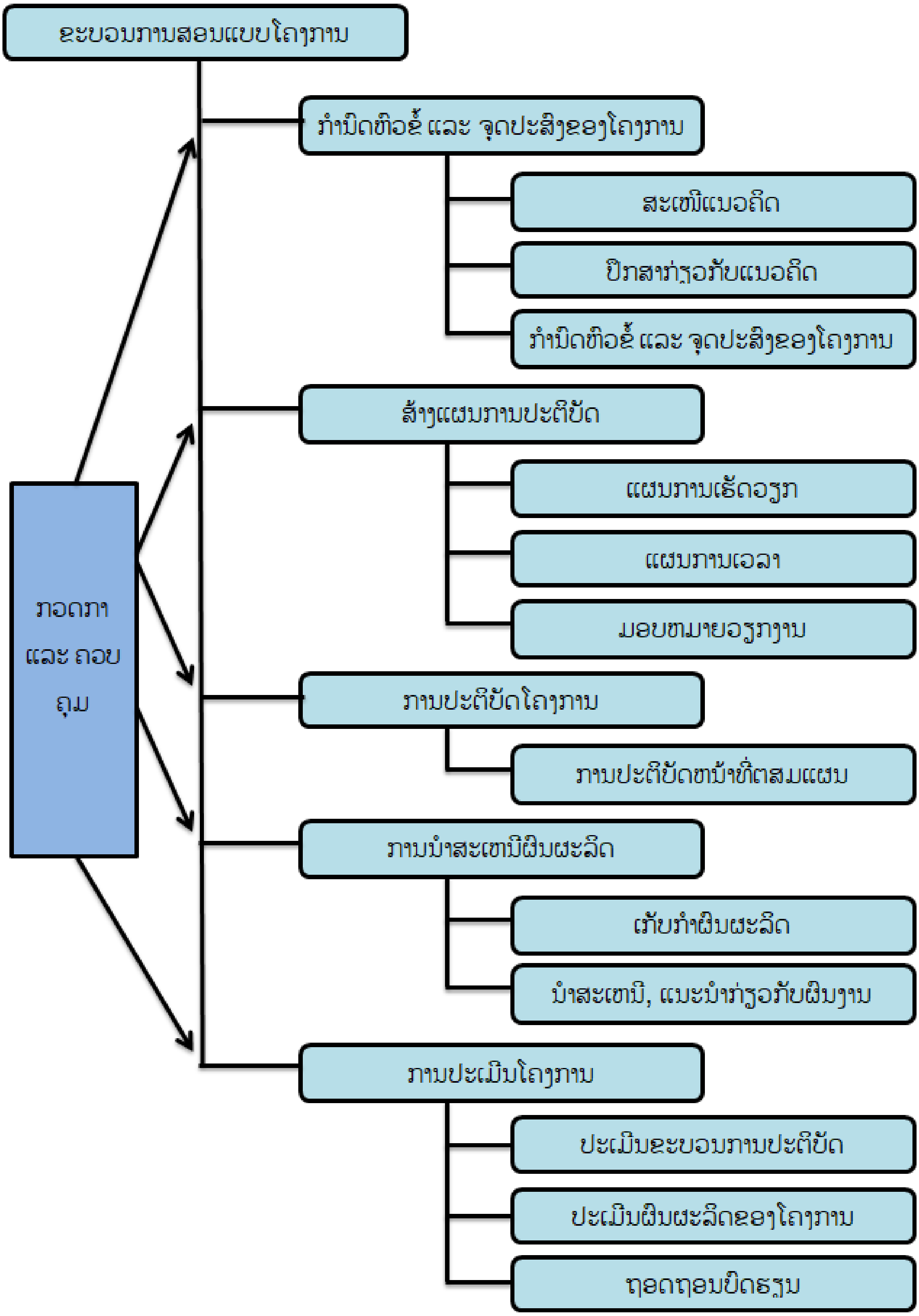
ຂະບວນການສອນແບບໂຄງການ
ກຳນົດຫົວຂໍ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ
ສະເໜີແນວຄິດ
ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບແນວຄິດ
ກຳນົດຫົວຂໍ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ
ສ້າງແຜນການປະຕິບັດ
ແຜນການເຮັດວຽກ
ແຜນການເວລາ
ມອບໝາຍວຽກງານ
ການປະຕິບັດໂຄງການ
ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕາມແຜນ
ການນຳສະເໜີຜົນຜະລິດ
ເກັບກຳຜົນຜະລິດ
ນຳສະເໜີ, ແນະນຳກ່ຽວກັບຜົນງານ
ການປະເມີນໂຄງການ
ປະເມີນຂະບວນການປະຕິບັດ
ປະເມີນຜົນຜະລິດຂອງໂຄງການ
ຖອດຖອນບົດຮຽນ
ກວດກາ
ແລະ ຄວບ
ຄຸມ

2.4.5.ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງການສອນແບບໂຄງການ

❖ **ຂໍ້ດີ**

ບັນດາຄຸນລັກສະນະຂອງການສອນແບບໂຄງການໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມໄດ້ປຽບຂອງ ວິທີການສອນນີ້. ສາມາດສະຫຼຸບຂໍ້ດີພື້ນຖານຂອງການຮຽນແບບໂຄງການດັ່ງນີ້:

- ການເຊື່ອມໂຍງທິດສະດີກັບການປະຕິບັດ, ການຄິດ ແລະ ການກະທຳ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ສັງຄົມ;
- ກະຕຸ້ນແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນຂອງຜູ້ຮຽນ;
- ສົ່ງເສີມການເພິ່ງຕົນເອງ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ;
- ພັດທະນາຄວາມຄິດສ້າງສັນ;
- ການຝຶກຝົນຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ;
- ຝຶກຝົນຄວາມຍຶດໝັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນ;
- ຝຶກຝົນຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ;
- ພັດທະນາຄວາມສາມາດໃນການປະເມີນ.

❖ **ຂໍ້ເສຍ**

- ການສອນແບບໂຄງການບໍ່ເໝາະສົມກັບການຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີທີ່ເປັນລະບົບເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຝຶກຝົນທັກສະພື້ນຖານ;
- ການສອນແບບໂຄງການຕ້ອງການເວລາຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ການສອນແບບໂຄງການບໍ່ທົດແທນໃຫ້ແກ່ວິທີການນຳສະເໜີ ແລະ ການຝຶກຝົນ, ແຕ່ເປັນຮູບແບບການສອນເສີມທີ່ຈຳເປັນສຳລັບວິທີການສອນແບບດັ້ງເດີມ.
- ການສອນແບບໂຄງການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີສື່ການສອນ ແລະ ການເງິນທີ່ເໝາະສົມ.

> ສະລຸບແລ້ວການສອນແບບໂຄງການແມ່ນຮູບແບບທີ່ສຳຄັນຂອງການສອນເພື່ອປະຕິບັດທັດສະນະການສອນທີ່ທັນສະໄໝເຊັ່ນ: ກຳນົດທິດຜູ້ຮຽນ, ການົດທິດປະຕິບັດ, ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ທັດສະນະການສອນແບບປະສົມປະສານ. ການສອນແບບໂຄງການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການເຊື່ອມໂຍງທິດສະດີກັບການປະຕິບັດ, ການຄິດ ແລະ ການກະທຳ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ສັງຄົມ, ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນການຝຶກຝົນຄວາມສາມາດໃນການເພິ່ງຕົນເອງ, ຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ສັບຊ້ອນ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຂອງຜູ້ຮຽນ.

2.4.6.ບາງຕົວຢ່າງຂອງການສອນແບບໂຄງການ

➢ **<u>ໂຄງການ: ຊອກຫາພູມສາດຂອງແຂວງ (ເມືອງ) ທີ່ນ້ອງອາໄສຢູ່.</u>**

❖ **ຈຸດປະສົງ**

- ຄວາມຮູ້: ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເກັບກຳໄດ້ຈຸດເດັ່ນຂອງທີ່ຕັ້ງພູມສາດ, ລັກສະນະທາງທຳມະຊາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ລັກສະນະເສດຖະກິດ- ສັງຄົມ, ເສດຖະກິດຫລັກຂອງແຂວງ (ເມືອງ) ທີ່ນ້ອງອາໄສຢູ່.
- ທັກສະ:

- ພັດທະນາທັກສະໃນການວິເຄາະແຜນທີ່, ຕາຕະລາງ ແລະ ສະຖິຕິ;

- ເກັບກຳ ແລະ ປະມວນຜົນຂໍ້ມູນ; ຂຽນ ແລະ ສະເໜີບົດລາຍງານກ່ຽວກັບບັນດ້ານທາພູມສາດຂອງທ້ອງຖິ່ນ;

- ຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ຈະເລີ່ມຮູ້ວິທີການຈັດການປະຊຸມວິທະຍາສາດ.

• ທັດສະນະຄະຕິ: ສົ່ງເສີມຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງນັກຮຽນໃນການສ້າງສາ ແລະ ປົກປັກຮັກສາບ້ານເກີດເມືອງນອນ.

❖ **ຂັ້ນຕອນທີ່ຈະເຮັດ**

1) ກຳນົດຫົວຂໍ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ

ຄູແບ່ງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນອອກເປັນຫຼາຍກຸ່ມ, ແຕ່ລະກຸ່ມຄົ້ນຄວ້າຫນຶ່ງຫົວຂໍ້.

• ຫົວຂໍ້ທີ 1 : ທີ່ຕັ້ງພູມສາດ, ຂອບເຂດ ແລະ ການແບ່ງເຂດບໍລິຫານ.

• ຫົວຂໍ້ທີ 2: ຄຸນລັກສະນະທາງທຳມະຊາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ

• ຫົວຂໍ້ທີ 3: ປະຊາກອນ ແລະ ລັກສະນະແຮງງານ

• ຫົວຂໍ້ທີ 4: ລັກສະນະທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ

• ຫົວຂໍ້ທີ 5: ພູມສາດຂອງເສດຖະກິດຫລັກ.

2) ແຕ່ລະກຸ່ມສ້າງແຜນວຽກ

• ວາງໂຄງຮ່າງ

• ມອບຫນ້າທີ່ໃຫ້ສະມາຊິກໃນກຸ່ມ

ການມອບໝາຍມີ 2 ວິທີຄື:

- ວິທີທີຫນຶ່ງ: ມອບຫນ້າທີ່ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ລວບລວມເອກະສານຕາມແຕ່ລະປະເພດ (ບົດເລື່ອງ, ແຜນທີ່, ແຜນວາດ, ຕາຕະລາງ, ສະຖິຕິ...)

- ວິທີທີສອງ: ມອບໝາຍໜ້າທີ່ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສັງລວມຂໍ້ມູນຕາມເນື້ອໃນຂອງໂຄງຮ່າງ.

3) ການປະຕິບັດ

ນັກຮຽນເຮັດຫນ້າທີ່ຂອງຕົນ ແລະ ເປັນກຸ່ມຕາມແຜນການ

• ເກັບກຳເອກະສານ:

- ປຶ້ມ, ວາລະສານ, ຮູບພາບ... (ສຳຄັນແມ່ນເອກະສານພູມສາດທ້ອງຖິ່ນ);

- ປຶ້ມສະຖິຕິປະຈຳປີຂອງແຂວງ ຫຼື ເມືອງ;

- ຜົນການສຳຫຼວດທາງທຳມະຊາດ, ປະຊາກອນ ແລະ ເສດຖະກິດ;

- ບົດລາຍງານກ່ຽວກັບທຳມະຊາດ, ປະຊາກອນ, ເສດຖະກິດ ແລະ ທິດທາງການພັດທະນາເສດຖະກິດຂອງອົງການທີ່ມີຫນ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ.

• ສັງລວມຜົນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຊອກຮູ້ຂອງສະມາຊິກກຸ່ມ.

• ຂຽນບົດລາຍງານ ແລະ ກະກຽມແຜນວາດ, ຕາຕະລາງ... ເພື່ອນຳສະເໜີຕໍ່ໜ້າຫ້ອງຮຽນ.

- ໃນຂະນະປະຕິບັດໂຄງການ, ຕ້ອງໄດ້ຊີ້ແຈງບັນຫາຕົ້ນຕໍຂອງຫົວຂໍ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບຫມາຍ:

ຫົວຂໍ້ 1: ທີ່ຕັ້ງພູມສາດ, ຂອບເຂດ ແລະ ການແບ່ງເຂດບໍລິຫານ.

- ສະຖານທີ່ຕັ້ງຢູ່ເຂດໃດ? ຊາຍແດນຢູ່ໃສ? ເນື້ອທີ່ຂອງແຂວງ / ນະຄອນແມ່ນເທົ່າໃດ? ລວມມີເມືອງ/ເຂດໃດແດ່?

- ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງທີ່ຕັ້ງ, ອານາເຂດສໍາລັບການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

ຫົວຂໍ້ 2: ລັກສະນະທາງທໍາມະຊາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ

- ລັກສະນະເດັ່ນຂອງທໍາມະຊາດ.

- ຄຸນລັກສະນະຂອງຊັບພະຍາກອນ: ຊັບພະຍາກອນຫລັກ, ຊັບພະຍາກອນນັ້ນອຸດົມສົມບູນ ຫຼື ຂາດແຄນ.

- ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງເງື່ອນໄຂທາງທໍາມະຊາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດເຂົ້າໃນການໃຊ້ຊີວິດ ແລະ ການຜະລິດ.

- ບັນຫາການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ.

ຫົວຂໍ້ 3: ປະຊາກອນ ແລະ ລັກສະນະແຮງງານ

- ລັກສະນະເດັ່ນຂອງປະຊາກອນ ແລະ ແຮງງານ: ຈໍານວນປະຊາກອນ, ໂຄງສ້າງອາຍຸຂອງປະຊາກອນ, ກໍາລັງ ແລະ ລະດັບຂອງແຮງງານ, ຈໍາແນກພົນລະເມືອງ.

- ຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງປະຊາກອນ ແລະ ແຮງງານເພື່ອພັດທະນາເສດຖະກິດ- ສັງຄົມ.

- ທິດທາງແກ້ໄຂບັນຫາດ້ານປະຊາກອນ ແລະ ແຮງງານ.

ຫົວຂໍ້ 4: ລັກສະນະເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ

- ລັກສະນະເສດຖະກິດ-ສັງຄົມທີ່ພົ້ນເດັ່ນ: ສະພາບລວມໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບຂະບວນການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ລະດັບການພັດທະນາເສດຖະກິດ; ລໍາດັບເສດຖະກິດຂອງແຂວງ/ເມືອງ ເມື່ອທຽບໃສ່ທົ່ວປະເທດ; ໂຄງສ້າງເສດຖະກິດ.

- ຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານເສດຖະກິດ.

- ທິດທາງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງແຂວງ/ນະຄອນ.

ຫົວຂໍ້ 5: ພູມສາດຂອງບາງສາຂາເສດຖະກິດຫລັກ.

- ເງື່ອນໄຂການພັດທະນາ.

- ການພັດທະນາ ແລະ ກະຈາຍຂອງຫຼາຍພາກສ່ວນເສດຖະກິດຫລັກ: ບັນດາຂະແໜງການຂອງສູນກາງທີ່ຢູ່ໃນແຂວງ/ນະຄອນ; ຂະແໜງການຂອງທ້ອງຖິ່ນ.

- ທິດທາງການພັດທະນາຂອງຂະແໜງການເສດຖະກິດຈໍານວນໜຶ່ງ.

4) ແນະນໍາຜົນງານຕໍ່ໜ້າຊັ້ນຮຽນ

- ຜົນງານຂອງກຸ່ມນອກເໜືອໄປຈາກບົດຄວາມ ຄວນມີຮູບພາບ, ແຜນວາດ, ຕາຕະລາງ, ສະຖິຕິ, ແຜນວາດເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຕື່ມອີກ.

- ແຕ່ລະກຸ່ມແຕ່ງຕັ້ງຕົວແທນເພື່ອສະເໜີບັນຫາທີ່ຄົ້ນຄວ້າ.

- ທັງຫ້ອງສົນທະນາກັນເພື່ອສ້າງບົດສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພູມສາດຂອງແຂວງ / ນະຄອນ.

5) ການປະເມີນ

- ຈັດຕັ້ງໃຫ້ນັກຮຽນປະເມີນກັນເອງກ່ຽວກັບຜົນການເຮັດວຽກຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ.

- ຄູສະຫຼຸບ ແລະ ປະເມີນວິທີການ, ເນື້ອໃນ ແລະ ຜົນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສະເໜີບັນຫາຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ.

➢ **<u>ໂຄງການ: ບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນ - ສະພາບຕົວຈິງ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂ</u>**

❖ **ຈຸດປະສົງ**

• ຄວາມຮູ້

- ຮູ້ບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນ; ສາເຫດ ແລະ ຜົນສະທ້ອນຂອງມັນ;

- ຮູ້ວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນ.

• ທັກສະ

- ການສຳຫຼວດ ແລະ ສັງເກດທ້ອງຖິ່ນ;

- ວິເຄາະ, ປະເມີນຜົນ ແລະ ສັງລວມເອກະສານ;

- ຂຽນ ແລະ ສະເໜີບົດລາຍງານກ່ຽວກັບບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນ.

• ທັດສະນະຄະຕິ

- ມີທັດສະນະປະພຶດຕໍ່ການທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມຢູ່ທ້ອງຖິ່ນໂດຍການປຸກລະດົມປະຊາຊົນຕ້ານການທຳລາຍສິ່ງແວດລ້ອມ;

- ມີສະຕິເຮັດໃຫ້ສິ່ງແວດລ້ອມສະອາດ ແລະ ສວຍງາມ.

❖ **ຂັ້ນຕອນດຳເນີນງານ**

1) ກຳນົດຫົວຂໍ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ

ຄູແບ່ງນັກຮຽນໃນຫ້ອງອອກເປັນຫຼາຍກຸ່ມ, ແຕ່ລະກຸ່ມເລືອກໜຶ່ງໃນບັນຫາທີ່ພົ້ນເດັ່ນຂອງສະພາບແວດລ້ອມທ້ອງຖິ່ນເຊັ່ນ:

- ການຫລຸດລົງຂອງຊັບພະຍາກອນໃຕ້ດິນ, ປ່າໄມ້...

- ມົນລະພິດທາງນ້ຳ, ອາກາດ, ສຽງ...

- ມົນລະພິດທີ່ເກີດຈາກການນຳໃຊ້ຢາປາບສັດຕູພືດ, ປຸ໋ຍ...

2) ແຕ່ລະກຸ່ມສ້າງແຜນການເຮັດວຽກ

- ກຳນົດຈຸດປະສົງຂອງການສຳຫຼວດ

- ຄັດເລືອກສະຖານທີ່ສຳຫຼວດ (ບ່ອນພົ້ນເດັ່ນ)

- ຄາດຄະເນການເຮັດວຽກ ແລະ ກຳນົດວິທີການດຳເນີນງານ

3) ປະຕິບັດ

ນັກສຶກສາເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມຕາມແຜນການ; ແຕ່ລະກຸ່ມສາມາດເຮັດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

• ສຳຫຼວດ ແລະ ບັນທຶກສະພາບແວດລ້ອມຕົວຈິງໃນປັດຈຸບັນ (ການເຊື່ອມໂຊມ, ມົນລະພິດ (ສາເຫດ; ຜົນສະທ້ອນ; ສະເໜີວິທີແກ້ໄຂ).

• ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບມາດຕະການແກ້ໄຂ

- ສະເໜີມາດຕະການແກ້ໄຂບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ;

- ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບມາດຕະການ.

• ບົດລາຍງານຮູບພາບ

<u>ຕົວຢ່າງ: ຫົວຂໍ້ກ່ຽວກັບຂີ້ເຫຍື້ອ</u>

- ຖ່າຍຮູບເອກະສານກ່ຽວກັບສິ່ງເສດເຫຼືອຄົວເຮືອນ (ວິທີການເກັບ, ຖັງຂີ້ເຫຍື້ອ, ການຖິ້ມຂີ້ເຫຍື້ອແບບບໍ່ຈຳແນກ...), ສິ່ງເສດເຫຼືອອຸດສາຫະກຳ, ຂີ້ເຫຍື້ອໂຮງຫມໍ ...

- ຖ່າຍຮູບວິທີຈັດການຂີ້ເຫຍື້ອ (ການເກັບຂີ້ເຫຍື້ອ, ການຈັດລຽງ, ການຂົນສົ່ງ ແລະ ການຝັງ...).

- ຈັດຮູບພາບຕາມລຳດັບ ແລະ ໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບພາບ.

• ການສ້າງຮູບເງົາດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ

- ການເລືອກຫົວຂໍ້;

- ສ້າງບົດສະແດງ;

- ຖ່າຍແຕ່ລະສາກ;

- ສ້າງຮູບເງົາ, ໃສ່ສຽງ.

4) ແນະນຳຜົນງານຕໍ່ໜ້າຫ້ອງຮຽນ

- ຜົນງານຂອງກຸ່ມນອກເໜືອໄປຈາກພາກສ່ວນບົດຄວາມ, ຄວນມີຮູບພາບ ຫຼື ວິດີໂອປະກອບເພີ່ມເຕີມ.

- ແຕ່ລະກຸ່ມແຕ່ງຕັ້ງຕົວແທນສະເໜີບັນຫາທີ່ໄດ້ສຶກສາ ແລະ ສະເໜີມາດຕະການແກ້ໄຂ.

- ຫມົດຫ້ອງສົນທະນາ ແລະ ສະເຫນີຄຳແນະນຳ.

5) ການປະເມີນ

- ຈັດຕັ້ງໃຫ້ນັກຮຽນປະເມີນຕົນເອງ ຫຼື ປະເມີນຜົນການເຮັດວຽກຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ.

- ຄູສະຫຼຸບ ແລະ ປະເມີນວິທີການ, ເນື້ອໃນ ແລະ ຜົນງານຂອງບັນຫາທີ່ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຂອງແຕ່ລະກຸ່ມ.

➢ **<u>ໂຄງການ: ຮຽນຮູ້ປະເພນີພື້ນເມືອງ</u>**

❖ ເປົ້າຫມາຍ

• ຄວາມຮູ້: ເຂົ້າໃຈລັກສະນະເດັ່ນຂອງປະເພນີພື້ນເມືອງ

• ທັກສະ: ເກັບກຳ, ປະມວນຜົນຂໍ້ມູນ, ຮູ້ວິທີການນຳສະເໜີບົດລາຍງານ

• ທັດສະນະຄະຕິ: ພູມໃຈ, ຊື່ນຊົມຄວາມງາມຂອງປະເພນີພື້ນເມືອງ

❖ ຂັ້ນຕອນປະຕິບັດ

1) ກຳນົດຫົວຂໍ້ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການ

ຄູໃຫ້ຫົວຂໍ້ລວມ, ແນະນຳຫົວຂໍ້ຍ່ອຍ. ນັກຮຽນເລືອກຫົວຂໍ້ຍ່ອຍຕາມຄວາມສົນໃຈຂອງຕົນເອງ. ສ້າງກຸ່ມປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໃນຫົວຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້:

ກຸ່ມ 1: ນິທານພື້ນເມືອງ

ກຸ່ມ 2: ງານເທດສະການ

ກຸ່ມ 3: ວັດວາອາຮາມ ແລະ ສຸສານ

ກຸ່ມ 4: ອາຫານ

2) ສ້າງແຜນງານ

- ກຳນົດຈຸດປະສົງທີ່ຈະເກັບກຳ;

- ເລືອກທີ່ຕັ້ງ, ສິ່ງທີ່ຈະສຶກສາ;

- ຄາດຄະເນ, ວຽກງານ, ວິທີການປະຕິບັດ, ການມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃນກຸ່ມ.

3) ປະຕິບັດໂຄງການ

ແຕ່ລະກຸ່ມປະຕິບັດວຽກງານຕາມຫນ້າທີ່ສະເພາະ. ກິດຈະກຳຕົ້ນຕໍປະກອບມີ:

- ເກັບກຳແລະ ບັນທຶກ;

- ຖ່າຍຮູບ;

- ຂຽນບົດລາຍງານ.

4) ແນະນຳຜົນງານ

ກຸ່ມນັກຮຽນສະເໜີຜົນການຄົ້ນຄວ້າຂອງຕົນ:

- ບົດຂຽນ;

- ຮູບພາບ ແລະ ຮູບເງົາຕົວຢ່າງ;

- ສົນທະນາ ແລະ ໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນ.

5) ການປະເມີນ

- ນັກຮຽນປະເມີນໃນກຸ່ມຕົນເອງ, ປະເມີນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນລະຫວ່າງກຸ່ມກ່ຽວກັບຜົນງານ ແລະ ຂະບວນການຂອງໂຄງການ;

- ຄູອາຈານໃຫ້ຄຳເຫັນ ແລະ ສັງລວມ;

- ຖອດຖອນປະສົບການສຳລັບໂຄງການຕໍ່ໄປ.

➢ **<u>ໂຄງການ: ຈັດກິດຈະກຳນອກຫຼັກສູດງານວັນຄຣິດສະມາດ</u>**

❖ ເປົ້າໝາຍ

• ຄວາມຮູ້

- ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບງານບຸນທີ່ສຳຄັນຂອງວັດທະນະທຳການເວົ້າພາສາອັງກິດ

- ລວບລວມ ແລະ ເຂົ້າໃຈຕື່ມກ່ຽວກັບຄຳສັບ ໂຄງສ້າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວັນຄຣິດສະມາດ

• ທັກສະ

- ພັດທະນາທັກສະໃນການວິເຄາະ, ເກັບກຳ ແລະ ປະມວນຜົນຂໍ້ມູນ ແລະນຳສະເໜີຕໍ່ສາທາລະນະຊົນ

- ເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ຈະຮູ້ວິທີການຈັດກິດຈະກຳນອກຫຼັກສູດເປັນພາສາອັງກິດ

• ທັດສະນະຄະຕິ

- ຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ມັກໃນການຮຽນພາສາຕ່າງປະເທດ

- ພູມໃຈໃນວັດທະນະທຳຂອງຕົນເອງ ແລະ ເຄົາລົບວັດທະນະທຳອື່ນ

ຂັ້ນຕອນປະຕິບັດ

❖ ກຳນົດຫົວຂໍ້ ແລະ ເປົ້າໝາຍໂຄງການ:

- ຄູສະເໜີຫົວຂໍ້ຫຼັກ, ສະເໜີຫົວຂໍ້ຍ່ອຍ

- ນັກຮຽນສະເໜີ ແລະ ເລືອກຫົວຂໍ້ສະເພາະ

- ແບ່ງຫ້ອງຮຽນເປັນກຸ່ມຕາມຫົວຂໍ້, ແຕ່ລະກຸ່ມໃຫ້ຈຸດປະສົງລະອຽດຂອງໂຄງການຕາມຫົວຂໍ້:

+ຫົວຂໍ້ທີ 1: ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຕົ້ນກຳເນີດ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຄຣິສມາສ

+ຫົວຂໍ້ທີ 2: ກະກຽມເພງຄຣິສມາສ ແລະ ບົດຟ້ອນ

+ຫົວຂໍ້ທີ 3: ກະກຽມພະລາທິການສຳລັບກິດຈະກຳຫຼັກສູດນອກ (ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍ, ສັນຍາລັກ, ການຕົບແຕ່ງ,...)

+ຫົວຂໍ້ທີ 4: ການຈັດງານ, ດຳເນີນງານ, ເປັນພິທີກອນຈັດກິດຈະກຳນອກຫຼັກສູດ

❖ ການວາງແຜນ:

ແຕ່ລະກຸ່ມສ້າງແຜນງານ, ມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃນການປະຕິບັດຕາມຫົວຂໍ້ຂອງກຸ່ມ.

❖ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ

- ແຕ່ລະກຸ່ມປະຕິບັດວຽກງານຕາມແຜນການທີ່ໄດ້ວາງອອກ ເພື່ອກະກຽມໃຫ້ແກ່ກິດຈະກຳນອກຫຼັກສູດ.

- ການຈັດກິດຈະກຳນອກຫຼັກສູດ: ບັນດາກຸ່ມປະຕິບັດ ແລະ ແນະນຳເນື້ອໃນການກະກຽມຕາມຫົວຂໍ້ທີ່ໄດ້ມອບໝາຍ

❖ ການປະເມີນ

- ນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນປະເມີນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ປະກອບຄຳຄິດຄຳເຫັນ;

- ບັນທຶກເນື້ອໃນຕອບຮັບຈາກນັກຮຽນໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ຄູອາຈານ, ຄະນະບໍລິຫານງານ;

- ຄູອາຈານໃຫ້ຄຳເຫັນ ແລະ ການປະເມີນ.

❖ ຄຳຖາມ ແລະ ແບບຝຶກຫັດ

1. ປຽບທຽບຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງການສອນແບບໂຄງການໂດຍວິທີນຳສະເໜີ; ປຽບທຽບຄວາມຄ້າຍຄື ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງການສອນແບບໂຄງການ ແລະ ການສອນແກ້ໄຂບັນຫາ, ລະຫວ່າງການສອນໂຄງການ ແລະ ວິທີການສຶກສາທຳລະນີ.

2. ວິເຄາະຄວາມເໝາະສົມ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການນຳໃຊ້ທິດສະດີ constructivist ໃນ ການສອນແບບໂຄງການ.

3. ກະລຸນາປຶກສາຫາລືກັບເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການນຳໃຊ້ ການສອນແບບໂຄງການໃນວິຊາທີ່ເຈົ້າຮັບຜິດຊອບ, ຊອກຫາຫົວຂໍ້ທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ກັບການສອນແບບໂຄງການໄດ້.

4. ສ້າງຕົວຢ່າງທີ່ອະທິບາຍແຜນການສອນສຳລັບການສອນແບບໂຄງການໜຶ່ງບົດໃນວິຊາ.

2.5. WEBQUEST – ຄົ້ນຄວ້າອອນໄລນ໌

2.5.1. ແນວຄວາມຄິດຂອງ WebQuest

ຄຽງຄູ່ກັບການເກີດ ແລະ ຄວາມນິຍົມຂອງອິນເຕີເນັດ, ໃນມື້ນີ້ການລວບລວມ ແລະ ຈັດການຂໍ້ມູນອອນໄລນ໌ແມ່ນທັກສະທີ່ຈຳເປັນໃນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສຶກສາເຊັ່ນດຽວກັນກັບການ ປະກອບອາຊີບ. ການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການນຳໃຊ້ອິນເຕີເນັດໃນການສິດສອນໄດ້ມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍຂຶ້ນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄວາມຈິງທີ່ວ່ານັກຮຽນສາມາດເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນທາງອິນເຕີເນັດໄດ້ຢ່າງເສລີໃນການສອນມີຂໍ້ເສຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ການຄົ້ນຫາມັກຈະມີຄວາມຍາວນານເນື່ອງຈາກຂໍ້ມູນຈຳນວນຫລາຍໃນອອນໄລນ໌;
- ງ່າຍທີ່ຜິດພາດທິດທາງຈາກຫົວຂໍ້;
- ຫຼາຍເອກະສານມີເນື້ອໃນດ້ານວິຊາສະເພາະທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ຊຶ່ງສາມາດນຳໄປສູ່ "ການລົບກວນຂໍ້ມູນ";
- ໃຊ້ເວລາຫຼາຍເກີນໄປສຳລັບການປະເມີນຜົນ ແລະ ຈັດການຂໍ້ມູນໃນການສິດສອນ;
- ການໄດ້ມາຂອງຄວາມຮູ້ໂດຍຜ່ານການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຂ່າວສານໃນອິນເຕີເນັດບາງທີມີແຕ່ລັກສະນະຮັບເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີການປະເມີນຜົນ ແລະ ການວິພາກວິຈານຂອງນັກຮຽນ.

ເພື່ອເອົາຊະນະຂໍ້ເສຍຂ້າງເທິງຂອງການຮຽນທາງອອນໄລນ໌, ວິທີການ WebQuest ຈຶ່ງໄດ້ຖືກພັດທະນາຂຶ້ນມາ.

ໃນ 1995 Bernie Dodge ຢູ່ San Diego State University (USA) ໄດ້ສ້າງ Webquest ໃນການສອນ. ຜູ້ຕາງໜ້າຕໍ່ໄປແມ່ນ Tom March (ອົດສະຕາລີ) ແລະ Heinz Moser (ສະວິດເຊີແລນ).

ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ມີສະຖານະການທີ່ແທ້ຈິງໃນປະຈຸບັນ ຫຼື ໃນປະຫວັດສາດ, ໂດຍອີງໃສ່ຂໍ້ມູນທີ່ພວກເຂົາພົບ, ນັກຮຽນຈໍາເປັນຕ້ອງກໍານົດຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນັ້ນບົນພື້ນຖານການໂຕ້ຖຽງ. ນັກຮຽນຊອກຫາຂໍ້ມູນ ແລະ ຂ່າວສານທີ່ຈໍາເປັນຜ່ານລິ້ງທີ່ຄູເລືອກໃຫ້.

ມື້ນີ້ WebQuest (ພາສາອັງກິດ) ຖືກໃຊ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນໂລກ, ໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລ. ມີຫຼາຍຄໍານິຍາມ ແລະ ຄໍາອະທິບາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງ Webquest. ໃນຄວາມຫມາຍແຄບ, WebQuest ຖືກເຂົ້າໃຈວ່າເປັນວິທີການສອນ (WebQuest- Method), ໃນຄວາມຫມາຍກວ້າງ WebQuest ຖືກເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຕົວແບບ, ທັດສະນະກ່ຽວກັບການສອນໂດຍໃຊ້ອິນເຕີເນັດ. WebQuest ຍັງເປັນຫົວຫນ່ວຍເນື້ອຫາການສອນທີ່ສ້າງຂຶ້ນໂດຍໃຊ້ວິທີການນີ້, ແລະ WebQuest ທີ່ຖືກຈັດພິມຂຶ້ນທາງອອນໄລນ໌. ເມື່ອເອີ້ນ WebQuest ເປັນວິທີການສອນ, ຄວນຈະເຂົ້າໃຈວ່າມັນເປັນວິທີການທີ່ສະລັບສັບຊ້ອນ, ໃນນັ້ນສາມາດນໍາໃຊ້ວິທີການສະເພາະທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄດ້.

ໃນຖານະທີ່ເປັນວິທີການສອນ, ສາມາດທີ່ຈະນິຍາມ WebQuest ແມ່ນດັ່ງໄປນີ້:

> WebQuest ແມ່ນຫນຶ່ງວິທີການສອນ, ໃນນັ້ນນັກຮຽນປະຕິບັດຫນ້າທີ່ດ້ວຍຕົວເອງກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ທີ່ຊັບຊ້ອນ, ເຊື່ອມໂຍງກັບຊີວິດຈິງ. ບັນດາຂໍ້ມູນພື້ນຖານກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ໄດ້ມາຈາກບັນດາລິ້ງທີ່ຄູອາຈານໄດ້ເລືອກມາໃຫ້. ການຮຽນຕາມທິດທາງການຄົ້ນຄວ້າ, ກວດສອບ ແລະ ຜົນການຮຽນຮູ້ໄດ້ຖືກນັກຮຽນນໍາສະເຫນີ ແລະ ປະເມີນ.

WebQuest ເປັນວິທີການສອນໃຫມ່, ສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງສື່ການສອນໃຫມ່ແມ່ນເຕັກໂນໂລຢີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລ ະອິນເຕີເນັດ. ໃນພາສາຫວຽດນາມ, ບໍ່ທັນມີການແປ ຫຼື ການນໍາໃຊ້ຄໍາສັບໃຫ້ແກ່ແນວຄວາມຄິດນີ້. ອີງຕາມລັກສະນະຂອງແນວຄວາມຄິດ, WebQuest ສາມາດເອີ້ນວ່າວິທີການ "ຄົ້ນພົບທາງອອນໄລນ໌". WebQuest ເປັນວິທີການພິເສດຂອງການສອນນໍາໃຊ້ອິນເຕີເນັດ.

WebQuest ສາມາດແບ່ງອອກເປັນ WebQuest ຂະຫນາດໃຫຍ່ ແລະ WebQuest ຂະຫນາດນ້ອຍ:

- WebQuest ຂະຫນາດໃຫຍ່ : ຈັດການກັບບັນຫາທີ່ສະລັບສັບຊ້ອນໃນຊ່ວງເວລາຍາວ (ຕົວຢ່າງໃຫ້ເວລາເປັນເດືອນ), ສາມາດເບິ່ງຄືໂຄງການສອນ.
- WebQuest ຂະໜາດນ້ອຍ : ໃນບາງຊົ່ວໂມງຮຽນ (ຕົວຢ່າງ 2 ຫາ 4 ຊົ່ວໂມງຮຽນ), ນັກຮຽນຈັດການກັບຫົວຂໍ້ວິຊາສະເພາະໂດຍການຊອກຫາຂໍ້ມູນ ແລະ ຈັດການເພື່ອນໍາສະເໜີ, ເຊັ່ນ: ຂໍ້ມູນທີ່ບໍ່ເປັນລະບຽບແມ່ນຈັດລຽງຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ລວມເຂົ້າໃນຄວາມຮູ້ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຂອງນັກຮຽນ.

WebQuest ສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ໃນທຸກປະເພດໂຮງຮຽນ. ເງື່ອນໄຂພື້ນຖານແມ່ນນັກຮຽນຕ້ອງມີທັກສະການອ່ານພື້ນຖານ ແລະ ສາມາດຊຶມຊັບ ແລະ ຈັດການຂໍ້ມູນໃນລັກສະນະຂໍ້ຄວາມ. ນອກຈາກນັ້ນ, ນັກສຶກສາຍັງຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ພື້ນຖານໃນການເຮັດວຽກກັບຄອມພິວເຕີ ແລະ ອິນເຕີເນັດ.

WebQuest ສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ໃນທຸກວິຊາຮຽນ. ນອກຈາກນັ້ນ, WebQuest ຍັງເຫມາະສົມຫລາຍກັບການສອນແບບວິຊາປະສົມ.

2.5.2.ຄຸນສົມບັດຂອງການຮຽນຮູ້ກັບ WebQuest

- ຫົວຂໍ້ການສອນກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຖານະການຕົວຈິງຂອງໂລກ ແລະ ມີຄວາມຊັບຊ້ອນ: ຫົວຂໍ້ການສອນທີ່ເລືອກໃນ WebQuest ແມ່ນຫົວຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຈິງ, ອາດຈະເປັນສະຖານະການທີ່ພົ້ນເດັ່ນໃນປະຫວັດສາດ ຫຼື ສະຖານະການກ່ຽວກັບປະຈຸບັນ. ນັ້ນແມ່ນບັນດາສະຖານະການທີ່ສັບສົນ ສາມາດເບິ່ງໄດ້ຈາກທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ສາມາດມີທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ຈະແກ້ໄຂ.
- ທິດທາງຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນ: ເນື້ອໃນຂອງຫົວຂໍ້ ແລະ ວິທີການສິດສອນແມ່ນແນໃສ່ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ແຮງຈູງໃຈໃນການຮຽນຮູ້ຢ່າງຕັ້ງໜ້າຂອງນັກຮຽນ.
- ຄວາມເພິ່ງຕົນເອງສູງຂອງຜູ້ຮຽນ: ຂະບວນການຮຽນແມ່ນເປັນຂະບວນການທີ່ຕົນເອງ ເປັນຜູ້ຄວບຄຸມ, ນັກຮຽນຕ້ອງເພິ່ງຕົນເອງເພື່ອສຳເລັດໜ້າທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ, ຄວບຄຸມ ແລະ ກວດກາດ້ວຍຕົນເອງ, ຄູມີບົດບາດເປັນທີ່ປຶກສາ ແລະ ຊີ້ນຳ.
- ຂະບວນການຮຽນຮູ້ເປັນຂະບວນການທີ່ຕັ້ງໜ້າ ແລະ ມີລັກສະນະກໍ່ສ້າງ: ບໍ່ຄືກັບການເຂົ້າເຖິງທາງອອນໄລນ໌ເພື່ອເກັບກຳຂໍ້ມູນ, ໃນ WebQuest ນັກຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງຊອກຫາ ແລະ ປະມວນຜົນຂໍ້ມູນເພື່ອແກ້ໄຂວຽກງານໃດໜຶ່ງ. ນັກຮຽນຕ້ອງມີຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງບົນພື້ນຖານການໂຕ້ຖຽງເພື່ອຕອບຄຳຖາມ ຫຼື ແກ້ໄຂບັນຫາ.
- ຂະບວນການຮຽນຮູ້ທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ການໂຕ້ຕອບ: ຮູບແບບການເຮັດວຽກໃນ WebQuest ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ. ດັ່ງນັ້ນການຮຽນຮູ້ມີລັກສະນະສັງຄົມ ແລະ ການໂຕ້ຕອບ.
- ຂະບວນການຮຽນຮູ້ທີ່ເນັ້ນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຄົ້ນພົບ.

ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ, ນັກສຶກສາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ນຳໃຊ້ວິທີການເຮັດວຽກຕາມແບບຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຄົ້ນພົບ. ກິດຈະກຳທີ່ພົ້ນເດັ່ນຂອງນັກຮຽນໃນ WebQuest ແມ່ນການຄົ້ນຫາ, ປະເມີນ, ຈັດລະບົບ, ນຳສະເໜີ ແລກ ປ່ຽນກັບນັກຮຽນອື່ນ. ນັກຮຽນຕ້ອງປະຕິບັດ ແລະ ພັດທະນາທັກສະການຄິດເຊັ່ນ:

- ການປຽບທຽບ: ຮັບຮູ້ ແລະ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມຄ້າຍຄື ແລະ ແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງບັນດາເລື່ອງ, ທັດສະນະ;
- ການຈັດປະເພດ : ຈັດລຽງບັນດາເລື່ອງເປັນກຸ່ມບົນພື້ນຖານຄຸນສົມບັດ ແລະ ຕາມມາດຖານທີ່ກຳນົດໄວ້;
- ການພິຈາລະນາ: ໄດ້ມາຈາກການສັງເກດ ຫຼື ການວິເຄາະແລ້ວຈະໄດ້ລັກສະນະທົ່ວໄປ ຫຼື ຫຼັກການທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກມາກ່ອນ;
- ສະຫຼຸບ: ຈາກຫຼັກການພື້ນຖານ ແລະ ລັກສະນະທົ່ວໄປທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຈະໄດ້ບັນດາເງື່ອນໄຂທີ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸໄວ້;
- ການວິເຄາະຄວາມຜິດພາດ: ຮັບຮູ້ ແລະ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມຜິດພາດໃນຂະບວນການຄິດຂອງຕົນເອງ ຫຼື ຄົນອື່ນ;
- ພິສູດ: ສ້າງຊຸດໂຕ້ແຍ່ງເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ຫຼື ພິສູດສົມມຸດຕິຖານ;
- .....

2.5.3.ຂະບວນການອອກແບບ WebQuest

ຂະບວນການອອກແບບ WebQuest

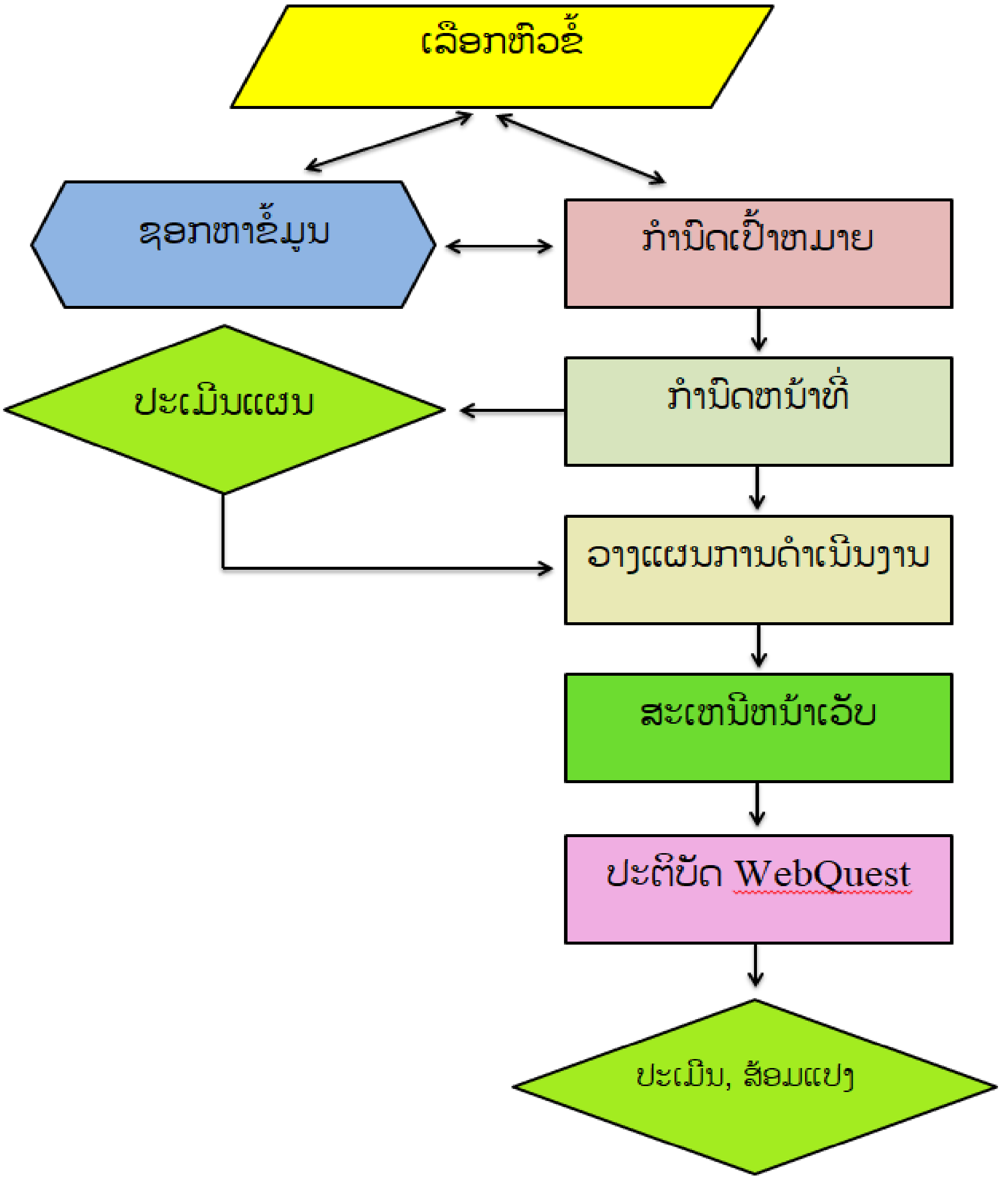

1) ເລືອກ ແລະ ແນະນຳຫົວຂໍ້

ຫົວຂໍ້ຈຳເປັນຕ້ອງມີການເຊື່ອມໂຍງຢ່າງຊັດເຈນກັບເນື້ອໃນທີ່ກຳນົດໃນຫຼັກສູດການສອນ. ຫົວຂໍ້ສາມາດເປັນບັນຫາທີ່ສຳຄັນໃນສັງຄົມ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກສຶກສາສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງ. ທັດສະນະນັ້ນບໍ່ສາມາດສະແດງອອກໃນຄຳຕອບເຊັ່ນ "ຖືກ" ຫຼື "ຜິດ" ຢ່າງງ່າຍດາຍທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໂຕ້ຖຽງກ່ຽວກັບທັດສະນະໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຮູ້ຂອງຫົວຂໍ້. ຄຳຖາມຕໍ່ໄປນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຕອບເມື່ອກຳນົດກັບຫົວຂໍ້:

- ຫົວຂໍ້ເໝາະສົມກັບໂຄງການຝຶກອົບຮົມບໍ?
- ນັກຮຽນມີຄວາມສົນໃຈໃນຫົວຂໍ້ບໍ?
- ຫົວຂໍ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຖານະການ ຫຼື ບັນຫາໃນຊີວິດຈິງບໍ?
- ຫົວຂໍ້ໃຫຍ່ພໍທີ່ຈະຊອກຫາເອກະສານຢູ່ໃນອິນເຕີເນັດບໍ?

ຫຼັງຈາກຕັດສິນໃຈເລືອກຫົວຂໍ້, ຈຳເປັນຕ້ອງອະທິບາຍຫົວຂໍ້ເພື່ອຈະແນະນຳໃຫ້ນັກຮຽນ. ຫົວຂໍ້ຄວນໄດ້ຮັບການແນະນຳແບບສັ້ນໆ ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນສາມາດຄຸ້ນເຄີຍກັບຫົວຂໍ້ທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ.

2) ຊອກຫາແຫຼ່ງເອກະສານຮຽນ

• ຄູຊອກຫາເວັບໄຊທ໌ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫົວຂໍ້, ເລືອກເວັບທີ່ເຫມາະສົມເພື່ອເອົາລິ້ງເຊື່ອມຕໍ່ເຂົ້າໃນ WebQuest. ສໍາລັບແຕ່ລະກຸ່ມເຮັດບົດຝຶກຫັດທີ່ຕ່າງກັນ, ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້, ປະເມີນ ແລະ ຈັດລະບົບແຫຼ່ງຂໍ້ມູນທີ່ເລືອກໃຫ້ເປັນຮູບແບບຂອງທີ່ຢູ່ອິນເຕີເນັດ (URLs). ຂັ້ນຕອນນີ້ມັກຈະຮຽກຮ້ອງແຮງງານຫລາຍ. ດ້ວຍວິທີນັ້ນ, ຜູ້ຮຽນຈະໄດ້ຮັບການສະຫນອງແຫລ່ງຂໍ້ມູນອອນໄລນ໌ເພື່ອນໍາໃຊ້ກັບການຈັດການ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາ. ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ຖືກລວມເຂົ້າໃນເອກະສານ WebQuest ຫຼືເປັນລິ້ງເຊື່ອມກັບເວັບໄຊທ໌ພາຍນອກ.

• ນອກຈາກເວັບໄຊທ໌, ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມອາດຈະເປັນຂໍ້ມູນວິຊາສະເພາະທີ່ສະຫນອງໃຫ້ຜ່ານ Email, CD ຫຼື ທະນາຄານຂໍ້ມູນດິຈິຕອນ (ເຊັ່ນ: ວັດຈະນານຸກົມອອນໄລນ໌ໃນການສອນພາສາຕ່າງປະເທດ). ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນຕ້ອງລະບຸແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການກວດກາໂດຍຄູອາຈານກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບກ່ອນ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າເອກະສານນັ້ນຫນ້າເຊື່ອຖື.

3) ກໍານົດຈຸດປະສົງ

• ຈໍາເປັນຕ້ອງກໍານົດເປົ້າຫມາຍ ແລະ ຂໍ້ກໍານົດທີ່ຈະບັນລຸໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນໃນການປະຕິບັດ WebQuest.

• ບັນດາຄວາມຕ້ອງການຄວນຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບນັກຮຽນ ແລະ ສາມາດບັນລຸໄດ້.

4) ກໍານົດຫນ້າທີ່

ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງກິດຈະກໍາການຮຽນຮູ້, ນັກຮຽນຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂຫນ້າທີ່ ຫຼື ບັນຫາທີ່ມີຄວາມຫມາຍ ແລະ ພໍດີແຮງ. ບັນຫາ ຫຼື ຫນ້າທີ່ຕ້ອງລະບຸຫົວຂໍ້ທີ່ໄດ້ສະເຫນີ. ຫນ້າທີ່ການຮຽນຂອງແຕ່ລະກຸ່ມແມ່ນອົງປະກອບຫຼັກຂອງ WebQuest. ຫນ້າທີ່ກໍານົດທິດທາງກິດຈະກໍາຂອງນັກຮຽນ, ຈໍາເປັນຕ້ອງຫຼີກເວັ້ນຫນ້າທີ່ໃນຮູບແບບຂອງການທອນຄືນ, ການສະທ້ອນພຽງຫນ້າດຽວ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເລີ່ມຕົ້ນຈາກບັນຫາທົ່ວໄປຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ກໍານົດວຽກງານສະເພາະໃນລັກສະນະທີ່ສັ້ນ ແລະ ຊັດເຈນ. ຫນ້າທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຄວາມອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານຄວາມຕ້ອງການ, ກັບສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທີ່ເປັນໄປໄດ້, ປະເພດຂອງການເຮັດວຽກ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ, ຫົວຂໍ້ຖືກ ແບ່ງອອກເປັນຫົວຂໍ້ຍ່ອຍເພື່ອກໍານົດຫນ້າທີ່ໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມແຕກຕ່າງກັນ. ກຸ່ມອາດຈະຖືກມອບໝາຍຫນ້າທີ່ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຈາກມຸມຕ່າງໆ.

5) ອອກແບບຂະບວນການ

ຫຼັງຈາກກໍານົດຫນ້າທີ່ຂອງກຸ່ມນັກຮຽນ, ຈໍາເປັນຕ້ອງອອກແບບຂະບວນການປະຕິບັດ WebQuest. ໃນນັ້ນໃຫ້ຄໍາແນະນໍາ ແລະ ສະຫນັບສະຫນູນໃຫ້ແກ່ຂະບວນການເຮັດວຽກຂອງນັກຮຽນ. ຂະບວນການປະຕິບັດ WebQuest ປະກອບມີຂັ້ນຕອນຫລັກຄື: ຮັບຫົວຂໍ້, ກໍານົດຫນ້າທີ່, ແນະນໍາແຫລ່ງຂໍ້ມູນ, ການປະຕິບັດ, ການນໍາສະເຫນີ, ການປະເມີນ.

6) ນໍາສະເຫນີຫນ້າເວັບ

ເນື້ອໃນໄດ້ຖືກກະກຽມເທິງນີ້ແລ້ວຕ້ອງໃຊ້ເພື່ອນໍາສະເຫນີ WebQuest. ເພື່ອສ້າງເວັບໄຊທ໌ WebQuest, ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ການຂຽນໂປຼແກຼມ ແລະ ເຄື່ອງມືທີ່ຊັບຊ້ອນໃນການຕັ້ງຄ່າຫນ້າ HTML. ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວພຽງແຕ່ຕັ້ງ WebQuest, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນໃນໂປແກຼມ Word ແລະ ເຊັບໄວ້ໃນໂຟນເດີ HTML, ບໍ່ຄືກັບລາຍການໂຟນເດີ DOC. ສາມາດນໍາໃຊ້ໂປລແກລມເວັບໄຊຕ໌, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ FrontPage, ນໍາໃຊ້ແມ່ແບບຂອງ WebQuest ທີ່ມີຢູ່ໃນອິນເຕີເນັດແລ້ວ. WebQuest ຖືກເອົາເຂົ້າໃນອິນເຕີເນັດເພື່ອການນໍາໃຊ້.

7) ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ WebQuest

ຫຼັງຈາກທີ່ນຳ WebQuest ເຂົ້າໃນອິນເຕີເນັດແລ້ວ, ທົດລອງໃຊ້ກັບນັກຮຽນເພື່ອປະເມີນ ແລະ ແກ້ໄຂ.

8) ປະເມີນ ແລະ ແກ້ໄຂ

ການປະເມີນ WebQuest ເພື່ອເອົາປະສົບການ ແລະ ແກ້ໄຂ ຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມຄິດເຫັນຂອງນັກຮຽນກ່ຽວກັບການນຳສະເໜີ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ WebQuest. ສາມາດຖາມນັກຮຽນດ້ວຍຄຳຖາມຕໍ່ໄປນີ້:

- ພວກນ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງແດ່?
- ພວກນ້ອງມັກ ແລະ ບໍ່ມັກຫຍັງແດ່?
- ມີບັນຫາດ້ານເຕັກນິກໃນ WebQuest ອັນໃດບໍ?...

2.5.4.ຂະບວນການປະຕິບັດ WebQuest

ຂັ້ນຕອນ	ອະທິບາຍ
ຮັບຫົວຂໍ້	ຄູແນະນຳກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້. ໂດຍປົກກະຕິ, ໜຶ່ງ WebQuest ຈະເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ການໃຫ້ສະຖານະການທີ່ມີບັນຫາໃນຊີວິດຈິງຂອງນັກຮຽນ,ສ້າງແຮງຈູງໃຈແກ່ນັກຮຽນໃຫ້ມີຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຫົວຂໍ້ ແລະ ຢາກຫາທາງແກ້ໄຂໃຫ້ແກ່ບັນຫານັ້ນ.
ກຳນົດໜ້າທີ່	ນັກຮຽນໄດ້ຮັບມອບໝາຍໜ້າທີ່ສະເພາະ. ຕ້ອງມີການສົນທະນາລະຫວ່າງນັກຮຽນເພື່ອເຂົ້າໃຈໜ້າທີ່, ການົດເປົ້າໝາຍຂອງຕົນ, ກໍຄືມີການສົ່ງເສີມ, ປັບປຸງຕາມສົມຄວນ. ຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງບັນຫາແມ່ນຂຶ້ນກັບຫົວຂໍ້ ແລະ ຂຶ້ນກັບແຕ່ລະກຸ່ມຕ່າງກັນ
ແນະນຳແຫລ່ງຂໍ້ມູນ	ຄູແນະນຳແຫລ່ງຂໍ້ມູນເພື່ອຈັດການກັບໜ້າທີ່, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນບັນດາໜ້າເວັບທີ່ຄູໄດ້ຄັດເລືອກມາໃຫ້ແລ້ວ, ນອກຈາກນີ້ຍັງມີການແນະນຳກ່ຽວກັບເອກະສານອື່ນໆ,
ປະຕິບັດ	ນັກຮຽນປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນກຸ່ມ, ຄູຮັບບົດບາດເປັນທີ່ປຶກສາ. ໃນເວັບ WebQuest ມີຄຳແນະນຳ, ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານການປະຕິບັດ, ການຊ່ວຍເຫລືອສະເພາະເພື່ອຈັດການກັບໜ້າທີ່.
ການນຳສະເໜີ	ນັກຮຽນນຳສະເໜີຜົນງານຂອງກຸ່ມຕໍ່ໜ້າຫ້ອງ, ນຳໃຊ້ PowerPoint , ເອກະສານ ຫລື ເອົາເຂົ້າອິນເຕີເນັດ.
ການປະເມີນ	ປະເມີນຜົນງານ, ເອກະສານ, ວິທີການ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວການຮຽນໃນ WebQuest. ສາມາດນາໃຊ້ບົດບັນທຶກທີ່ໄດ້ຂຽນໃນລະຫວ່າງຂະບວນການເຮັດວຽກເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອ, ນຳໃຊ້ການແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນ, ໃບສອບຖາມ. ນັກຮຽນໄດ້ຮັບໂອກາດໃນການຄິດ ແລະ ປະເມີນໂດຍມີການຕິຕຍນ. ການປະເມີນຕໍ່ໄປແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຄູປະຕິບັດ.

2.5.5.ປະເພດຂອງໜ້າທີ່ໃນ WebQuest

ມີຫຼາຍປະເພດໜ້າທີ່ໃນ WebQuest. Dodge ໄດ້ແຍກປະເພດຂອງໜ້າທີ່ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ປະເພດໜ້າທີ່	ອະທິບາຍ
ສະທ້ອນຂໍ້ມູນ(ບົດຝຶກຫັດຖ່າຍທອດ)	ນັກຮຽນຊອກຫາຂໍ້ມູນ ແລະ ຈັດການເພື່ອຕອບຄຳຖາມ ແລະ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນຂໍ້ມູນນັ້ນ. ຜົນການຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນຈະໄດ້ນຳສະເໜີໃນແບບມັລຕິມີເດຍ (ຕົວຢ່າງ ນຳໃຊໂປຣແກມ PowerPoint) ຫລື ຜ່ານບັນດາໂປສເຕີ, ບົດຄວາມ

	ສັ້ນ,... ຖ້າພຽງແຕ່"ຕັດແປະຂໍ້ມູນ" ແລ້ວບໍ່ໄດ້ຈັດການກັບຂໍ້ມູນທີ່ຊອກຫາຄື ສະຫລຸບ, ຈັດລະບົບແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນ WebQuest
ສັງເຄາະຂໍ້ມູນ (ບົດຝຶກຫັດລວບລວມ)	ນັກຮຽນມີຫນ້າທີ່ນຳເອົາຂໍ້ມູນຈາກຫລາຍແຫລ່ງຂໍ້ມູນ ແລະ ລິ້ງ, ສັງລວມພວກມັນເຂົ້າໃນຫນຶ່ງຜົນງານລວມ. ຜົນງານໄດ້ນຳເຂົ້າໃນອິນເຕີເນັດ, ແຕ່ຜົນງານບາງທີກໍບໍ່ຢູ່ໃນລັກສະນະດີຈິຕອນ. ບັນດາຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ສັງລວມຕ້ອງຜ່ານການຈັດການມາແລ້ວ.
ການແກ້ໄຂຄວາມລັບ	ການເອົາຄວາມລັບເຂົ້າສາມາດເປັນວິທີການທີ່ເຫມາະສົມເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮຽນສົນໃຈໃນຫົວຂໍ້. ໃນເວລານັ້ນບັນຫາແມ່ນການອອກແບບຄວາມລັບແບບໄດໃຫ້ບໍ່ສາມາດຫາຄຳຕອບຈາກອິນເຕີເນັດໄດ້, ເພື່ອຈະຕອບຄຳຖາມຈະຕ້ອງຊອກຫາຂໍ້ມູນຈາກຫລາຍແຫລ່ງຕ່າງກັນ, ສ້າງຄວາມເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ສະຫລຸບເຂົ້າກັນ.
ບົດຝຶກຫັດຂ່າວສານ	ນັກຮຽນໄດ້ຮັບຫນ້າທີ່ໃນລັກສະນະທີ່ເປັນນັກຂ່າວປະຕິບັດການປະກາດຂ່າວກ່ຽວກັບເຫດການ ຫລື ຄວາມຂັດແຍ່ງໃນປັດຈຸບັນພອມທັງພື້ນຫລັງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເພື່ອປະຕິບັດຫນ້າທີ່ນີ້ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຮັບເອົາຂໍ້ມູນ ແລະ ຈັດການມັນໃຫ້ເປັນບົດຂ່າວ, ບົດສາລະຄະດີ, ບົດວິຈານ ຫລື ບົດຂ່າວແບບອື່ນໆ.
ສ້າງແຜນງານ ແລະ ອອກແບບ(ຫນ້າທີ່ອອກແບບ)	ນັກຮຽນຕ້ອງສ້າງຜົນງານ ຫລື ຮ່າງແຜນງານໃຫ້ແກ່ແຜນໃນຕໍ່ຫນ້າ. ເປົ້າຫມາຍ ແລະ ຄຳແນະນຳຈະໄດ້ອະທິບາຍໃນຫົວບົດ.
ສ້າງຜົນງານທີ່ສ້າງສັນ (ບົດຝຶກຫັດສ້າງສັນ)	ຫນ້າທີ່ຂອງຜູ້ຮຽນແມ່ນປ່ຽນຂໍ້ມູນທີ່ຈັດການແລ້ວໃຫ້ເປັນຜົນງານທີ່ສ້າງສັນ, ຕົວຢ່າງ ຮູບພາບ, ບົດລະຄອນ, ບົດສຽດສີ, ໄດອາຣີຈຳລອງ, ບົດເພງ.
ສ້າງຂໍ້ສະເຫນີທີ່ເອກະພາບ (ຫນ້າທີ່ສ້າງຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມ)	ບັນດາຫົວຂໍ້ແນ່ນນອນວ່າຈະຕ້ອງໄດ້ສົນທະນາໂຕ້ແຍ່ງກັນ. ທຸກຄົນຈະຮັບຮອງທັດສະນະທີ່ຕ່າງກັນເທິງພື້ນຖານລະບົບຄຸນຄ່າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ການຄິດພາບທີ່ຕ່າງກັນກັບເງື່ອນໄຂ ແລະ ປາກົດການທີ່ແນ່ນອນ, ເຮັດໃຫ້ເກີດການພັດທະນາຂໍ້ສະເຫນີລວມໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມສະເພາະ
ດຶງດູດຜູ້ອື່ນ (ບົດຝຶກຫັດຊັກຊວນ)	ຜູ້ຮຽນຕ້ອງຊອກຫາຂໍ້ມູນທີ່ສະຫນັບສະຫນູນໃຫ້ແກ່ທັດສະນະທີ່ໄດ້ເລືອກ, ພັດທະນາຕົວຢ່າງທີ່ມີຄວາມດຶງດູດທັດສະນະທີ່ເຫມາະສົມ. ຕົວຢ່າງແມ່ນບົດບັນຍາຍຕໍ່ຫນ້າຄະນະກຳມະການ, ການອະທິບາຍຕໍ່ຫນ້າສານ, ຂຽນຈົດຫມາຍ, ບົດສະຫລຸບ ຫລື ບົດປະກາດຂ່າວ, ສ້າງໂປສເຕີ ຫລື ຮູບເງົາສັ້ນ, ໃນເວລານັ້ນບັນຫາຈະດຶງດູດຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບຫມາຍ.
ເຂົ້າໃຈຕົວເອງ (ບົດຝຶກຫັດທຳຄວາມເຂົ້າໃຈຕົວເອງ)	ບັນດາບົດຝຶກຫັດແບບນີ້ຮຽກຮ້ອງຜູ້ຮຽນຕ້ອງຈັດການກັບຄຳຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົວເອງ ເຊິ່ງບໍ່ທັນມີຄຳຕອບທີ່ໄວວາ. ບັນດາບົດຝຶກຫັດແບບນີ້ສາມາດໄດ້ມາຈາກການສັງເກດຈາກເປົ້າຫມາຍສ່ວນຕົວ, ສິ່ງທີ່ຕ້ອງການກ່ຽວກັບອາຊີບ ແລະ ອະນາຄົດຂອງຊີວິດ, ບັນຫາຄວາມຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ສາດສະຫນາ , ທັດສະນະກັບການປັບປ່ຽນເຕັກນິກ, ປະເພນີ ແລະ ສິລະປະ.
ວິເຄາະຂໍ້ມູນວິຊາສະເພາະ (ບົດຝຶກຫັດວິເຄາະ)	ຜູ້ຮຽນຕ້ອງຈັດການໃຫ້ລະອຽດຂຶ້ນກ່ຽວກັບເນື້ອໃນວິຊາສະເພາະ, ເພື່ອຊອກຫາຄວາມຄ້າຍຄື ແລະ ແຕກຕ່າງກັນກໍຄືຜົນກະທົບຂອງມັນ.
ສ້າງຂໍ້ກຳນົດ (ບົດຝຶກຫັດກຳນົດ)	ເພື່ອຈະໄດ້ຂໍ້ກຳນົດ, ຕ້ອງມີຂໍ້ມູນຂອງເນື້ອໃນຢ່າງລະອຽດ ແລະ ພັດທະນາມາດຕະຖານເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ຂໍ້ກຳນົດ. ບັນດາມາດຕະຖານທີ່ເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ຂໍ້ກຳນົດສາມາດໃຫ້ມາກ່ອນແລ້ວ ຫລື ຜູ້ຮຽນຕ້ອງພັດທະນາມາດຕະຖານ

	ຂອງຕົນເອງ.
ກວດສອບ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າ (ບົດຝຶກຫັດວິທະຍາສາດ)	ນັກຮຽນດຳເນີນຫນ້າທີ່ຄົ້ນຄວ້າຜ່ານການກວດສອບ ຫລື ວິທີການຕ່າງໆ. ໃນບົດຝຶກຫັດແບບນີ້ຕ້ອງຊອກຫາຫນ້າທີ່ເຊິ່ງມີລະດັບຄວາມຍາກທີ່ເຫມາະສົມ. ເວລາທີ່ເຮັດບົດຝຶກຫັດຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປນີ້: – ຕັ້ງຂໍ້ສົມມຸດ – ກວດສອບຂໍ້ສົມມຸດໂດຍອີງຕາມແຫລ່ງຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຄັດເລືອກມາ.

2.5.6.ຕົວຢ່າງ WebQuest: "ອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳ"

ຕົວຢ່າງທີ່ນຳສະເຫນີຢູ່ໃນ WebQuest ກ່າວເຖິງຫົວຂໍ້ທີ່ມີການໂຕ້ວາທີຢ່າງຮ້ອນແຮງໃນຫລາຍປະເທດ. ຫົວຂໍ້ "ອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳ" ແມ່ນພິຈາລະນາຈາກຫຼາຍມຸມອາຊີບ ແລະ ຫຼາຍດ້ານເຊັ່ນ: ເຕັກໂນໂລຢີຊີວະພາບ, ກົດຫມາຍ, ຊີວະສາດ, ນິເວດວິທະຍາເຊັ່ນດຽວກັນກັບມະນຸດສະທຳ.

1) ຮັບຫົວຂໍ້

ນັກຮຍນຈະໄດ້ຮັບການນຳສະເຫນີກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງໂອກາດນຳໃຊ້ ແລະ ອັນຕະລາຍທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂອງອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳ:

> ຈາກນິຍາມຂອງອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳ ຫລາຍຄົນຈະຄິດເຖິງບັນດາຫມາກເລັ່ນໃຫຍ່, ສາມາດປະໄວ້ເປັນເດືອນ, ສີສັນແດງງາມ ແລະ ຫອມແຊບ.
>
> ແຕ່ອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳໃນປັດຈຸບັນໄດ້ເກີດຂໍ້ໂຕ້ແຍ່ງຂຶ້ນດ້ວຍຫລາຍຄວາມຄິດເຫັນຕ່າງກັນເຊັ່ນ: ໂດຍຫລາຍຄົນໃຫ້ວ່າເປັນອາຫານຈາກປີສາດ. ໂດຍອີກຫລາຍຄົນກໍ່ໃຫ້ອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳເປັນວິທີແກ້ໄຂບັນຫາດ້ານໂພຊະນາການ, ພິເສດແມ່ນກັບບັນດາປະເທດທີ່ທຸກຍາກ.
>
> ສະນັ້ນທັດສະນະຄະຕິຂອງເຮົາກັບອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳເປັນຈັ່ງໃດ?

ດ້ວຍບັນຫາຂ້າງເທິງນີ້, ນັກຮຽນໄດ້ຖືກຈັດໃສ່ໃນສະຖານະການທີ່ມີບັນຫາ. ນັກຮຽນຍັງບໍ່ຮູ້ລັກສະນະຂອງອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຍົກຂຶ້ນມາໄດ້.

2) ກຳນົດຫນ້າທີ່

ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຂ້າງເທິງ, ຕ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້ເພື່ອຈະຕອບສອງຄຳຖາມຕໍ່ໄປໃນ WebQuest ນີ້:

• ອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳ (Genfood) ແມ່ນຫຍັງ?

• ອາຫານດັດແປງພັນທຸກຳເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມບໍ?

ເພື່ອຕອບສອງຄຳຖາມນີ້, ຫ້ອງຮຽນໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສີ່ກຸ່ມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າຫົວຂໍ້ໃນບົດບາດເປັນກຸ່ມຂອງສັງຄົມຕ່າງໆ:

• ກຸ່ມ 1: “ນັກສິ່ງແວດລ້ອມ”

• ກຸ່ມ 2: “ນັກວິທະຍາສາດ”

• ກຸ່ມ 3: “ອົງການປົກປ້ອງຜູ້ບໍລິໂພກ”,

• ກຸ່ມທີ 4: “ນັກນິຕິບັນຍັດ”.

ແຕ່ລະກຸ່ມມີຫນ້າທີ່ຂອງຕົນເອງເພື່ອກະກຽມສໍາລັບ "ກອງປະຊຸມສາກົນກ່ຽວກັບອາຫານພັນທຸກໍາ" ໃນເດືອນຕໍ່ໄປ (ສົມມຸດຂຶ້ນມາ).ຫົວຂໍ້ຂອງແຕ່ລະກຸ່ມຕາມລໍາດັບແມ່ນ:

- ອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາທໍາລາຍ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງພວກເຮົາບໍ?
- ອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາເປັນການແກ້ໄຂບັນຫາໂພຊະນາການຂອງໂລກບໍ?
- ຜູ້ບໍລິໂພກຈໍາເປັນຕ້ອງຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາ?
- ຈໍາເປັນຕ້ອງຕິກາໃຫ້ແກ່ອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາບໍ ແລະ ຍ້ອນຫຍັງ?

3) ແນະນໍາແຫລ່ງຂໍ້ມູນ

ຄູແນະນໍາເວັບໄຊທ໌ໃນອິນເຕີເນັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫົວຂໍ້ທີ່ເລືອກ ແລະ ລິ້ງເຂົ້າໃນ WebQuest ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້. ຕົວຢ່າງ, ເວັບໄຊທ໌ມີຫົວຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້:

- ອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາແມ່ນຫຍັງ?
- ອາຫານໃດແດ່ທີ່ສາມາດຜະລິດໄດ້ໂດຍການດັດແປງພັນທຸກໍາ?
- ຕົວຢ່າງຂອງພືດດັດແປງພັນທຸກໍາ
- ອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາໃດແດ່ທີ່ໄດ້ຂາຍແລ້ວໃນຕະຫລາດໃນທຸກມື້ນີ້ ແລະ ຂາຍຢູ່ໃສ?
- ພວກເຮົາສາມາດລະບຸອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາໄດ້ແນວໃດ?
- ການກິນອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາມີອັນຕະລາຍບໍ?

4) ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

• ນັກຮຽນເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ, ຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນຕົ້ນຕໍຢູ່ໃນເວັບໄຊທ໌ທີ່ລະບຸໄວ້, ເກັບກໍາ, ຈັດລຽງ, ປະມວນຜົນ ແລະ ປະເມີນຂໍ້ມູນຕາມຫົວຂໍ້ຂອງກຸ່ມ, ຖອດຖອນບົດສະຫຼູບ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງໃນຫົວຂໍ້ ບົນພື້ນຖານການປະມວນຜົນຂໍ້ມູນທີ່ຄົ້ນພົບ.

• ແຕ່ລະກຸ່ມຕ້ອງສ້າງບົດລາຍງານເພື່ອກະກຽມນໍາສະເຫນີໃນ "ກອງປະຊຸມສາກົນກ່ຽວກັບອາຫານພັນທຸກໍາ" ທີ່ຈະມາເຖິງຕາມຫົວຂໍ້ການຄົ້ນຄວ້າຂອງກຸ່ມ.

5) ການນໍາສະເຫນີຜົນງານ

• ຜົນລາຍງານຂອງກຸ່ມສາມາດລົງໃນເວັບໄຊທ໌ເພື່ອເຜີຍແຜ່.

• ຈັດຕັ້ງ “ກອງປະຊຸມສາກົນກ່ຽວກັບອາຫານພັນທຸກໍາ”, ເຊິ່ງເປັນການສົນທະນາໃນຊັ້ນ

• ຮຽນ, ໃນນັ້ນແຕ່ລະກຸ່ມສະເຫນີຜົນງານຂອງກຸ່ມຕົນເອງ.

6) ການປະເມີນ:

• ຄູ ແລະ ນັກຮຽນປະເມີນຜົນໄດ້ຮັບ ແລະ ຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ WebQuest.

• ນັກຮຽນຖອດຖອນບົດສະຫຼູບຂອງຕົນເອງສໍາລັບຄໍາຖາມຕໍ່ໄປນີ້:

- ຕອນນີ້, ຫຼັງຈາກການສົນທະນາ, ເຈົ້າຍັງກິນອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາບໍ?
- ອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາແມ່ນເກີດຈາກຫ້ອງທົດລອງຂອງປີສາດ ຫຼື ເປັນອາຫານຂອງສະຕະວັດທີ 21?

- ທ່ານສະຫນັບສະຫນູນ ຫຼື ໂຕ້ແຍ່ງກັບອາຫານດັດແປງພັນທຸກໍາ?

-

❖ **ຄໍາຖາມ ແລະ ບົດຝຶກຫັດ**

1. ປຽບທຽບຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງ WebQuest ກັບການສອນໂດຍໃຊ້ອິນເຕີເນັດປົກກະຕິ.
2. ກະລຸນາວິເຄາະຄວາມເໝາະສົມ ແລະ ການນໍາໃຊ້ constructivism ໃນວິທີການ WebQuest.
3. ປຶກສາຫາລືກັບເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງທ່ານກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການນໍາໃຊ້ວິທີການ WebQuest ໃນວິຊາທີ່ທ່ານກໍາລັງສອນ, ຊອກຫາຫົວຂໍ້ທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ວິທີການ WebQuest ໄດ້.
4. ສ້າງຕົວຢ່າງທີ່ອະທິບາຍແຜນການສອນສໍາລັບຫນຶ່ງບົດຮຽນໂດຍໃຊ້ວິທີການ WebQuest.

2.6. ເຕັກນິກການສອນຢ່າງຕັ້ງຫນ້າ

ເຕັກນິກການສອນຢ່າງຕັ້ງຫນ້າແມ່ນເຕັກນິກການສອນທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນພິເສດໃນການສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນຂອງນັກຮຽນໃນຂະບວນການສອນ, ກະຕຸ້ນແນວຄິດ, ຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງນັກຮຽນ. ເຕັກນິກການສອນຢ່າງຕັ້ງຫນ້າທີ່ນໍາສະເຫນີຂ້າງລຸ່ມນີ້ສາມາດນໍາໃຊ້ຢ່າງດີໃນການເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມຍັງສາມາດປະຕິບັດຮ່ວມກັນກັບຮູບແບບຂອງການສອນທົ່ວຊັ້ນຮຽນເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຫ້າວຫັນຂອງນັກຮຽນ. ເຕັກນິກທີ່ນໍາສະເຫນີຂ້າງລຸ່ມນີ້ໃນຫລາຍເອກະສານຍັງເອີ້ນວ່າເປັນວິທີການສອນ.

2.6.1.ລະດົມສະໝອງ

❖ **ແນວຄວາມຄິດ**

ການລະດົມສະໝອງແມ່ນເຕັກນິກເພື່ອລະດົມແນວຄວາມຄິດໃໝ່ໆ, ມີຄວາມເປັນຕົ້ນສະບັບກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ຂອງສະມາຊິກໃນການສົນທະນາ. ສະມາຊິກໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນ, ໂດຍບໍ່ຈໍາກັດດ້ານຄວາມຄິດ (ເພື່ອສ້າງ "ລົມບ້າຫມູ" ຂອງຄວາມຄິດ). ເຕັກນິກການ ລະດົມສະໝອງພັດທະນາໂດຍ Alex Osborn (ອາເມລິກາ), ອີງໃສ່ເຕັກນິກພື້ນເມືອງຈາກອິນເດຍ.

❖ **ຂໍ້ກໍານົດຂອງການລະດົມສະຫມອງ**

• ຫ້າມປະເມີນ ແລະ ວິພາກວິຈານໃນຂະບວນການເກັບກໍາແນວຄິດຂອງສະມາຊິກ;

• ເຊື່ອມໂຍງແຕ່ລະແນວຄິດທີ່ສະເຫນີມາ;

• ສົ່ງເສີມປະລິມານຂອງແນວຄິດ;

• ອະນຸຍາດໃຫ້ຈິນຕະນາການ ແລະ ນຶກຄິດ.

❖ **ຂັ້ນຕອນປະຕິບັດ**

a. ຜູ້ຈັດແນະນໍາຫົວຂໍ້ ແລະ ກໍານົດບັນຫາຢ່າງຈະແຈ້ງ;

b. ສະມາຊິກປະກອບຄໍາຄິດຄໍາເຫັນຂອງຕົນ: ໃນຂະນະທີ່ເກັບກໍາຄວາມຄິດເຫັນ, ບໍ່ປະເມີນ ຫຼື ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ. ຈຸດປະສົງແມ່ນເພື່ອລະດົມຫຼາຍແນວຄິດຢ່າງລຽນຕິດ;

c. ສິ້ນສຸດການໃຫ້ຄໍາເຫັນ;

d. ປະເມີນ.

• ການຄັດເລືອກເບື້ອງຕົ້ນຂອງບັນດາຄວາມຄິດ, ເຊັ່ນ: ໂດຍຄວາມສາມາດໃນການນໍາໃຊ້

- ສາມາດນໍາໃຊ້ໂດຍກົງ;

- ສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມເຕີມ;

- ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການນໍາໃຊ້.

• ປະເມີນແນວຄິດທີ່ເລືອກ

• ຖອດຖອນບົດສະຫຼຸບ

❖ **ການນໍາໃຊ້**

• ນໍາໃຊ້ໃນໄລຍະການແນະນໍາຫົວຂໍ້ຂອງຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງ;

• ຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາ;

• ເກັບກໍາຄວາມສາມາດໃນການຄັດເລືອກ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

❖ **ຂໍ້ດີ**

• ປະຕິບັດໄດ້ງ່າຍ;

• ບໍ່ເປືອງ;

• ນໍາໃຊ້ຜົນກະທົບສະທ້ອນໄດ້, ລະດົມສະຕິປັນຍາສູງສຸດຂອງກຸ່ມ;

• ລະດົມແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງ;

• ສ້າງໂອກາດໃຫ້ສະມາຊິກທັງໝົດໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມ.

❖ **ຂໍ້ເສຍ**

• ອາດຈະຫລີງອອກຈາກຫົວຂໍ້ ຫລື ກະແຈກກະຈາຍ;

• ອາດໃຊ້ເວລາດົນເພື່ອເລືອກແນວຄິດທີ່ເຫມາະສົມ;

• ອາດຈະມີນັກຮຽນບາງຄົນທີ່ "ຫ້າວຫັນເກີນໄປ", ບາງຄົນບໍ່ເຄື່ອນໄຫວຫຍັງເລີຍ.

ເຕັກນິກການລະດົມສະຫມອງຖືກນໍາໃຊ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ຫຼາຍເຕັກນິກອື່ນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍອີງໃສ່ເຕັກນິກນີ້, ເຊິ່ງສາມາດຖືວ່າເປັນເຕັກນິກລະດົມສະຫມອງປະເພດຕ່າງໆ.

2.6.2.ລະດົມສະໝອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ

❖ **ແນວຄວາມຄິດ**

ລະດົມສະໝອງເປັນລາຍລັກອັກສອນແມ່ນຮູບແບບການດັດແກ້ຂອງການລະດົມສະໝອງ. ໃນລະດົມສະໝອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ, ແນວຄິດບໍ່ໄດ້ນໍາສະເຫນີແບບປາກເປົ່າ, ແຕ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແຕ່ລະຄົນສະເຫນີແນວຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍການຂຽນໃສ່ເຈ້ຍກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ໃດຫນຶ່ງ.

ໃນການລະດົມສະໝອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ, ຄູ່ຮ່ວມງານຈະຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບກັນ ແລະ ກັນໃນດ້ວຍລາຍລັກອັກສອນ. ນັກຮຽນເອົາເຈ້ຍລວມໃສ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າ, ໃນນັ້ນຂຍນຫົວຂໍ້ຕາມແຖວເຈ້ຍ ຫຼື ຢູ່ກາງເຈ້ຍ. ນັກຮຽນປ່ຽນກັນຂຽນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄິດກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້, ດ້ວຍຄວາມສະງົບ. ຂະນະດຽວກັນ, ນັກຮຽນເບິ່ງສິ່ງທີ່ແຕ່ລະຄົນຂຽນ ແລະ ສ້າງບົດຂຽນຮ່ວມກັນ. ດ້ວຍວິທີນັ້ນສາມາດທີ່ຈະສ້າງບົດເລື່ອງເຕັມ ຫຼື ພຽງແຕ່ເປັນການເກັບກໍາບັນດາຄໍາສໍາຄັນ. ນັກຮຍນສາມາດດໍາເນີນການສົນທະນາດ້ວຍປາກກາ ແລະ ເຈ້ຍເຖິງແມ່ນວ່າກໍາລັງເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ. ຜົນງານສາມາດສ້າງເປັນແຜນທີ່ປັນຍາ.

❖ **ວິທີປະຕິບັດ**

• ເອົາເຈ້ຍ 1-2 ແຜ່ນໃສ່ໂຕະເພື່ອບັນທຶກຄວາມຄິດ ແລະ ຄໍາແນະນາຂອງສະມາຊິກ;

• ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນຂຽນຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງໃສ່ໃນເຈ້ຍ;

• ສາມາດສຶກສາແນວຄິດຂອງສະມາຊິກຄົນອື່ນທີ່ຂຽນໃນເຈ້ຍເພື່ອພັດທະນາແນວຄິດຕໍ່ໄປ;

• ຫຼັງຈາກເກັບກໍາແນວຄິດແລ້ວຈະມີການປະເມີນແນວຄິດໃນກຸ່ມ.

❖ **ຂໍ້ດີ**

• ຂໍ້ດີຂອງວິທີການນີ້ແມ່ນສາມາດລະດົມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນທັງໝົດໃນກຸ່ມ;

• ສ້າງຄວາມງຽບສະຫງົບໃນຫ້ອງຮຽນ;

• ລະດົມສະໝອງຂຽນສ້າງຄວາມຕັ້ງໃຈສູງ. ເນື່ອງຈາກນັກຮຍນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມຈະນໍາສະເຫນີແນວຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນລາຍລັກອັກສອນສະນັ້ນຈຶ່ງມີລະດັບຄວາມສົນໃຈສູງກວ່າການສົນທະນາປາກເປົ່າຕາມປົກກະຕິ;

• ນັກຮຽນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໂດຍບໍ່ມີການນໍາໃຊ້ການປາກເວົ້າ. ດ້ວຍວິທີນັ້ນ, ການສົນທະນາເປັນລາຍລັກອັກສອນສ້າງເປັນປະເພດການພົວພັນພິເສດທາງສັງຄົມ;

• ການປະກອບສ່ວນໃນການສົນທະນາດ້ວຍປາກກາ ແລະ ເຈ້ຍແມ່ນຈະຕ້ອງໄດ້ຄິດມາຢ່າງລະອຽດ.

❖ **ຂໍ້ເສຍ**

• ນັກຮຽນອາດຈະຕົກຢູ່ໃນແນວຄິດທີ່ກະແຈກກະຈາຍ, ຫ່າງໄກຈາກຫົວຂໍ້;

• ເນື່ອງຈາກມີການປຶກສາຫາລືກັນ, ນັກຮຽນບາງຄົນອາດມີແນວຄິດເອກະລາດໜ້ອຍ.

2.6.3.ການລະດົມສະໝອງທີ່ບໍ່ສາທາລະນະ

• ການລະດົມສະໝອງທີ່ບໍ່ສາທາລະນະກໍ່ເປັນຮູບແບບຂອງການລະດົມສະໝອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ. ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນຂຽນແນວຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາ, ແຕ່ບໍ່ສາທາລະນະ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງສົນທະນາຄວາມຄິດຮ່ວມກັນ ຫຼື ສືບຕໍ່ພັດທະນາ.

• **ຂໍ້ດີ**: ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນສາມາດສະເໜີຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງໄດ້ໂດຍບໍ່ຖືກອິດທິພົນຈາກຄວາມຄິດເຫັນອື່ນໆ.

• **ຂໍ້ເສຍ**: ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄໍາແນະນໍາຈາກຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄົນອື່ນໃນການຂຽນຄວາມຄິດເຫັນ ຂອງຕົວເອງ.

2.6.4.ເຕັກນິກ XYZ

ເຕັກນິກ XYZ ແມ່ນເຕັກນິກການສິ່ງເສີມຄວາມຫ້າວຫັນໃນການສົນທະນາກຸ່ມ. X ແມ່ນຈໍານວນຄົນໃນກຸ່ມ , Y ແມ່ນຈໍານວນຄວາມຄິດເຫັນທີ່ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງໃຫ້ມາ ແລະ Z ແມ່ນນາທີສໍາລັບແຕ່ລະຄົນ. ຕົວຢ່າງເຕັກນິກ 635 ປະຕິບັດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

• ແຕ່ລະກຸ່ມມີ 6 ຄົນ, ແຕ່ລະຄົນຂຽນ 3 ແນວຄວາມຄິດໃສ່ເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງພາຍໃນ 5 ນາທີກ່ຽວກັບວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ສົ່ງຕໍ່ໄປຫາຄົນທີ່ຢູ່ທາງຂ້າງ;

• ສືບຕໍ່ດ້ວຍວິທີນີ້ຈົນກວ່າທຸກຄົນຈະຂຽນຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຫລືອາດຈະເຮັດຊ້ໍາອີກຮອບ;

• ຕົວເລກ X-Y-Z ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້;

• ຫຼັງຈາກເກັບກໍາຄວາມຄິດເຫັນແລ້ວຈະມີການປຶກສາຫາລື ແລະ ປະເມີນແນວຄິດ.

2.6.5.ເຕັກນິກ "ຕູ້ປາ"

ເຕັກນິກຕູ້ປາແມ່ນເຕັກນິກທີ່ໃຊ້ໃນການສົນທະນາເປັນກຸ່ມ, ເຊິ່ງນັກຮຽນກຸ່ມໜຶ່ງນັ່ງຢູ່ກາງ ຫ້ອງຮຽນ ແລະ ສົນທະນາກັນ, ສ່ວນນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນອື່ນໆນັ່ງຢູ່ຮອບນອກສັງເກດການສົນທະນາ ແລະ ພາຍຫຼັງຈົບການສົນທະນາແລ້ວຈະໃຫ້ຄໍາຄິດຄໍາເຫັນກ່ຽວກັບພຶດຕິກໍາຂອງແຕ່ລະນັກຮຽນທີ່ສົນທະນາ.

ໃນກຸ່ມສົນທະນາອາດຈະມີບ່ອນນັ່ງຫວ່າງ. ນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມສັງເກດການສາມາດປ່ຽນກັນນັ່ງຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສົນທະນາ, ຍົກຕົວຢ່າງຄືໃຫ້ຄໍາຖາມກັບກຸ່ມສົນທະນາ ຫຼື ສະເຫນີແນວຄິດໃນ

ເວລາທີ່ການສົນທະນາຖືກຢຸດຢູ່ໃນກຸ່ມ. ການຝຶກຝົນແບບນີ້ເອີ້ນວ່າວິທີການສົນທະນາແບບ "ຕູ້ປາ", ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ນອກສາມາດສັງເກດການສົນທະນາ, ຄ້າຍຄືກັບເບິ່ງປາໃນຕູ້ປາ. ໃນລະຫວ່າງການສົນທະນາ, ຜູ້ສັງເກດການ ແລະ ຜູ້ສົນທະນາຈະປ່ຽນ ພາລະບົດບາດກັນ.

❖ **ຄຳຖາມສຳລັບຜູ້ສັງເກດການ**

- ຜູ້ເວົ້ານັ້ນແນມໃສ່ຄົນທີ່ກຳລັງເວົ້າກັບລາວບໍ?
- ພວກເຂົາເວົ້າໃນແບບທີ່ເຂົ້າໃຈງ່າຍບໍ?
- ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ໂອກາດຄົນອື່ນເວົ້າບໍ?
- ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຂໍ້ໂຕ້ຖຽງທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືບໍ?
- ເຂົາເຈົ້າກ່າວເຖິງຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງຂອງຜູ້ທີ່ເວົ້າກ່ອນບໍ?
- ເຂົາເຈົ້າຫລົງທິດຈາກຫົວຂໍ້ບໍ?
- ເຂົາເຈົ້າເຄົາລົບທັດສະນະຂອງຄົນອື່ນບໍ?

2.6.6.ເຕັກນິກ "ແຫວນລູກວ່ານ".

ເຕັກນິກ "ບັ້ງລູກວ່ານ" ເປັນເຕັກນິກທີ່ໃຊ້ໃນການສົນທະນາກຸ່ມ, ເຊິ່ງນັກຮຽນແບ່ງອອກເປັນ ສອງກຸ່ມ ແລະ ນັ່ງເປັນສອງວົງທີ່ມີຈຸດໃຈກາງດຽວກັນຄ້າຍຄືວົງແຫວນສອງອັນຂອງແຫວນລູກວ່ານ ແລະ ຫັນໜ້າເຂົ້າກັນເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນໃນການໂອ້ລົມກັນກັບນັກຮຽນໃນກຸ່ມອື່ນ.

❖ **ການປະຕິບັດ:**

- ເມື່ອສົນທະນາກັນ, ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນຢູ່ວົງໃນຈະສົນທະນາແລກປ່ຽນກັບນັກຮຽນກົງກັນຂ້າມທີ່ຢູ່ວົງນອກ, ນີ້ແມ່ນຮູບແບບພິເສດຂອງວິທີການຝຶກອົບຮົມແບບຄູ່ຮ່ວມງານ;
- ຫຼັງຈາກສອງສາມນາທີ, ນັກຮຽນຢູ່ວົງນອກຈະນັ່ງຢູ່ບ່ອນເກົ່າ, ນັກຮຽນທີ່ຢູ່ວົງໃນຈະເລື່ອນບ່ອນນັ່ງໄປຕາມເຂັມໂມງ, ຄ້າຍກັບວົງແຫວນຂອງລູກວ່ານ, ເພື່ອສ້າງກຸ່ມຄູ່ຮ່ວມງານໃຫມ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

2.6.7.ໂຕ້ວາທີເພື່ອສະນັບສະໜູນ - ໂຕ້ແຍ່ງ

ການໂຕ້ວາທີເພື່ອສະນັບສະໜູນ - ໂຕ້ແຍ່ງ (ການໂຕ້ວາທີແບ່ງຜ່າຍ) ແມ່ນເຕັກນິກການສົນທະນາທີ່ຈັດການກັບຫົວຂໍ້ທີ່ມີການຂັດແຍ້ງກັນ. ຄວາມຄິດເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນທີ່ກົງກັນຂ້າມກັນໄດ້ສ້າງຄວາມຂັດແຍ່ງຂຶ້ນໂດຍມີເປົ້າໝາຍແມ່ນກວດສອບຫົວຂໍ້ຈາກມຸມຕ່າງໆ. ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຕ້ວາທີບໍ່ແມ່ນເພື່ອ "ຕີ" ຄວາມຄິດເຫັນທີ່ກົງກັນຂ້າມແຕ່ເປັນການການກວດສອບຫົວຂໍ້ຈາກຫຼາຍທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

❖ **ວິທີປະຕິບັດ:**

- ສະມາຊິກໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງກຸ່ມ ໂດຍມີສອງຄວາມຄິດເຫັນທີ່ກົງກັນຂ້າມກັນກ່ຽວກັບຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງທີ່ຈະໂຕ້ວາທີກັນ. ການແບ່ງກຸ່ມສາມາດເປັນໄປຕາມຫຼັກການຂອງການສຸ່ມ ຫຼື ຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງສະມາຊິກທີ່ຢາກຢູ່ໃນກຸ່ມສະນັບສະໜູນ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານ.
- ກຸ່ມໜຶ່ງຕ້ອງລວບລວມຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງເພື່ອສະໜັບສະໜູນ, ສ່ວນກຸ່ມທີ່ຄັດຄ້ານລວບລວມຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ.
- ຫຼັງຈາກກຸ່ມຕ່າງໆໄດ້ລວບລວມຂໍ້ໂຕ້ຖຽງແລ້ວ, ການສົນທະນາກໍ່ເລີ່ມຂຶ້ນຜ່ານຕົວແທນຂອງສອງກຸ່ມ. ແຕ່ລະກຸ່ມສະເຫນີຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງຂອງຕົນເອງ: ກຸ່ມສະໜັບສະໜູນໃຫ້ຂໍ້ໂຕ້ແຍ່ງເພື່ອສະໜັບສະໜູນ, ຈາກນັ້ນກຸ່ມຝ່າຍຄ້ານກໍ່ໃຫ້ການຄັດຄ້ານ ແລະ ອື່ນໆ. ຖ້າແຕ່ລະກຸ່ມມີໜ້ອຍ ກວ່າ 6 ຄົນ, ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຕົວແທນ ແຕ່ສະມາຊິກທັງໝົດສາມາດສະເໜີການໂຕ້ຖຽງໄດ້.

• ຫຼັງຈາກມີການໂຕ້ຖຽງກັນແລ້ວ, ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປແມ່ນການສົນທະນາລວມ, ປະເມີນລວມ ແລະ ສະຫຼຸບການສົນທະນາ.

2.6.8.ຄໍາຕິຊົມໃນຂະບວນການສອນ

ຄໍາຕິຊົມໃນຂະບວນການສອນແມ່ນຄູ ແລະ ນັກຮຽນຮ່ວມກັນປະກອບຄໍາເຫັນ, ປະເມີນ ແລະ ໃຫ້ຄໍາເຫັນແກ່ບັນດາປັດໄຈສະເພາະທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຂະບວນການຮຽນ ເພື່ອຈຸດປະສົງແມ່ນປັບຕົວ ແລະ ມີຄວາມສົມເຫດສົມຜົນໃນຂະບວນການສອນ ແລະ ຮຽນ.

❖ **ຄຸນລັກສະນະຂອງການໃຫ້ຄໍາຕິຊົມໃນທາງບວກແມ່ນ:**

• ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ;

• ມີການຄວບຄຸມ;

• ມີຄວາມລະອຽດ;

• ບໍ່ສະແດງຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າ;

• ເຫມາະສົງກັບກາລະ;

• ສາມາດຫັນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ;

• ສົນທະນາຮ່ວມກັນ, ມີພາວະວິໄສ.

ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຂໍ້ກໍານົດໃນການໃຫ້ຄໍາຕິຊົມ:

• ສະແດງແນວຄິດຢ່າງລຽບງ່າຍ ແລະ ເປັນລະບຽບ (ຢ່າເວົ້າຫຼາຍ);

• ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ (ບໍ່ຮີບຮ້ອນ);

• ເຂົ້າໃຈບັນຫາ ແລະ ສາເຫດຂອງມັນ;

• ອະທິບາຍເຖິງທັດສະນະທີ່ບໍ່ເຫັນດີ;

• ຍອມຮັບຄໍາຕິຊົມຂອງຄົນອື່ນ;

• ສຸມໃສ່ພຽງແຕ່ບັນຫາທີ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ໃນຈຸດຕົວຈິງ;

• ເບິ່ງການສົນທະນາແລກປ່ຽນເປັນໂອກາດສໍາລັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ;

• ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເລືອກ.

ມີຫຼາຍເຕັກນິກທີ່ແຕກຕ່າງກັນສໍາລັບການໄດ້ຮັບຄໍາຕິຊົມໃນການສອນ. ນອກເຫນືອໄປຈາກການນໍາໃຊ້ເອກະສານປະເມີນຜົນ, ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນບາງເຕັກນິກທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ໃນການສອນໂດຍລວມ ແລະ ໃນການໄດ້ຮັບຄໍາຕິຊົມ.

2.6.9.ເຕັກນິກຟ້າເຫລື້ອມ

ເຕັກນິກຟ້າເຫລື້ອມແມ່ນເຕັກນິກການປຸກລະດົມສະມາຊິກເຂົ້າຮ່ວມກ່ຽວກັບຄໍາຖາມໃດຫນຶ່ງ ຫຼື ເພື່ອຮັບຄໍາຄິດເຫັນເພື່ອປັບປຸງສະພາບການສື່ສານ ແລະ ບັນຍາກາດການຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ, ໂດຍທີ່ວ່າສະມາຊິກເວົ້າໂດຍຫຍໍ້ ແລະ ໄວ (ຟ້າເຫລື້ອມ!) ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບຄໍາຖາມ ຫຼື ສະຖານະບັນຫາ.

❖ **ຂໍ້ກໍານົດປະຕິບັດ:**

• ສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້ທຸກເວລາເມື່ອສະມາຊິກພິຈາລະນາແລ້ວວ່າມີຄວາມຈໍາເປັນ ແລະ ມີການແນະນໍາ;

• ແຕ່ລະຄົນເວົ້າຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບຄໍາຖາມທີ່ສົນທະນາ, ຕົວຢ່າງ: ປະຈຸບັນຂ້ອຍມີຄວາມສົນໃຈໃນຫົວຂໍ້ສົນທະນາບໍ?

• ແຕ່ລະຄົນເວົ້າສັ້ນໆ 1-2 ປະໂຫຍກຄິດເຫັນຂອງຕົນ;

• ສົນທະນາເມື່ອທຸກຄົນເວົ້າຄຳຄິດເຫັນຈົບແລ້ວເທົ່ານັ້ນ.

2.6.10. ເຕັກນິກ "3 ເທື່ອ 3"

ເຕັກນິກ "3 ເທື່ອ 3" ແມ່ນເຕັກນິກທີ່ຮັບເອົາຄຳຄິດເຫັນເພື່ອລະດົມການຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າຂອງນັກຮຽນ. ມີວິທີປະຕິບັດດັ່ງນີ້:

• ນັກຮຽນສະແດງຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບບັນຫາ (ເນື້ອໃນຂອງການສົນທະນາ, ວິທີການດຳເນີນການສົນທະນາ,...).

• ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຂຽນ:

- 3 ຂໍ້ດີ;
- 3 ທີ່ຍັງບໍ່ດີ;
- 3 ຄຳແນະເພື່ອປັບປຸງ.

• ຫຼັງຈາກເກັບກຳຄຳຄິດເຫັນແລ້ວຈະດຳເນີນການ ແລະ ປຶກສາຫາລືກັບຄວາມຄິດເຫັນນັ້ນ.

2.6.11. ແຜນວາດຄວາມຄິດ

❖ **ແນວຄວາມຄິດ**

ແຜນວາດຄວາມຄິດ (ແຜນທີ່ຄວາມຄິດ, ແຜນທີ່ແນວຄວາມຄິດ) ແມ່ນແຜນວາດທີ່ມີຈຸດປະສົງເພື່ອນຳສະເຫນີແນວຄວາມຄິດທີ່ວາງແຜນໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນ ຫຼື ຜົນງານຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ຜົນງານຂອງກຸ່ມກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນັ້ນໆ. ແຜນວາດຄວາມຄິດສາມາດຂຽນໃສ່ເຈ້ຍ, ກະດານນ້ອຍ, ເທິງກະດານ ຫຼື ເຮັດໃນຄອມພິວເຕີ.

❖ **ວິທີການເຮັດ**

• ຂຽນຊື່ຫົວຂໍ້ຢູ່ກາງ ຫຼື ແຕ້ມຮູບທີ່ສະທ້ອນເຖິງຫົວຂໍ້.

• ຈາກຫົວຂໍ້ຢູ່ກາງ, ແຕ້ມເສັ້ນສາຂາຫລັກ. ໃນແຕ່ລະເສັ້ນສາຂາຫລັກຂຽນຫນຶ່ງແນວຄວາມຄິດ, ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງເນື້ອໃນຂະຫນາດໃຫຍ່ຂອງຫົວຂໍ້, ຂຽນເປັນຕົວພິມໃຫຍ່. ເສັ້ນສາຂາ ແລະ ຕົວອັກສອນຈະຖືກແຕ້ມແລະ ຂຽນດ້ວຍສີດຽວກັນ. ເສັ້ນສາຂາຫລັກແມ່ນເຊື່ອມຕໍ່ກັບຫົວຂໍ້ສູນກາງ. ໃຊ້ພຽງແຕ່ຄຳສັບທີ່ສຳຄັນສຳລັບການຂຽນເທິງເສັ້ນສາຂາ.

• ຈາກແຕ່ລະເສັ້ນສາຂາຫຼັກ, ແຕ້ມເສັ້ນສາຂາຍ່ອຍເພື່ອສືບຕໍ່ຂຽນເນື້ອໃນຂອງເສັ້ນສາຂາຫຼັກນັ້ນ. ຕົວອັກສອນໃນເສັ້ນສາຂາຍ່ອຍແມ່ນຂຽນເປັນຕົວພິມນ້ອຍ.

• ສືບຕໍ່ໃນແບບດຽວກັນໃນຊັ້ນຍ່ອຍຕໍ່ໄປ.

ການນຳໃຊ້ແຜນວາດຄວາມຄິດ

ແຜນວາດຄວາມຄິດສາມາດນຳໃຊ້ໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຊັ່ນ:

• ສະຫຼຸບເນື້ອໃນ, ທົບທວນຄືນຫົວຂໍ້ໃດຫນຶ່ງ;

• ນຳສະເໜີພາບລວມຂອງຫົວຂໍ້ໃດໜຶ່ງ;

• ກະກຽມແນວຄິດສຳລັບບົດລາຍງານ ຫຼື ການສົນທະນາ, ການບັນຍາຍ;

• ເກັບກຳ ແລະ ຈັດລຽງແນວຄິດ;

• ຈົດບັນທຶກໃນຂະນະທີ່ຟັງບົດສອນ.

ຂໍ້ໄດ້ດີຂອງແຜນວາດຄວາມຄິດ

• ທິດທາງການຄິດແມ່ນຖືກເປີດໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ;

- ຄວາມສຳພັນຂອງເນື້ອໃນໃນຫົວຂໍ້ນັ້ນຈະແຈ້ງຂຶ້ນຕື່ມ;
- ເນື້ອໃນສາມາດຖືກເພີ່ມ, ພັດທະນາ, ຈັດລຽງຄືນໃຫມ່;
- ນັກຮຽນໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ຈັດຕັ້ງແນວຄວາມຄິດ.

❖ **ຕົວຢ່າງຂອງແຜນວາດຄວາມຄິດ**

ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງຂອງການນຳໃຊ້ແຜນວາດຄວາມຄິດເພື່ອຈັດລະບົບແນວຄວາມຄິດໃນສາຂາ ວິທີການສອນ. ສາຂາການເມືອງ ສະແດງໃຫ້ເຫັນແນວຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນຂອງປະເພດວິທີການສິດສອນ. ໃນແຕ່ລະສາຂາເຫຼົ່ານັ້ນມີແນວຄວາມຄິດທີ່ມີຂະຫນາດນ້ອຍກວ່າ.

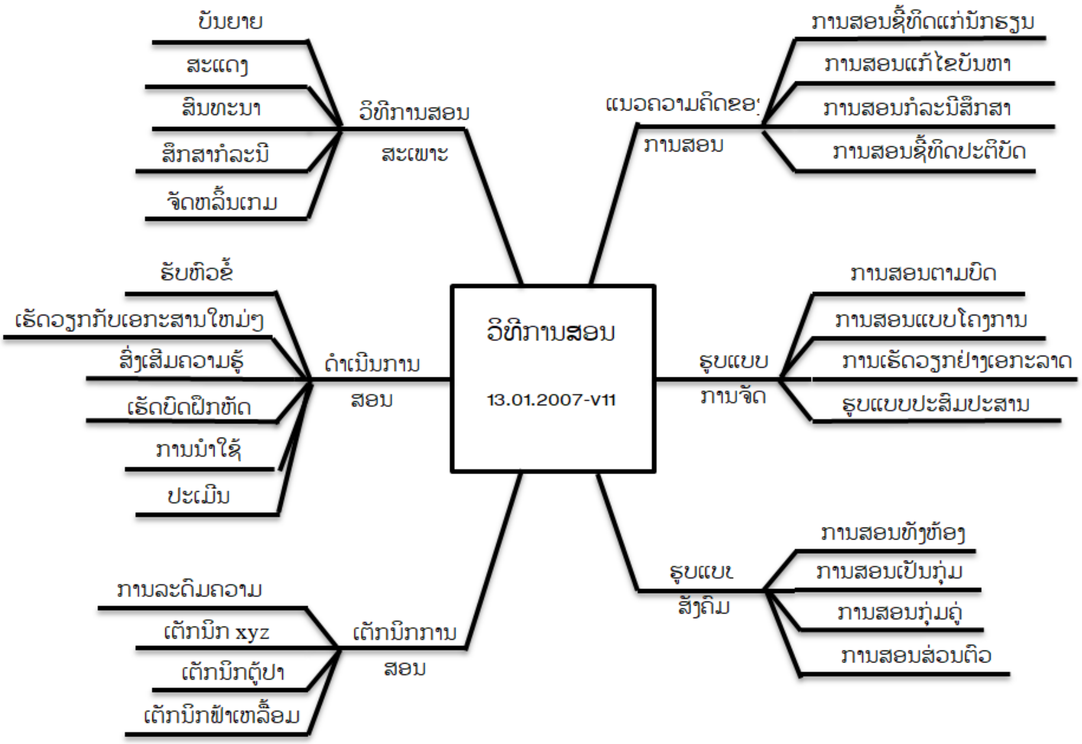

❖ **ຄຳຖາມ ແລະ ບົດຝຶກຫັດ**

1. ສົນທະນາກັບເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະນຳໃຊ້ເຕັກນິກການສອນຢ່າງຕັ້ງຫນ້າໃນວິຊາທີ່ເຈົ້າກຳລັງສອນ.
2. ສ້າງຕົວຢ່າງການວາງແຜນການສອນສຳລັບບົດຮຽນທີ່ໃຊ້ເຕັກນິກການສອນຢ່າງຕັ້ງຫນ້າ.
3. ອະທິບາຍເຕັກນິກການສິດສອນອື່ນໆທີ່ເຈົ້າຮູ້ ຫຼື ເຄີຍໃຊ້ມາແລ້ວ.

ເອກະສານອ້າງອີງ

1. ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ຝຶກອົບຮົມ: ໂຄງການການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມ. ບັນຫາທົ່ວໄປ. ສຳນັກພິມການສຶກສາ 2006.
2. ຍຸດທະສາດການພັດທະນາການສຶກສາ 2001-2010. ສຳນັກພິມການສຶກສາ, 2005

3. ໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມປາຍ: ປັບປຸງວິທີການສິດສອນຕາມທິດທາງສົ່ງເສີມຄວາມຕັ້ງໜ້າຂອງນັກຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມປາຍ. ບາງຕົວຢ່າງສໍາລັບວິຊາຮຽນ. ເອກະສານຜົນງານໂຄງການຂອງກຸ່ມຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານວິທີການສິດສອນ. 2006.
4. Victor Jakupec/Bernd Meier/Nguyen Van Cuong: ທ່າອ່ຽງສາກົນໃນການ ພັດທະນາຫຼັກສູດ ແລະ ຄວາມສໍາພັນກັບຫຼັກສູດຊັ້ນມັດທະຍົມປາຍຂອງຫວຽດນາມ.ວາລະສານການສຶກສາ ສະບັບເລກທີ 40, ຊຸດ 2-6/2006.
5. Trần Bá Hoành: ປັບປຸງວິທີການສິດສອນ, ຫຼັກສູດ ແລະ ປຶ້ມແບບຮຽນ. ໂຮງພິມມະຫາວິທະຍາໄລສ້າງຄູ. ຮ່າໂນ້ຍ 2006.
6. Bernd Meier/Nguyen Van Cuong: ການພັດທະນາຄວາມສາມາດ ດ້ວຍວິທີການສິດສອນ ແລະ ສື່ການສອນໃໝ່ (ເອກະສານກອງປະຊຸມ - ການຝຶກອົບຮົມ). ກະຊວງສຶກສາ ແລະ ຝຶກອົບຮົມ – ໂຄງການພັດທະນາການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມປາຍ, 2005.
7. Apel, HJ/ Knoll, M.: Aus Projekten lernen. Munich, 2001
8. Baumgart, F.: Entwicklungs- und Lerntheorien. . Bad Heilbrunn, 2001
9. Bodenmann, G.: Klassische Lerntheorien. Bern, 2004
10. Dewey, J.: Demokrati und Erziehung. Weinheim und Basel, 2000
11. Edelmann, W.: Lernpychologie. Weinheim, 2000
12. Frey, K. : Die Projektmethode. Weinheim ແລະ Basel, 2002
13. Gudjons, H.: Handlungsorientiert lehren und lernen: Projektunterricht und Schueleraktivitä t. Bad Heilbrunn, 1997
14. Hä nsel, D.: Projektunterricht. Weinheimund Basel, 1999
15. Hungienschmidt, B./Technau, A.: Methoden schnell zur Hand. München, 2004
16. Klingberg, L.: Einfü hrung in die Allgemeine Didaktik. Berlin (Ost), 1982
17. Mattes,W.: Methoden fü r den Unterricht. Schö ningh, 2005
18. Meyer, H. : Unterrichtsmethoden. Berlin 2002
19. Peterßen, WH: Kleines Methoden – Lexikon. Munich, 2005
20. Robinsohn, SB: Bildungsreform als Revision des Curriculum, Neuwied und Berlin.1967
21. Straka, GA/ Macke, G.: Lern-Lehrtheoretische Didaktik. Munster und Munich, 2005
22. Terhart, E.: Lehr-Lern-Methoden. Weinheim und Munich, 2000
23. http://edweb.sdsu.edu.people/blodge.html (Zugriff am 2009/12/17)
24. http://www.ozline.com (Zugriff am 2009/12/17)
25. http://beat.doebe/li/bibliothek/p00885.html (Zugriff am 2009/12/17)

Das Buch wurde im Rahmen von Projekten der vietnamesischen Regie vibrating zu Bildungsreformen in der Lehrerbildung und in der Sekundarstufe II entwickelt. Die Autoren waren internationale Berater der Projekte. Das Buch stellt theoretische und praktische Grundlagen der Methodenreform dar. Methode wird in ihrem ursprü nglichen, d. h. grechischen Sinn „Me thodos (Μέθοδος)“ als Weg zum Ziel verstanden. Beschrieben werden konkrete Unterrichtskonzepte, Methoden und Techniken.

Das Buch ist in vietnamesischer Sprache verfasst.

ປຶ້ມໄດ້ຖືກສັງລວມໃນຂອບເຂດຂອງໂຄງການການປັບປຸງການສຶກສາຂອງຫວຽດນາມ ກ່ຽວກັບການຝຶກອົບຮົບຄູ ແລະ ພັດທະນາການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມປາຍ. ຜູ້ຂຽນແມ່ນຜູ້ຊ່ຽວຊານສາກົນຂອງໂຄງການ. ເນື້ອໃນຂອງປຶ້ມແມ່ນເວົ້າເຖິງພື້ນຖານທິດສະດີ ແລະ ພາກປະຕິບັດ, ມາດຕະການປັບປຸງວິທີການສິດສອນພ້ອມທັງທັດສະນະ, ວິທີການ ແລະ ເຕັກນິກການສອນຈໍານວນໜຶ່ງ.